Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

1986
Årgang 135
Nummer 2

Rapport fra oktoberkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, 5.–6. oktober 1985

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

1986
Årgang 135
Nummer 2

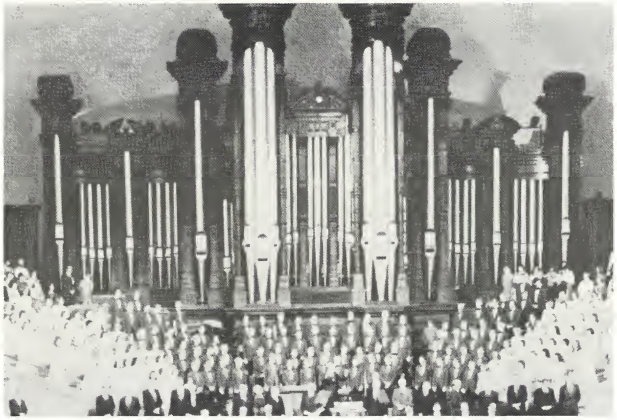

Rapport fra oktoberkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Asay, Carlos E. 34
Ashton, Marvin J. 53
Backman, Robert L. 10
Ballard, M. Russell 60
Benson, Ezra Taft 4, 18
Burton, Theodore M. 49
Cuthbert, Derek A. 20
Dunn, Loren C. 8
Faust, James E. 6
Hales, Robert D. 15
Hinckley, Gordon B. 3, 40, 43, 55, 66
Hunter, Howard W. 56
Larsen, Dean L. 51
Lee, George P. 18
Lind, Don 30
Maxwell, Neal A. 12
Monson, Thomas S. 26
Nelson, Russell M. 24
Oaks, Dallin H. 46
Packer, Boyd K. 63
Perry, L. Tom 37
Pinegar, Rex D. 32
Rector, Hartman jun. 58
Reeve, Rex C. 61
Wells, Robert E. 22

På omslaget: Templet i Salt Lake City. Fotografi: Royce Bair.

Det øverste Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolvs Kvorum:
Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard

Vejledere: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar, George P. Lee, James M. Paramore

Redaktør: Carlos E. Asay

Direktør for Kirkens blade:
Ronald L. Knighton

International Magazines:
Chefredaktør: Larry A. Hiller
Tilknyttet redaktør: David Mitchell
Børnestjernen: Diane Brinkman
Layout og design: Sharri Cook

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.
Tlf. (01) 31 50 83

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK- 3540 Lynge

© 1986 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Abonnement:
8 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00
(surface mail).

Udkommer 8 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 053A DA

Indhold

2 Rapport fra oktoberkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Mødet lørdag formiddag

3 Forenet i tro og kærlighed, *Præsident Gordon B. Hinckley*
4 Født af Gud, *Præsident Ezra Taft Benson*
6 Et liv i overflod, *Ældste James E. Faust*
8 Kærlighedens evangelium, *Ældste Loren C. Dunn*
10 „Som jeg har elsket jer", *Ældste Robert L. Backman*
12 Livet før dette er en herlig realitet, *Ældste Neal A. Maxwell*

Mødet lørdag eftermiddag

15 De principper fra forsoningen der hjælper os til at holde ud til enden, *Biskop Robert D. Hales*
18 Kan noget godt være fra Nazaret? *Ældste George P. Lee*
20 Hvad forskel gør det? *Ældste Derek A. Cuthbert*
22 Åndens eventyr, *Ældste Robert E. Wells*
24 Selvbeherskelse, *Ældste Russell M. Nelson*
26 De der elsker Jesus, *Ældste Thomas S. Monson*

Præstedømmemødet

28 Værdige fædre, værdige sønner, *Præsident Ezra Taft Benson*
30 „Himlen forkynder Guds ære", *Don Lind, Astronaut*
32 Evangeliets redningsline, *Ældste Rex D. Pinegar*
34 Præstedømmets ed og pagt, *Ældste Carlos E. Asay*
37 „Jeg overdrager det aronske præstedømme", *Ældste L. Tom Perry*
40 Herrens sag, *Præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag morgen

43 Fryd jer i denne dejlige periode hvor templer bliver bygget, *Præsident Gordon B. Hinckley*
46 Åndelighed, *Ældste Dallin H. Oaks*
49 Lad barmhjertighed fuldkomme retfærdighed, *Ældste Theodore M. Burton*
51 Af deres frugter skal I kende dem, *Ældste Dean L. Larsen*
53 Fred – et sejrsprincip, *Ældste Marvin J. Ashton*

Mødet søndag eftermiddag

55 Opretholdelse af kirkens ledere, *Præsident Gordon B. Hinckley*
56 Fastedagen, *Ældste Howard W. Hunter*
58 Evangeliet, *Ældste Hartman Rector junior*
60 Reaktion på et kald, *Ældste M. Russell Ballard*
61 Joseph Smith, det udvalgte redskab, *Ældste Rex C. Reeve*
63 Den eneste sande kirke, *Ældste Boyd K. Packer*
66 „Lad os føre dette værk fremad", *Præsident Gordon B. Hinckley*

Desuden deltog:
Bøn ved mødet lørdag formiddag af ældste J. Thomas Fyans og ældste John H. Groberg; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Marion D. Hanks og ældste Royden G. Derrick; ved præstedømmemødet af ældste Adney Y. Komatsu og ældste F. Enzio Busche; ved mødet søndag formiddag ældste Charles Didier og ældste Angel Abrea; og ved mødet søndag eftermiddag af ældste William R. Bradford og ældste John K. Carmack.

Fotografierne i dette konferencenummer skyldes kirkens audivisuelle afdeling. Fotografier af: Eldon Linschoten, ledende fotograf, Michael M. McConkie og Marty Mayo.

Rapport fra oktoberkonferencen 1985 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, 5.–6. oktober 1985

Vi lever i en af de betydeligste og vigtigste epoker i kirkens historie, og i Guds værks historie. Vi lever i den mest storslåede tid nogensinde hvad angår tempelbyggeri", sagde præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab i sin indledning ved kirkens konference, søndag morgen, den 6. oktober 1985.

„Det er gået så stærkt med opførelser og indvielser af templer i de sidste få år at nogle ikke lægger så meget mærke til det, og føler, at det ikke er noget væsentligt. Men den Onde er klar over det . . .

På lidt over 2 1/2 år har vi indviet 16 nye templer og genindviet det restaurerede Manti tempel. Før året er slut indvier vi mindst et til, så vi ialt har indviet 6 i 1983, 6 i 1984 og 6 i 1985. Betydningen af tempelbyggeriet blev åbenbaret til præsident Kimball af Herren, hvis værk dette er," sagde præsident Hinckley.

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede over generalkonferencen der strakte sig over 2 dage. Han overværede de 4 hovedmøder lørdag og søndag 5–6. oktober. Præsident Hinckley og præsident Ezra Taft Benson ledede disse møder. Præsident Marion G. Romney, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og ældste David B. Haight fra De tolvs Kvorum var begge fraværende pga. sygdom.

Konferencens administrative forvaltning blev foretaget ved mødet søndag eftermiddag. Ældste M. Russell Ballard fra De halvfjerds' Præsidium blev opretholdt som medlem af De tolv apostles Kvorum, som afløser for ældste Bruce R. McConkie, der døde 19. april, 1985. Ældste J. Thomas Fyans blev ligeledes afløst fra De halvfjerds' Præsidium hvor han var seniorpræsident, fordi han blev kaldet af Det øverste Præsidentskab til at præsidere over Sydamerikas sydlige område, med hovedsæde i Buenos Aires, Argentina. Ældste Fyans efterfølger ældste A. Theodore Tuttle, som kom tilbage til en opgave i hovedsædet. Seniorpræsident for De halvfjerds' Præsidium er nu ældste Carlos E. Asay. Til at tage de to tomme pladser i De halvfjerds' Præsidium kaldtes ældste Jack H. Goaslind junior og ældste Robert L. Backman, der begge er medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum.

Konferencen blev optaget til fjernsynet, og via satellit sendt til mere end 1000 forsamlinger af kirkens medlemmer i ward- og stavscentre over hele USA og Canada.

Ugen før generalkonferencen, den 28. september afholdtes kvindernes møde, der ligeledes blev sendt via satellit til centre i USA og Canada. □

Mødet lørdag morgen
den 5. oktober 1985

Forenet i tro og kærlighed

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Ingen magt under Himlene kan standse væksten i dette værk, hvis vi som et folk vil efterleve Jesu Kristi evangelium."

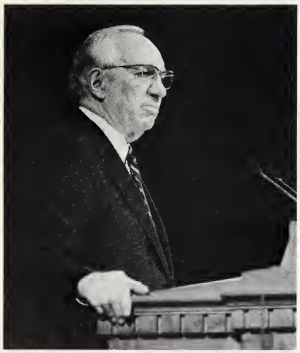

Det er et dejligt privilegium og en velsignelse for mig at være sammen med jer til denne storslåede konference. Der er endnu flere deltagere uden for Tabernaklet end os der sidder her. Vi byder alle hjertelig velkommen, hvorend I befinder jer og under hvilke forhold.

Da dette Tabernakel blev opført for over 100 år siden, mens vi endnu var forholdsvis få, sagde Brødrene at vi aldrig kunne gøre os håb at opføre en bygning, der var stor nok til at rumme alle sidste dages hellige. Hvis det var tilfældet dengang, så gælder det endnu mere i dag. Kirkens medlemstal er nu ved at runde de 6 millioner.

Vi kan takke videnskabens mirakler og Åndens kraft for at vi kan samles til denne store verdenskonference. Vi takker jer for jeres interesse og fordi I er til stede. Vi takker jer for jeres tro og jeres trofasthed. Ingen magt under Himlene kan standse væksten i dette værk, hvis vi som et folk vil efterleve Jesu Kristi evangelium.

Jeg er så glad fordi præsident Kimball er her denne formiddag. Han har trods sine 90 år kæmpet for at kunne være sammen med jer. Jeg ville af hele mit hjerte ønske at han kunne tale til os, men det ser ikke ud til at kunne lade sig gøre. Han har bedt os overbringe jer sin kærlighed og sin velsignelse. Han er vor profet, seer og åbenbarer. Gud i Himlen har sat ham i den stilling han sidder i, og han har bevaret ham gennem den samme magt. Han vil forblive der så længe Herren vil lade ham sidde der. Vi velsignes ved hans nærværelse.

Til denne konference vil ældste Bruce R. McConkies stemme være dybt savnet. Han døde den 19. april 1985. Han bar sit sidste vidnesbyrd om sandheden i dette værk, da han talte til os til den forrige konference i april måned. Han var en meget hengiven og lærd mand i evangeliet, og han forsvarede uden frygt dets budskab. Vor tilværelse blev beriget og vor forståelse øget af hans logiske fremlægninger og hans oprigtige forkyndelse. Han talte som en apostel, som et særligt vidne om Kristus.

Vi er taknemmelige fordi præsident Ezra Taft Benson, præsidenten for De tolvs Råd, endnu har sine kræfter i behold.

Han bliver vores første taler denne formiddag. □

Præsident Spencer W. Kimball kysser præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Til venstre er D. Arthur Haycock, præsident Kimballs sekretær.

Født af Gud

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident for De tolv apostles Kvorum

„Herren arbejder med det indre. Verden arbejder med det ydre. Verden vil forme menneskene ved at ændre deres omgivelser. Evangeliet forandrer mennesker, som derpå ændrer deres omgivelser."

Hvad mener I om Kristus?" (Matt. 22:42). Dette spørgsmål, som Herren har fremsat, har udfordret verden i århundreder.

Heldigvis har Gud givet os vor tids skrifter, endnu et vidne – nemlig Mormons Bog, for at overbevise verden om at Jesus er Kristus. Enhver som vil læse Mormons Bog og sætte den på den guddommelige prøve, som Moroni foreslog (se Moroni 10:3–5), kan blive overbevist om at Jesus er Kristus. Når man så har fået denne overbevisning, opstår spørgsmålet: „Vil jeg følge ham?" Djævlene tror at Jesus er Kristus, men de foretrækker at følge Satan (se Jakobs Brev 2:19; Mark. 5:7).

Profeterne har gennem tiderne advaret folk om at gøre op med sig selv. „Vælg i dag, hvem I vil tjene," bønfaldt Josua (Jos. 24:15).

Elias tordnede: „Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham" (1 Kong. 18:21).

Hvis du vælger at følge Kristus, har du valgt vejen, sandheden og livet – den rette vej, den frelsende sandhed, det rige liv (se Joh. 14:6).

„Jeg vil anbefale jer at søge denne Jesus," sagde Moroni (Ether 12:41).

Hvis du vælger at følge Kristus, vælger du at forandre dig.

„Intet menneske," sagde præsident David O. McKay, „kan oprigtigt beslutte sig til at leve op til Jesus fra Nazarets lærdomme i sin hverdag, uden at fornemme en ændring i sin natur. Udtrykket ‚født påny' har en dybere betydning end mange mennesker forbinder med det. Denne *ændrede følelse* er måske ubeskrivelig, *men den er realistisk.*" (Conference Report, apr. 1962, s. 7).

Kan et menneskehjerte forandres? Hvorfor ikke? Naturligvis! Det sker hver eneste dag gennem kirkens fantastiske missionering. Det er et af de mest udbredte af Kristi mirakler. Hvis det endnu ikke er sket for dig – så bør det ske.

Vor Herre sagde til Nikodemus at „ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny" (Joh. 3:3). Om dette har præsident Kimball sagt: „Dette er det enkleste og mest præcise svar på det sværeste af alle spørgsmål . . . der skal en genfødsel og forvandling til for at opnå evigt liv" (Conference Report, apr. 1958, s. 14).

Præsident McKay sagde at Kristus forlangte „en total ændring" af Nikodemus' „indre menneske". „Hans måde at tænke, føle og handle på, med hensyn til det åndelige, skulle undergå en grundig og permanent forandring" (Conference Report, apr. 1960, s. 26).

Udover de udvortes ordinanser – dåb og håndspålæggelse – skal man fødes åndeligt påny, for at få ophøjelse og evigt liv.

Alma siger: „Og Herren sagde til mig: Du skal ikke forundre dig over, at alle mennesker, ja mænd og kvinder, alle slægter, stammer, tungemål og folk skal fødes påny, ja fødes af Gud og forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand, idet de er genløst af Gud og blevet hans sønner og døtre.

Og således blive de nye mennesker, og uden de gør dette, kan de ingenlunde arve Guds rige" (Mosiah 27:25–26).

Denne „forandring af hjertet" og „genfødsel" er bedst beskrevet i vor religions hjørnesten, Mormons Bog.

De, der blev født af Gud efter at have hørt kong Benjamins tale, oplevede en stor forandring i hjertet. De var ikke mere „tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt" (se Mosiah 5:2, 7).

I Alma, kapitel 4, beskrives en periode i nephiternes historie, hvor kirken begyndte „at blive hindret i dens fremgang" (Alma 4:10). Alma imødegik denne udfordring ved at afsige sin stilling som overdommer i regeringen og ofre „sig fuldt og helt for embedet som højpræst", hvilket også var hans ansvar (Alma 4:20).

Han bar sit „rene vidnesbyrd" for folk (se Alma 4:19), og i Alma kapitel 5 stiller han mere end 40 vigtige spørgsmål.

Han sagde ligeud til kirkens medlemmer: „Og nu spørger jeg jer, mine brødre i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?" (Alma 5:14).

Han fortsatte: „Dersom I har følt jer påvirket til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge jer, om I også føler således nu?" (Alma 5:26).

Mon ikke kirken ville opleve en dramatisk fremgang, hvis der var flere som var åndeligt genfødt? Kan I forestille jer hvad der ville ske i jeres hjem? Kan I forestille jer hvor mange flere eksemplarer af Mormons Bog vi ville se hos et større antal missionærer, som ved hvordan man benytter den og som er genfødt af Gud? (se Alma 36:23–26).

Herren arbejder med det indre. Verden arbejder med det ydre. Verden fjerner folk fra slummen. Kristus fjerner snavset fra folk, hvorpå de fjerner sig fra slummen. Verden vil forme menneskene ved at ændre deres omgivelser. Kristus forandrer mennesker, som derpå ændrer deres omgivelser. Verden vil forme menneskenes adfærd, men Kristus kan ændre den menneskelige natur.

„Den menneskelige natur *kan* ændres, her og nu," sagde præsident McKay, og så citerede han følgende:

„Du kan ændre den menneskelige natur. Intet menneske, som har fornemmet Kristi ånd blot et halv minut, kan benægte denne sandhed . . .

Du kan ændre den menneskelige natur, din egen menneskelige natur, hvis du overgiver dig til Kristus. Den menneskelige natur kan ændres her og nu. Det er sket tidligere at menneskelig natur er blevet ændret. Den menneskelige natur skal undergå en enorm forandring fremover, medmindre verden skal drukne i sit eget blod. Men kun Kristus kan ændre den.

Der var tolv mænd som gjorde en hel del for at ændre verden for (1900) år siden. Tolv almindelige mennesker" (Quoting Beverly Nichols: *Stepping Stones to an*

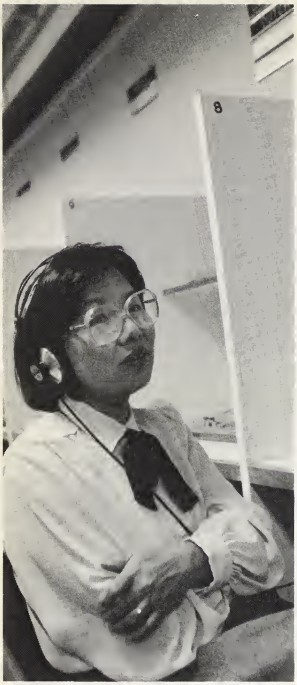

Abundant Life, s. 23, 127. Samlet af Llewelyn R. McKay. Deseret Book, Salt Lake City, 1971).

Ja, Kristus ændrer mennesker, og ændrede mennesker kan ændre verden.

Mennesker der ændres ved Kristus vil lade Kristus være lederen. De vil som Paulus vide, hvad han ønsker de skal gøre (se Ap.G. 9:6). Peter sagde at de skulle „gå i Hans fodspor" (1 Pet. 2:21). Johannes sagde at de skulle „vandre således, som Herren vandrede" (1 Joh. 2:6).

Og endelig – hvis folk lader Kristus stå i spidsen vil de blive optaget i Kristus. For at sige det med lidt andre ord end præsident Harold B. Lee: de tænder ild i andre, fordi der er ild i dem selv. (*Stand Ye in Holy Places*, s. 192. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1974).

Hans vilje bliver deres vilje (se Joh. 5:30).

De vil kun gøre det som behager Herren (se Joh. 8:29).

De er ikke alene parate til at dø for Herren, men de er, hvad der er endnu vigtigere, parate til at leve for ham.

Besøg deres hjem, og I vil se at billederne på deres vægge, bøgerne i deres reoler, musikken de spiller, de ord de siger og deres gerninger afslører at de er kristne.

De står som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder (se Mosiah 18:9).

De har Kristus i tankerne, for de vender alle deres tanker mod ham (se L&P 6:36).

De har Kristus i deres hjerter, for deres hjertes attrå vil være til Herren evindelig (se Alma 37:36).

De deltager næsten hver eneste uge i nadveren og vidner påny for deres evige Fader om at de er villige til at påtage sig hans Søns navn, altid erindre ham og holde hans bud (se Moroni 4:3).

Sagt i Mormons Bogs sprog: „De mætter sig med Kristi ord" (2 Ne. 32:3), „taler om Kristus" (2 Ne. 25:26), „glæder sig i Kristus" (2 Ne. 25:26), „er blevet levendegjort i Kristus" (2 Ne. 25:25) og „glæder (sig) i Kristus" (2 Ne. 33:6).

De bjærger sig kort og godt ved Herren, og finder evigt liv (se Luk. 17:33).

Præsident David O. McKay har fortalt om noget der hændte ham. Engang han var faldet i søvn, sagde han, at han „fik et syn, hvor han så noget uendelig ophøjet". Han så en smuk by, en stor folkemængde, klædt i hvidt, og Frelseren.

„Jeg forstår at det måtte være hans by. Det var den evige stad, og de mennesker som fulgte Frelseren skulle forblive der i fred og evig glæde. Men hvem var det?

Og det var som om Frelseren læste mine tanker, for han svarede ved at pege på en halvcirkel som kom til syne over dem. Der stod med guldbogstaver:

Det er dem der har overvundet verden – som i sandhed er blevet født pånyt!

Da jeg vågnede var det daggry." (*Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, samlet af Clare Middlemiss, s. 59–60. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1976).

Når vi vågner op og er født af Gud, så vil en ny dag bryde frem og Zion vil blive forløst.

Må vi være overbeviste om at Jesus er Kristus og vælge at følge ham, ændre os for ham, lade ham være vor leder, lade os opsluge af ham, og blive født pånyt, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

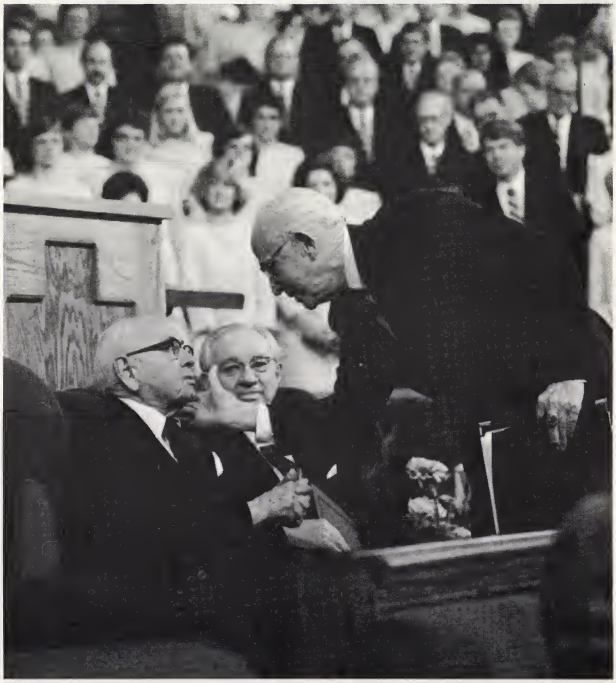

Præsident Spencer W. Kimball og præsident Ezra Taft Benson for De tolvs Råd, hilser varmt på hinanden forud for et konferencemøde.

Et liv i overflod

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

„Jeg vidner om at kirken er vor fulde tillid værdig. Der er intet modstridende mellem sandhed og tro."

Mit budskab denne formiddag handler om at søge et liv i overflod. Jeg ønsker ikke at støde nogen, men jeg vil gerne oprigtigt forsøge at sætte mit budskab i relation til alle, også de kirkemedlemmer og andre som betragter sig som kirkens „kærlige kritikere". Jeg gør det ikke fordi jeg er bange for at kritik eller modsigelser kan skade kirken, men snarere ud fra en oprigtig åndelig interesse for kritikerne. Kritik kan være en hjælp, hvis den er ordentlig begrundet, og hvis den når ud til de mennesker som træffer beslutningerne, men kritik er ofte et symptom på et problem som kritikeren selv kæmper med. Jeg tror at de, der finder fejl ville blive overraskede, hvis de vidste hvor ofte kirkens ledere beder for dem. Det er i denne ånd jeg gerne vil tale til jer i dag.

Præsident Gordon B. Hinckley har mindet os om at vi „som kirke opmuntrer folk til at blive lærde i evangeliet og forsøger at forstå sandheden. Det er noget fundamentalt i vor teologi at vi tror på individuel tænke- og talefrihed. Enhver sidste dages hellig har lov at deltage i opbyggende diskussioner" (Ensign, sep. 1985, s. 5).

Frelseren sagde: „Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod" (Joh. 10:10). Hvordan opnår man et liv i overflod? Et liv i overflod er betinget af en evig søgen efter kundskab, lys og sandhed. Præsident Hugh B. Brown har sagt: „Gud ønsker at vi skal lære og at vi fortsætter med at lære, men det involverer også at man får visse ting ud af hovedet. Som onkel Zeke sagde: ‚Det er ikke min uvidenhed der slår mig ned, men det jeg troede var og som ikke er.' Det værste er det der lukker af for noget eller stjæler sig ind på sandheden, og fører til at de intellektuelle årer forkalker" (Baccalaureate Address, Utah State University, Logan, Utah, 4. juni 1965).

Vi henter kundskab fra to kilder. Fra den guddommelige og fra den verdslige. Rex E. Lee har kaldt dem „den forstandsmæssige og den der overgår forstanden" (*Brigham Young University 1981–82, Fireside and Devotional Speeches*, s. 131. Brigham Young University, Provo, 1982). Vi kender allesammen bedst den forstandsmæssige . . . proces, som vi belærtes om . . . i skolen og gennem de studier vi foretager livet igennem. Men den der overgår forstanden eller den guddommelige kilde, er ikke så almindelig. Den kilde er dog mere sikker. Begge kilder står til vores rådighed. Heldigvis behøver vi ikke vælge den ene på bekostning af den anden. Bror Lee fortsætter: „Vi bør føle os lige så meget hjemme på læreanstalten som i templet. Vi bør betragte begge steder som læreanstalter" (*Speeches*, s. 132).

Vi er tilsyneladende en del af et udvidet univers. Den verdslige kundskab udvides hastigt. Vor kundskab om evangeliets sandhed udvides også. Profeterne taler fortsat. Det er også muligt at få større forståelse af skrifterne. Og således øges vore muligheder for at få et liv i overflod, når vi søger sandhed og kundskab.

Det ustandselige behov for at acceptere og afvise informationer, i vor søgen efter lys, sandhed og kundskab, betyder at næsten alle på et eller andet tidspunkt får deres tvivlsspørgsmål. Mange har det som den stumme søns fader, som råbte til Frelseren: ‚Jeg tror, hjælp min vantro!' (Markus 9:24).

Kirken behandler ikke ethvert diskutabelt spørgsmål, og det skal den efter min mening heller ikke. Men jeg kan ikke lade være med at spekulere på om kirkens medlemmer ikke udsætter sig for en vis åndelig fare, når de offentligt forklejner Joseph Smiths eller hans efterfølgeres profetiske kaldelse, eller en af kirkens fundamentale og fastsatte læresætninger.

Når et medlem giver udtryk for sin personlige tvivl eller vantro, for offentligt at tugte kirkens ledere eller lærdomme, eller overfor mennesker som også søger evigt lys, betræder han hellig grund. De, der beklager sig over kirkens lærdomme eller ledere, men mangler troen til eller behovet for at holde Guds befalinger, risikerer at afsondre sig fra den guddommelige lærdomskilde. De kan ikke nyde Ånden i samme rige mål som de kunne, dersom de havde vist Gud deres oprigtige kærlighed og vandret ydmygt for ham, ved at holde hans bud og støtte dem han har udnævnt til at lede kirken.

Nogle af dem, der nu kritiserer og finder fejl, har tidligere fornemmet den fred og åndelige trøst, som man nyder hvis man er i fuld harmoni med det evangelium, som blev genoprettet af Joseph Smith. De er måske også blevet glemt af dem, der burde vise dem en større interesse.

Der findes ingen betonmur som adskiller kirkens medlemmer fra den verdslige verden. Kirkens medlemmer er som alle andre ved at drukne i bedrag, udfordringer og fristelser. Men for dem der bevarer evnen til at tro, dømme og til at skelne, findes der en usynlig mur, som de ikke kunne drømme om at bryde ned. De der befinder sig på den sikre side af denne usynlige mur er opfyldt af ydmyghed – men de er ikke slavebundne. De accepterer villigt Guds overmagt og har tillid til skrifterne og hans tjeneres, kirkens lederes råd. Disse kirkeledere er mænd med menneskelige svagheder og deres visdom og dømmekraft er ikke fuldkommen. Der findes ikke fuldkomne mennesker her på jorden. Men disse ledere er, næsten uden undtagelse, oprigtige, ydmyge, bønsomme, storslåede og hengivne kristne tjenere, og arbejder efter bedste evne. Men det vigtigste er at de har guddommelig fuldmagt og myndighed, hvorved de der følger og støtter dem kan få store og evige velsignelser. De er Guds tjenere.

Hvad skal vi anbefale som en korrekt og sund lære? Hvad er det for en grundvold trofaste medlemmer bygger på? Det er efter min mening følgende:

1. Gud er Faderen, den evige Fader.

2. Jesu Kristi guddommelighed, som verdens Frelser.

3. Joseph Smiths mission som Guds profet og den der gengav evangeliet i dets fylde.

4. Den ubrudte præstedømme- og myndighedslinie fra Joseph Smith til præsident Spencer W. Kimball, som er profeten, seeren og åbenbareren på jorden i dag.

Der er måske nogle få som ikke forstår et trofast medlems reelle forpligtelse. Der var for eksempel en kritiker der for nylig skrev at lydighed mod budene, såsom tiendebetaling, er obligatorisk. Hvis vi forlanger visse velsignelser, er lydighed selvfølgelig obligatorisk, men eftergivenhed er aldrig obligatorisk – det er nødtvungent. Der er intet obligatorisk i denne kirke. Handlefrihed er lydighedens hovedprincip. Intet modent medlem kan retfærdigvis påstå at han eller hun er tvunget til at gøre noget. Lydighed er et kærlighedskrav fra Gud og en forpligtelse til at udføre hans arbejde. Den eneste straf for alvorlige overtrædelser eller frafald er at et medlem udelukkes af fællesskabet eller kirken (se L&P 134:10).

Er selvtilstrækkelighed måske en af grundene til at mænd og kvinder mangler tro? Nogle synes at være bange for at søge andre kilder til visdom og kundskab udover sig selv. De stoler kun på den verdslige lærdomskilde.

Nogle få påstår måske at være trofaste og loyale overfor kirken, men synes det er smart og raffineret at tale nedsættende om nogle lærdomme som er gået i arv fra profeten Joseph Smith til hans efterfølgere, eller også er de lidt oprørske og har tendens til at gå deres egne veje.

Dette er måske på grund af mangel på guddommelig kundskab.

Da jeg var dreng var visdomsordet ofte en omtålelig lærdom. Nogle blev fornærmede når kirkens ledere belærte om det. Nu har videnskaben bevist at visdomsordet er fantastisk godt for helbredet, det vidste man ikke i min ungdom, men trods dette er det største udbytte af visdomsordet, efter min mening, åndelig.

Jeg har hørt nogen sige: „Jeg tror på alle åbenbaringerne, undtagen en." Det er svært at se logikken i det. Hvis man tror at åbenbaringerne kommer fra en guddommelig kilde, hvordan kan man så pille ud og vælge? Man må acceptere evangeliet fuldstændigt og helt, af hele sit hjerte og hele sin sjæl.

Nogle vil gerne retfærdiggøre deres kritik med at sige: „Jamen, det er sandt." Hertil svarer jeg: „Hvordan kan du være så sikker på det?" Åndelig sandhed er knyttet til tro og retfærdighed, hvis den skal forstås rigtigt. Apostlen Paulus mindede om at hvis vi misbruger sandheden ændres den til løgn (se Rom. 1:18–25).

Lige siden kirken blev genoprettet har den været udsat for megen modstand og kritik, både indefra og udefra. Hvad kom der ud af al denne modstand og kritik? Nogle af de åndeligt umodne, de svage og de vantro faldt fra. Men kirken som sådan ikke blot overlever, men den vokser og bliver stærkere. På en vis måde er der intet i verden som kan sammenlignes med dette værk. Trods de mange udfordringer der ligger i den store udvikling i verden, er der noget der tyder på at troen tager til på jorden. Der er for eksempel aldrig blevet bygget så mange templer før i verdens historie.

Jeg tror ikke at dette værk kan standses eller blive alvorligt skadet af bagtalere. Der er for mange profetier om det modsatte. Historien har ret afgørende bevist at kirken har fremgang under forfølgelser. Den har haft fremgang når den kritiseres. Det er spild af tid og nytteløst at finde fejl i kirkens lærdomme, administration eller ledelse. De der er tvættet i dåbens vande, sætter deres evige sjæl i fare ved at være ligeglade og kun søge verdslig lærdom. Vi tror på at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har Kristi evangelium i sin helhed og at det er sandhedens og den evige oplysnings kernepunkt. Vi fastholder at kirkens store testamentariske arv er at den er i besiddelse af det eneste fyldestgørende middel til evigt liv.

Hvem skal udtale sig om kirkens lære? Det fastsættes tilstrækkeligt ved åbenbaring og gennem kirkens nuværende præsident og hans rådgivere, som har nøglerne til at udtale sig om kirkens lærdomme. Denne myndighed kommer gennem åbenbaring. Præsidentskabet er sammensat af „et kvorum . . . til at modtage åbenbaringerne for hele kirken" (L&P 124:126). Præsident Stephen L. Richard har om denne myndighed sagt: „De (præsidentskabet) er den øverste domstol her på jorden, til at tolke Guds lov.

Under udøvelsen af deres funktioner og ved uddelegeringen af dens magt styres de af en lov, hvoraf noget er nedskrevet og noget ikke er det. Den skriftlige del består af autoriserede skrifter, fordums som nutidige, og i det som vore sidste dages profeter har ytret og nedskrevet. Den uskrevne del er åndelig åbenbaring og guddommelig inspiration, i overensstemmelse med deres kaldelse.

Når de skal formulere deres udlægninger og beslutninger konfererer de altid med De tolv apostles Råd, som er udnævnt ved åbenbaring til at hjælpe dem med at lede kirken.

Når der derfor er truffet en afgørelse og den er forkyndt af kirkens ledere, bliver den bindende for alle kirkens medlemmer, uanset om enkelte medlemmer har et andet synspunkt. Guds rige styres af lov og orden" (Conference Report, okt. 1938, s. 115–16).

Vi ønsker ikke at nogen, som er i tvivl, skal bevise at de forlader kirken på grund af opprigtige følelser. Det ønsker vi ikke. Vi håber derimod på at deres oprigtighed viser sig ved at de får opbygget de følelser, som engang fik dem til at holde sig til kirken. De kan få styrket deres tro ved at følge deres instinktive bedømmelse og deres sjæls reneste og ædleste følelser. Hvis de søger en kilde der er højere end dem selv, kan de få svar på deres spørgsmål fra den guddommelig kilde. Hvis der er sket fejltagelser er der en vej tilbage.

Dørene står vidt åbne. De vil blive budt velkommen med åbne arme. Der er plads til alle. Enhver kan yde et bidrag.

Vi vil i den samme ånd, hvormed Wilford Woodruff skrev sit brev til Lyman Wight, en apostel som kom bort fra kirken, sige til alle: „Kom hjem til Zion, træd ind midt iblandt os, bekend, forsag jeres synder og gør det rette, således . . . som vi alle må gøre det for at få yndest hos Gud, Helligåndens gave og fællesskab med de hellige . . . Vi er allesammen interesseret i jeres velbefindende, I har ingen fjender her.

Jo længere I holder jer borte fra os, desto mere fremmede vil I føle jer" (Citeret af Ronald G. Watt i „A Dialogue between Wilford Woodruff and Lyman Wight", *Brigham Young University Studies*, Autumn 1976, s. 113).

Kirkens ledere vil fortsat bede for dens kritikere, for dens fjender og for dem der forsøger at skade den.

Jeg mener at nogle få ting i livet, fortjener vor fulde tillid. Men jeg vidner om at kirken er denne tillid værdig.

Der er intet modstridende mellem sandhed og tro. Jeg ved at alle som oprigtigt og ærligt søger at kende sandheden kan få den åndeligt bekræftet. Må vi åbne vore sind, hjerter og ånder for den guddommelige sandhedskilde.

Må vi overgå os selv, søge ind bag vore jordiske bekymringer, få kundskab om al sandhed og opnå det liv i overflod som vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, har lovet os. Jeg beder til at dette må ske, i hans hellige navn. Amen. □

Kærlighedens evangelium

Ældste Loren C. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum

„Ingen hævder at være fuldkommen, men i dette værk og blandt dette folk er der en ånd som gør dem bedre end de ellers ville have været."

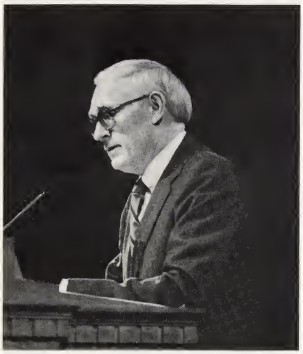

Vi har en yndlingssalme blandt de sidste dages hellige, og den stammer fra pionertiden. Det siges at den hørte til profeten Joseph Smiths yndlingssalmer og at den blev sunget i de skæbnesvangre timer før hans martyrium. Teksten til første vers lyder således:

En stakkels sorgbetynget mand
jeg ofte mødte på min vej,
og når han ydmygt bad om hjælp,
jeg aldrig kunne svare nej;
hans navn jeg aldrig spurgte om,
ej heller fra, hvad land han kom,
men kærligheden i hans blik
mig fængsled til ham, hvor han gik.
(*Sange*, nr. 80).

De andre vers i denne salme viser at vi i den kærlighed vi viser vore medmennesker faktisk giver udtryk for vor kærlighed til Gud.

Det største udtryk for kærlighed fra vor Fader i Himlen til den menneskelige familie er sikkert Frelserens uendelige forsoning. „Thi således elskede Gud verden," sagde Johannes, „at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3:16).

Det smukkeste udtryk for menneskelig kærlighed er at „elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind . . .

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:37, 39).

Næstekærlighed er en guddommelig egenskab og kan give sig udtryk på mange måder.

En dag da ingen i nabolaget havde set „Hanse", som hun blev kaldt, ringede de bekymrede naboer på hendes dør, men ingen svarede. De blev nervøse for denne kære, yndige enke, som havde fået en plads i deres hjerter. De betragtede hende som en af deres egne.

Til sidst måtte et medlem af biskoprådet bryde døren op, og inde i soveværelset fandt de Marie Woodruff Hansen. Hun lå som om hun sov, men hun ville aldrig mere vågne i dette liv.

Medlemmet af biskoprådet stod stille et øjeblik og betragtede dette bedrøvelige, men fredfyldte billede. Han var chokeret. Da lød det pludselig omme bagved: „Jeg elsker dig." Han vidste at Marie var alene, og han vendte sig om. Henne i hjørnet af værelset stod et stort fuglebur. Fuglen sagde igen: „Jeg elsker dig."

Det var som om det var Marie selv, der stoppede op i døren mellem liv og død, for at sende et sidste budskab før hun gik en ny dag i møde.

Bag hende stod et helt nabolag af venner – både unge og gamle. Hun kendte dem alle. Det var som en familie for hende. Marie bragte hjemmebag til dem, og de betragtede hende som en yndlingstante eller en bedstemor. Det var hjemmelærerne og besøgslærerinderne der fik hele nabolaget involveret i dette kærlighedseventyr. Børnene var altid velkomne hos hende. De vidste altid at der var friskbagte småkager. Der var en varme i det lille hjem, som afspejlede hele Maries liv. Der var bedt mange bønner dér – takkebønner, taknemmelige bønner.

De ord hun lærte sit kæledyr var dem hun levede ved. Selv i døden lød de som et ekko i ørerne på hendes efterladte. Maries mand var gået forud for hende, for alt for mange år siden. Hun havde levet et helt liv og efterlod kun et sidste farvelbudskab, i de ord hun kendte bedst: „Jeg elsker dig."

Marie Hansen efterlod en stor arv, formodentlig større end hun selv var klar over. Sagde Frelseren ikke også: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre"? (Joh. 13:34).

Der er dem der ønsker at kende os bedre, bedre forstå vor religion, vor kirke. Der er dem der skriver om os og studerer os. Lad mig sige at de aldrig rigtigt vil lære at forstå, før de tager denne kærlige ånd i betragtning. Hjertet i det hele er en ægte kærlighed til Gud og sine medmennesker.

Vi har for eksempel i dag en masse sidste dages hellige missionærer rundt omkring i mange af verdens lande. De er nemme at kende på deres påklædning og deres opførsel. De tager på mission af mange grunde: af

pligt, for at tjene, fordi de har et vidnesbyrd om deres budskab. Men når de har arbejdet ærligt i 1 1/2 til 2 år, har de bogstavelig talt allesammen udviklet en dyb og inderlig kærlighed til de mennesker de har arbejdet mellem. En missionær har sagt det således: „Selv om det var hårdt er jeg taknemmelig for alle de oplevelser jeg fik. Det er rigtigt at missionsmarken er det bedste sted at praktisere ægte kristendom, og det er den bedste tid i vort liv." En anden siger: „Jeg takker Herren af hele mit hjerte, fordi jeg fik mulighed for at tjene ham. Jeg elsker dette dejlige land og jeg elsker disse mennesker."

Missionspræsidenten fra Cali i Colombia var til et af vore kirkemøder for et par dage siden. Ved mødets begyndelse kom en 7-års dreng op til forhøjningen og satte sig ved siden af ham. Han var ikke på programmet, men han ville bare gerne sidde der. Da mødet var ved at være forbi masede han sig hen til talerstolen og bar sit vidnesbyrd.

Da han var færdig gik han tilbage og satte sig ved siden af præsidenten, og de to udvekslede blikke. Missionspræsidenten smilede godkendende. Drengen smilede igen. I disse mørke øjne kunne man se et budskab om kærlighed og tryghed. Her var en der vidste hvor han hørte til.

Senere fik vi at vide at drengen tidligere var forældreløs. Et ægtepar fra wardet havde taget ham til sig og opdragede ham som deres egen. Hele wardet var hans hjem og han blomstrede i denne atmosfære, hvor han blev accepteret som deres.

„Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40).

For nogle år siden, mens præsident Kimball endnu var medlem af De tolvs Råd, rejste han sammen med søster Kimball rundt i missionerne.

På grund af en ændring i flyveplanen måtte de engang vente sammen med en missionspræsident og hans hustru i en kold og overfyldt lufthavn sent om aftenen, uden noget sted hvor de kunne gå hen og vente på et tidligt morgenfly.

Søster Kimball havde frakke på, men det havde missionspræsidentens hustru ikke. Præsident Kimball forsøgte at give hende sin frakke, men hun ville ikke tage imod den. Da de omsider faldt i søvn på de hårde bænke, rejste præsident Kimball sig og lagde forsigtigt sin frakke over missionspræsidentens sovende hustru. Det er et sådant uselvisk liv præsident Kimball har levet i sin omsorg for andre. Det er den samme leder som vi i dag opretholder som profet, seer og åbenbarer. Det er den mand Gud har kaldet til at lede næsten 6 millioner sidste dages hellige.

Han har bogstavelig talt tilbragt hele sit liv med at tage sin frakke af, for at han så at sige kunne lægge den om skuldrene på dem han mente havde større brug for den – mennesker af alle forskellige hudfarver og racer. Mænd, kvinder og børn. Det gjorde ingen forskel for ham. De er allesammen hans søskende.

„Kærligheden er langmodig og velvillig, misunder ikke, opblæses ikke, søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde, glæder sig ikke over uretfærdighed, men glæder sig ved sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt . . .

(For) den kærlighed . . . er Kristi rene kærlighed, (og den) forbliver evindelig" (Moroni 7:45, 47. Se også 1 Kor. 13).

For kort tid siden var søster Dunn og jeg til en stavskonference i Marilia i Brasilien. Marilia er en smuk by med 100.000 indbyggere i den sydøstlig del af landet. Søndagsmødet var netop afsluttet. Emnet var Kristi forsoning og hvordan han er hele verdens Frelser.

Nogle måtte køre over tre timer i bus for at komme til dette møde. Da vi stod og hilste på folk kom en ung dame hen til os. Hun standsede først foran missionspræsidenten og spurgte hvordan man siger: „Jeg elsker dig," på engelsk. Så stillede hun sig hen foran søster Dunn og mig, og sagde smilende med stor oprigtighed: „Jeg elsker dig (jer)." Det virker kun som en lille ting, men det rørte vore hjerter. Det var en af Kristi ydmyge tilhængere der gjorde sig en anstrengelse for at udtrykke sig. Hun kunne have sagt det på et hvilket som helst sprog og alligevel være blevet forstået.

Kærlighedens ånd overskrider alle sprogbarrierer. Kærlighed er så ren at den opløfter sjælen og får os alle til at indse at vi er børn af den samme Gud.

Der løber ligesom en rød tråd gennem det hele: Marie Hansen. En forældreløs i Colombia. Den unge dame i Brasilien og vores kære præsident Spencer W. Kimball.

Ingen hævder at være fuldkommen, men i dette værk og blandt dette folk er der en ånd som gør dem bedre end de ellers ville have været. Det er kærlighedens ånd som bærer Jesu Kristi gengivne evangelium på sine vinger. Den kommer fra en kærlig Gud. Den får kirken til at nå ud og berøre mænds og kvinders tilværelse overalt.

Vi tiltager os ikke andres kærlighed. Vi ved at der er mange gode og ordentlige mennesker i verden. Vi respekterer og beundrer dem for det retfærdige de står for. Vi underviser i Jesu Kristi evangelium. Det er frelsens og ophøjelsens evangelium. Det er et kærlighedsevangelium – med kærlighed til Gud og næstekærlighed.

Det sidste vers i den salme jeg citerede i begyndelsen lyder således:

Derpå den kære gæst forsvandt
og Jesus venlig for mig stod.
Jeg tegnet i hans hænder fandt,
og ydmygt sank jeg for hans fod.
Hans blide stemme til mig lød:
du var mig tro i liv og død;
hvad du har gjort, er gjort mod mig,
og derfor jeg velsigner dig.

Jeg vil gerne i mit vidnesbyrd give udtryk for min kærlighed til min Fader i Himlen og til hans Søn, Jesus Kristus, til alle hvor I end befinder jer, og for min kærlighed til disse mine medbrødre, generalautoriteterne. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Som jeg har elsket jer"

Ældste Robert L. Backman
De halvfjerds' første Kvorum

„Det kræver moden, kristen kærlighed at tage en andens hånd, med fare for at miste sin polularitet"

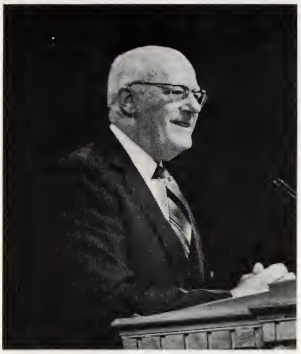

Fern gik på high school i en lille by. Hun var en af disse søde piger, som ingen bemærker, som blot er et billede og et navn i skolens årbog. Hendes familie var fattige og de boede udenfor byen. Hun hørte ikke til inderkredsen, og hendes navn blev kun nævnt af de andre elever, når de gjorde det på denne hånlige og sarkastiske måde, som forekommer morsom når man er ung, usikker og trænger til at gøre nar ad andre for at hævde sig. Hendes navn blev ensbetydende med dumhed eller noget umoderne. Hvis noget var uacceptabelt eller latterligt sagde eleverne at det var „ferny".

Unge mennesker kan være grusomme.

Det var tradition på skolen hvert år at anerkende en elev, som havde vist den bedste kammeratskabsånd og støttet sportsholdene. Da eleverne samledes for at kåre denne elev, gik det som forventet, en af de populære piger i skolen blev kaldt op. Så hoppede hun op ad gangen, mens hun smilede og vinkede til alle sine venner. Men så skete der et mirakel. Da hun stod på scenen sagde hun: „Jeg kan ikke tage imod denne belønning. Jeg har godt nok elsket holdene og opmuntret dem til enhver kamp. Men Fern har også været til alle kampene. Jeg kom i en lækker varm bil, omgivet af glade venner. Hun kom spadserende alene hele vejen – hun måtte gå 4 km – somme tider i regn eller sne. Hun måtte sidde helt for sig selv, men jeg kender ingen der gav større opmuntringer end Fern. Jeg vil gerne stemme for at hun bliver kåret som den mest begejstrede elev på skolen."

Fern blev fulgt op til scenen af stående klapsalver fra sine kammerater.

Unge mennesker kan være så søde.

I dag er Fern en moden kvinde, der er grå stænk i hendes hår. Der er sket meget, som har været med til at forme hendes liv, men intet har betydet mere end da hun pludselig blev accepteret og påskønnet af sine kammerater denne mindeværdige dag.

Og der er modne mænd og kvinder som ikke kan huske hvor mange kampe deres hold vandt eller tabte det år, men de glemmer aldrig den varme fornemmelse de fik da de rejste sig og klappede af Fern, og bød hende velkommen i deres vennekreds.

Jeg var til en stavskonference i Lancaster staven i Californien. Der hørte jeg Marianne Mortensen, en yndig laurbærpige, fortælle denne beretning, da hun talte om at vise sine kammerater kærlighed.

Det er ikke nemt at række andre hånden, især ikke når man er ung. Men det kræver moden, kristen kærlighed at tage en andens hånd, med fare for at miste sin polularitet. Alligevel skelnede Frelseren ikke mellem unge og gamle da han erklærede: „Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre" (Joh. 13:34). Hvor har vi dog desperat brug for den slags kærlighed i verden i dag!

Unge mennesker angribes åbenlyst og underfundigt fra alle sider, med hensyn til deres tro, deres idealer, deres moral, deres selvtillid – ja selv deres identitet. Man siger at typiske unge mennesker i vore dage er „jeg-mennesker": det siges at de er selvoptagne, indadvendte og ufølsomme overfor hinanden, at de søger omgående tilfredsstillelse. Selv om der måske er nogle unge som passer til denne beskrivelse er der mange andre som kæmper og snubler i livets kamp og atter andre som vinder imponerende sejre. Unge mænd og piger opnår resultater i dag, som vi mente tog et helt liv at opnå. Vi kan med stolthed udpege millioner af talentfulde unge, som har sat sig høje mål og arbejder på at nå dem indenfor videnskab, litteratur, kunst, samfundet, det private erhverv og på det åndelige område.

Spørgsmålet er så – hvordan kan vi hjælpe de unge som snubler, til at gribe fat i og støtte sig til dem der kæmper sig målbevidst op ad livets vej?

„Et positivt pres fra kammeraternes side," som socialforskere kalder det, vil kunne redde denne generation. Hvis det er rigtigt, tænk så hvor formidabelt det aronske præstedømmes og de unge pigers klasser egner sig til at yde dette meningsfyldte arbejde.

I sin tale sagde Marianne:

„De fleste af os har svært ved at holde os fra dem, der viser os ægte kærlighed. Disse mennesker har en vis evne til at blive betydningsfulde for os, fordi vi ved at vi har virkelig betydning for dem. Det, vi unge hungrer efter i vore dage, er ægte omsorg og et meningsfyldt forhold til vores kammerater . . . Og når jeg siger meningsfyldt forhold, tænker jeg omgående på den gyldne regel: ‚Gør mod andre som du ønsker de skal gøre mod dig.'

Det er vanskeligt at efterleve når man er ung. Det er svært at vise barmhjertighed mod dem der står udenfor vennekredsen, når man nu har det så rart indenfor sin ‚gruppe'. Men hvis vi betragter Frelserens liv, vil vi opdage at han ikke forlod sin ‚gruppe' – apostlene eller de venner han havde omkring sig. Med åbne arme tog han bare imod alle, som ville lytte. Han udvidede sin fold. Således . . . behøver vi heller ikke at forlade vor gruppe for at lære at tage hensyn til vore kammeraters følelser. Vi skal bare åbne vore arme og udvide vor vennekreds."

Marianne Mortensen ramte plet.

Der er en anden side af spørgsmålet om at være noget for andre, ikke blot vore kammerater, og det gælder de af os som kæmper for at finde vej.

Som dreng søgte jeg lykken efter verdens målestok. Jeg ønskede at blive accepteret, få en position, berømmelse (især indenfor sporten) og velstand. Jeg fik ingen af delene. Jeg var meget ulykkelig. Jeg syntes at lykken var lige så flygtig som en skygge.

Det var først da jeg blev kaldet på mission at jeg fandt nøglen til ægte lykke. Til min overraskelse blev jeg lykkelig, trods mismod, skuffelser og almindeligt hårdt slid i forbindelse med min missionering. Da var det jeg lærte at lykken faktisk er et biprodukt af arbejde. Da jeg glemte mine personlige ønsker, mine svagheder og skrøbeligheder ved at fordybe mig i arbejdet, begyndte jeg at forstå kong Benjamins dybsindige råd til sit folk: „Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud" (Mosiah 2:17).

Det er derfor en missionær, der kommer hjem fra den sværeste opgave i sit liv, kan sige: „Det har været de lykkeligste 2 år i mit

liv!" Den der koncentrerer sig om sit eget indre vil aldrig i livet blive lykkelig. Så hvis du føler dig elendig lige nu, så glem dine bekymringer. Gå ud af din dør og find en som trænger til dig.

Vil du gerne være lykkelig? Så find måder at hjælpe andre på. Din lykke vil stå i forhold til den hjælp du yder.

Tænk bare på hvor meget lykkeligere vi bliver jo mere kærlighed og hjælp vi yder flere og flere mennesker.

Læg mærke til hvordan lykken trivedes hos både giver og modtager i følgende situation:

1. De unge i Meridians østre stav i Idaho var for nylig med i et samfundsomfattende projekt, som gik ud på at hjælpe ældre mennesker, ved at male for dem. 164 unge delte sig op i fem hold, og hvert hold malede et hus på 7 timer.

2. En biskops interesse for de unge i sit ward i Bountiful, fik ham til at udfordre sine unge mennesker til at opleve glæden ved at tjene andre. I starten var det med lidt modvilje at de skrinlagde deres underholdningsprogrammer.

Et af projekterne gik ud på at lave tæpper til evnesvage på American Fork Training School. Da tæpperne var færdige tog pigerne ud og afleverede dem.

De kom netop som „børnene" skulle have aftensmad, og hjalp til med at made dem. Og det blev en oplevelse for dem. Da de forlod skolen havde de kartoffelmos, sauce og forskellige grønsager i håret og på deres tøj, men en af pigerne var blevet så rørt over så sød det „barn" var som hun madede, at hun sagde: „Jeg vil aldrig glemme Billy."

3. En redaktør modtog for nylig et brev, hvori der stod:

„Vi hører ustandselig om ‚de forfærdelige unge mennesker', som ser rædsomme ud i tøjet og opfører sig forfærdeligt. Derfor var det forfriskende at få en skøn oplevelse med – ja, hele fire unge mennesker.

En aften var jeg vært for en særlig gæst fra New York City. Vi besøgte den smukke tempelplads og beundrede mågemonumentet. Lige som vi skulle til at gå kom fire unge mennesker hen imod os. Jeg blev omgående lidt nervøs ved tanken om hvad min fine gæst ville sige, da en af de unge trådte frem og sagde: ‚Må vi have lov at glæde Dem med denne rose og ønske dem en god aften.'

I hånden havde han en smuk, langstilket American Beauty, rød rose, som duftede pragtfuldt og var smukt indpakket i cellofan.

‚Vi købte denne rose for at give den til en eller anden og da vi så Dem, vidste vi at De skulle have den.'

Idet de vendte sig for at gå spurgte jeg hurtigt hvad de hed, mens jeg gav udtryk for min store påskønnelse og beundring for deres betænksomhed og godhed mod mig – det var højst usædvanligt – og fortalte dem hvor overvældet jeg var ved tanken om at fire unge mennesker fik lyst til at vise mig, en lille bedstemor, denne gestus, og ingen kunne have påskønnet det mere end jeg" (Irene E. Staples, Deseret News, 22. sep. 1985).

4. Da Michelle fik at vide at hendes lillebror havde leukæmi, tog hun meget bedrøvet og fortvivlet afsted til Bear River High School. Hun kæmpede sig igennem sin skoledag og var taknemmelig da skoleklokken ringede for sidste gang den dag. Da hun stod og samlede sine bøger sammen kom en veninde hen til hende: „Michelle, kom med mig ind i sanglokalet." Michelle gik modstræbende med hende. Da de kom ind i sanglokalet blev hun overrasket over at se at hele acapellakoret stod der. De unge sagde, som unge gør det, lige ud til Michelle at de havde fastet for hendes lillebror og bad om hun ville være med til at bede en bøn for ham sammen med dem, som afslutning på deres faste.

Emerson har sagt det så godt: „Hjælp andre og du vil modtage hjælp. Hvis du elsker og hjælper folk, kan du ikke på nogen måde undfly belønningen" („The Sovereignty of Ethics", s. 1004. *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York: Wm. H. Wise & Co., 1929).

Vi vil komme til at holde af dem vi hjælper. Så opdager vi at en af de gladeste følelser vi kan have er at holde inderligt af et andet menneske, og vi begynder at forstå vor himmelske Faders fantastiske kærlighed til os.

D. Brent Collette har fortalt en gribende historie:

„Ronny var ikke alene genert, han var simpelthen ‚tilbage'. Da han som 17-årig gik i high school havde han endnu aldrig haft en rigtig ven eller gjort noget som helst sammen med andre. Han var berømt for sin generthed. Han sagde aldrig noget til nogen, ikke engang sin lærer. Bare ved at se på ham kunne man få en hel masse at vide om ham – han var ét stort mindreværdskompleks. I sit forsøg på at skjule sit ansigt så han ned på sine fødder og faldt over dem. Han sad altid bagest i klassen og deltog aldrig . . .

Det var Ronnys generthed der gjorde at jeg blev forbløffet da han begyndte at komme i min søndagsskoleklasse . . .

Hans tilstedeværelse i min klasse skyldtes et klassemedlems, Brandon Craigs personlige anstrengelser.

Han havde netop stiftet venskab med Ronny. Men – hvis der nogen sinde har været nogen der ikke passede sammen, så var det de to.

Brandon var selskabsmenneske. Han var godt og vel et hoved højere end Ronny, og uden tvivl topstjernen på skolens sportshold. Brandon var med til det hele og alt lykkedes for ham . . . han var bare en dejlig dreng.

Nå men, Brandon klistrede sig op ad lille Ronny. Klassen syntes åbenbart at det var pinligt at have Ronny med, men Brandon beskyttede ham som en kongelig livgarde. Jeg holdt en lav profil – stillede ingen spørgsmål, men sendte ham bare et flygtigt smil og klappede ham tilfældigt på skulderen. Det hjalp med tiden, men jeg spekulerede tit på om det nogensinde lykkedes for Brandon og hans kammerater (resten af klassen gjorde virkelig det helt rigtige) at bryde isen. Det var derfor jeg nærmest fik et chok da Brian, klassepræsidenten, rejste sig op foran søndagsskoleklassen en søndag eftermiddag og frejdigt bekendtgjorde at Ronny ville bede indledningsbønnen.

Ronny tøvede et øjeblik, så kom han ganske langsomt på benene. Han så stadig ned på sine sko mens kan gik op foran i klasselokalet.

Han lagde armene over kors (han havde allerede bøjet hovedet). Der var musestille i klassen. Jeg tænkte ved mig selv: ‚Hvis han gør det, vil alt blive forandret.'

Så lød det nærmest som en hvisken: ‚Vor Fader i Himlen, vi takker dig for vor søndagsskoleklasse.' Tavshed – i lang tid! Jeg kunne fornemme hvordan Ronny led. Så lød et par snøft og et langt snøft.

‚Nej, nej,' tænkte jeg. ‚Jeg burde stå ved siden af ham, så jeg kunne hjælpe ham eller gøre et eller andet.'

Jeg havde ondt af ham. Det havde vi allesammen. Jeg åbnede et øje og kiggede op for at gå hen til Ronny. Men Brandon kom først. Med det ene øje på klem så jeg hvordan den lange Brandon lagde sin arm om sin ven, bukkede sig ned og lagde kinden mod hans skulder, hvorpå han hviskede en kort og dejlig bøn.

Ronny kæmpede for at bevare ligevægten, og gentog så bønnen.

Da Ronny havde bedt, tilføjede han, endnu med hovedet bøjet: ‚Tak for Brandon. Amen.' Han vendte sig og så op på sin høje bror og sagde lige tydeligt nok til at alle kunne høre det: ‚Jeg elsker dig, Brandon.'

Brandon svarede, stadig med armen om Ronny: ‚Jeg elsker også dig, Ronny. Og det her var dejligt.'

Ja det var det for os alle." (*New Era*, maj 1983, s. 18).

Vores primarybørn synger denne herlige sang:

Som jeg har elsket, elsker hverandre,
hold min befaling, elsker hverandre.
Derpå skal kendes, om I vil mig følge,
om I vil elske hverandre.

Heri ligger lykken. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Livet før dette er en herlig realitet

Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum

„Uden denne sandhed ville folk ustandselig jamre og spekulere på hvorfor de mon skulle bruge hele deres liv på at bevise for sig selv at der er en mening med deres eksistens."

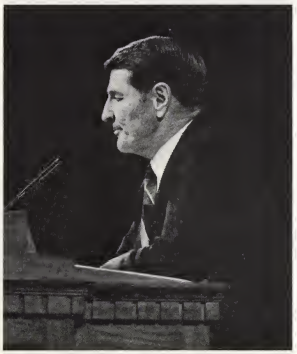

Måske har I lagt mærke til at i de sidste dage skal det at være discipel læres med *stadig større styrke*. Vore modsætningsforhold og yderste grænser understreger blot påny evangeliets sandhed i al sin enkelhed. På samme måde hjælpes vi til en endnu større overbevisning om de grundlæggende sandheder, når vor tro på dem udsættes for friske udfordringer og visse vanskeligheder. Selv om det er de fundamentale lærdomme der angribes, så er det dem der vil bestå, når støvet har lagt sig i denne uddeling.

Lige efter evangeliets gengivelse fremkom en lang række jævne og kostbare sandheder ret hurtigt efter hinanden – dels ved oversættelse og dels gennem åbenbaring. Det var gennem Joseph Smith, den „udvalgt(e) seer" (2 Ne. 3:6). Og ligesom middagsgæster næsten allesammen kommer på en gang, så modtog Joseph, som var værten, også hver enkelt sandhed hjerteligt, og anerkendte hver enkelt på behørig vis. Først senere fik man tid og var moden og modtagelig nok til at se forbindelsen mellem kilden til dem og kilden til de fordums skrifter. (Se 1 Ne. 13:39, 40).

Blandt disse jævne og kostbare sandheder var læren om menneskehedens førjordiske eksistens. I begyndelsen modtog Joseph meget om sandheden, men ligesom åbenbaringerne kom hen ad vejen, gjorde Josephs forståelse det også.

En af „de tydeligste og vigtigste dele" som for længe siden blev „holdt tilbage" eller „taget bort" (1 Ne. 13:34, 40) var denne enormt vigtige sandhed, og den havde ikke nået den hellige Bibel i tilstrækkelig grad, selv om den selvfølgelig findes deri (se Jer. 1:5; Ef. 1:4–5; 2 Tim. 1:9). Man bevarede læren ganske kort efter at de oprindelige apostle virkede. Men desværre kom den tid hurtigt, hvor kirkens medlemmer ikke længere ville „finde sig i den sunde lære", som Paulus forudså det (2 Tim. 4:3).

Eftersom rådene senere underkendte læren om en forudtilværelse, viste det sig at denne lære ikke kunne genoprettes blot ved nærmere undersøgelser. Denne lære er ikke ulogisk da sandhed er fornuft især evig sandhed, men en sandhed der skal mere end logik til at støtte helt. Den kunne kun genoprettes gennem åbenbaring – nutidsåbenbaring. Den blev ikke udbredt i Amerika før Joseph Smith formulerede den.

Der er endvidere sket så meget i menneskehedens historie som gjorde det nødvendigt at åbenbare denne fundamentale sandhed. Det var nødvendigt for at forpurre den falske lære om en menneskehed skabt *ex nihilo* ud af intet (se 2 Ne. 3:12). Dette synspunkt, sagde profeten Joseph, „gør efter min mening mennesker mindre værd" (*Words of Joseph Smith*, Andrew F. Ehat and Lyndon W. Cook, comps., s. 359. BYU Religious Studies Center, Provo 1980).

Uden denne sandhed ville folk ustandselig jamre og spekulere på hvorfor de mon skulle bruge hele deres liv på at bevise for sig selv at der er en mening med deres eksistens. Paulus siger at selv troende kan, hvis de underernæres rent lærdomsmæssigt, blive „trætte og modløse i (deres) sjæl" og overgive sig til forholdene (se Heb. 12:3).

Erkendelsen af forudeksistensens realitet kan afhjælpe spekulationer over om vi er fremmede her. Bekymringerne kureres gennem udfoldelser i musik, poesi og litteratur. Man sporer en forundring i linier som disse:

Mennesket skabes ikke af sløvhed,
dumhed, sikkerhed eller fuldt udstyret,
men af barske udfordringer,
store spændinger og
brændende glæde.
Mennesket jager hele tiden,
skønt dets gransken er håb,
mystik og drømme . . .

Fra hvilken udødelig trang,
hvilket pludseligt glimt
af det ukendte
opstår dette ønske?
Hvilken hård kendsgerning,
hvilken kunstnergnist eller
fjernhed
antænder denne ild?

(Nancy Newhall i Thomas F. Horbeins *Everest, the West Ridge*, s. 28, 30. Sierra Club, San Francisco, 1965).

Nogen gør sig følgende spekulationer:

„Alt i livet sker som om vi bar på en stor byrde pligter, som vi i en føreksistens har skrevet under på at udføre . . . pligter som ikke sanktioneres i dette liv, (som) synes at tilhøre en anden verden, der er bygget på godhed, betænkeligheder og ofre i en verden der er helt anderledes end denne, en verden som vi udgik fra, for at fødes til denne jord, før vi kan komme did" (Marcel Proust i Gabriel Marcels „Homo Viator", s. 8. Harper and Row, New York, 1963).

Og endelig er der disse mere kendte linier:

Vor fødsel er kun en søvn og en glemsel . . .
Som voksende skyer af herlighed kommer vi
fra Gud, som er vort hjem.

(William Wordsworth: „Ode: Intimations of Immortality From Recollections of Early Childhood", linie 58, 64–65).

Kære søskende, så vidt vi ved, fik vi denne lære, som er svaret på vore spørgsmål, da Joseph Smith oversatte nogle få vers i Almas Bog, sidst i 1829 eller først i 1830 (se Alma 13:3–5). Men disse vers alene var nu ikke tilstrækkelige. Ældste Orson Pratt sagde: „Denne lære (om forudeksistens) omtales en lille smule i Mormons Bog. Men jeg tror ikke at jeg nogen sinde ville have opdaget den i denne bog, hvis ikke det var for nyoversættelsen af skrifterne (Bibelen)" (*Journal of Discourses*, 15:249).

Da den „udvalgt(e) seer" i juni 1830 under inspiration reviderede noget af 1 Mosebog, modtog han en åbenbaring som nu står i Moses i Den kostelige Perle. Joseph skrev om

det særlige øjeblik hvor han modtog denne åbenbaring: „Jeg vil sige at Herren . . . som udmærket vidste hvilken krampagtig og ømtålelig situation vi stod i, midt i alle de problemer og vanskeligheder vi måtte igennem, nedlod sig til at styrke os og skænke os kundskab ,linie på linie – lidt her og lidt der' hvoraf følgende var en rigtig godbid" (*History of the Church*, 1:98).

I denne godbid var blandt andet Moses' ord, som yderligere udvidede Josephs horisont om hvordan Guds værk også angår andre planeter: „Men jeg giver dig kun en beretning om denne jord og dens indbyggere. Thi se, mange verdener er gået bort ved min magts ord" (Moses 1:35).

Guds planer og hensigter blev også tydeligt angivet: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Således afspejler det enorme rum Guds store kærlighed til alle sine børn.

Der fulgte snart andre og mere omfattende åbenbaringer. I maj 1833 erklæredes i den betagende åbenbaring, vi nu kender som afsnit 93: „Mennesket var også i begyndelsen hos Gud. Intelligens eller sandhedens lys blev ikke skabt eller dannet og kan ej blive det . . .

Thi mennesket er ånd. Grundstofferne er evige, og ånd er grundstof, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde" (L&P 93:29, 33).

Der gik flere år – modnings- og beredskabsår, før profeten, ifølge optegnelserne, begyndte at erklære denne værdifulde lære offentligt. Da Joseph i 1839 overvejede og mediterede i Liberty fængslet, tilskyndede han kirkens medlemmer pr. brev til en bedre opførsel, en opførsel der passede sig for kirkemedlemmer der var „kaldet . . . fra verdens grundvold blev lagt" (*The Personal Writings of Joseph Smith*, samlet af Dean C. Jessee, s. 397. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1984).

Joseph fik også åbenbaring om hvad der blev bestemt i „den evige Guds råd . . . førend denne verden blev til" (L&P 121:32). Den fængslede Joseph blev forsikret om at hans dage var kendt og at hans år ikke ville „blive færre" (L&P 122:9).

Josephs første nedskrevne, offentlige tale om denne magtfulde lære, holdt han kort efter han var blevet løsladt fra dette sjælsudmattende fangenskab i Missouri (*The Words of Joseph Smith*, s. 9). Han holdt flere taler om emnet, men toppen på kransekagen var den fantastiske tale han holdt ved King Follets begravelse i foråret 1844.

Følgende ord til Jeremias: „Før jeg danned dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helliged jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig" (Jer. 1:5) stemmer helt overens med det der står i 1842 udgaven af Abrahams Bog:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.

Og Gud . . . sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster . . . Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født" (Abr. 3:22–23).

Abrahams Bog bekræfter afsnit 93, med ord hvis fulde betydning I og jeg næppe kan fatte endnu: „. . . Hvis der eksisterer to ånder . . . så har (de) . . . selv om den ene er mere intelligent end den anden, ingen begyndelse; de eksisterede forud, de skal ikke have nogen ende . . . thi de er . . . evige" (Abr. 3:18).

I overensstemmelse med sandheden i denne strålende åbenbaring, fik Bibelens henvisning til denne værdifulde lære øget betydning og gav større indsigt (se Joh. 9:2. Se også Rom. 8:29; Ef. 1:4; Juda 1:6; Job 38:4, 7).

Gennem åbenbaring blev der sandelig fjernet en stor forhindring. Som forudsagt gav Jesus sig også til kende „i ord" i de sidste dage (se 1 Ne. 14:1).

På Moses' tid lod en gavmild Gud sin lære „dryppe som regn" (5 Mos. 32:2). Men „Herrens ord var sparsomt" på Elias tid (1 Sam. 3:1). I Joseph Smiths tid blev der udgydt „kundskab fra himlen" (L&P 121:33), en strøm af „tydelige og dyrebare" sandheder, blandt andet ovenstående lære om menneskets føreksistens (se 1 Ne. 13:39, 40).

Siden er der fremkommet nogle få skrifter fra fordums tid, som ikke var tilgængelige for Joseph Smith eller nogen anden på den tid. I de apokryfiske bøger vil vi måske kunne finde nogle sandheder, for „den, der er oplyst af Ånden, kan hente nytte deraf" (L&P 91:5). Følgende eksempel er hentet fra Nag Hammadi samlingen. I den engelske udgave af Apocryphon of James siges det at Jesus sagde til Peter og Jakob under deres hjemsøgelser: „Hvis I ser på hvor længe verden har eksisteret før jer, og hvor længe den vil eksistere bagefter, vil I synes at jeres liv kun er én dag og jeres lidelser blot varer én time" („The Apocryphon of James" i *The Nag Hammadi Library in English*, s. 31. Redigeret af James M. Robinson. Harper and Row, San Francisco, 1978).

Det ligner meget det som Herren sagde til den lidende Joseph i fængslet: „Min søn . . . Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik" (L&P 121:7).

Vort liv er derfor kun kort i sammenligning med evigheden – som når en far eller mor afleverer sit barn i skolen for en enkelt dag. Men hvilken dag!

Der er dog endnu mange som „tager anstød" af ordet (1 Pet. 2:8). Men hvis vi, som Paulus anbefaler, forener „langmodighed og belæring" (2 Tim. 4:2), så vil nogen af dem der „knurrer" over menneskelig forudseenhed „tage mod lære" (Es. 29:24; 2 Ne. 27:35), ved at lade denne lære „som dug fra himlen vande", undersøge den, hvorpå „jorden dannes, som Gud, Herren vil" (*Sange*, nr. 35).

I mellemtiden udnytter modstanderen ubarmhjertigt manglen på tro angående denne lære til at indskrænke menneskets horisont. Et menneske der kun ser verden i et eneste perspektiv, vil sandsynligvis kun koncentrere sig om verdslige interesser og ønske sig øjeblikkelig tilfredsstillelse.

Sidste dages hellige beder naturligvis heller ikke folk om at acceptere dette eller nogen anden evangelisk sandhed, mod deres vilje. Vi beder kun om tolerance, og forventer at disse lærdomme vil blive nøjere undersøgt, ja måske endda kritiseret af folk. Vi lader også andre frit tro som de vil – altsammen til gensidigt behag.

Læren om forudeksistens lader os dog ikke i ro. For vi skal hver især uafbrudt træffe vanskelige valg, vi møder ironi og oplever modsætningsforhold, tiden skal anvendes godt, vi skal arbejde godt med vore talenter og evner. Men fordi vi er valgt „der og dengang" betyder det bestemt ikke at vi kan være ligegyldige „her og nu". Hvad enten mænd er forudordineret eller kvinder er forudvalgte, så skal de der er kaldet og beredt også bevise at de er „udvalgte og trofaste" (se Åb. 17:14; L&P 121:34–36).

Når vi i vor første prøvestand blev fundet værdige, betyder det faktisk bare at vi har sikret os endnu en streng prøvestand, med endnu flere pligter, uden at være usårbare!

Forskriften for Herrens bedst egnede ele-

Ældste Eldred G. Smith, kirkens patriark.

ver synes åbenbart at være ekstra undervisning og yderligere lidelser (se Mosiah 3:19; 1 Pet. 4:19). Vor eksistens bliver derfor til stadighed tilpasset Guds udvidede kursus.

Denne lære betyder at vor tilværelse som sådan ikke kan diskuteres, men også at vi stilles alvorligt til regnskab for den. Det understreger på en enestående måde at Gud er menneskenes Fader og at menneskene er søskende.

Det minder os også om at vi ikke ved alt. Vi må i mange tilfælde lade være med at dømme og blot stole på Gud, selv midt i „alle disse ting". Kun ved hjælp af disse lærdomme kan vi begynde at forstå tingene som de virkelig var, som de er og som de vil blive (se Jakobs Bog 4:13; L&P 93:24).

Da vi gik ind på at indtræde i denne anden prøvestand, var det derfor som at gå med til at avancere under bedøvelse – glemslens bedøvelse. Læger vækker jo ikke en patient midt under en bedøvelse, som de forud var enige om, for igen at spørge om det er i orden at han fortsætter bedøvelsen. Vi gik med til at komme til verden for at gennemgå visse erfaringer på visse betingelser.

Ældste Orson Hyde sagde: „Vi har glemt! . . . Men vor glemsel ændrer ikke kendsgerningerne" (*Journal of Discourses*, 7:315). Dog – ind imellem får vi vore anelser. Præsident Joseph F. Smith lagde mærke til at vi ofte fanger „en gnist af vakte minder fra den uddødelige sjæl, en gnist, som oplyser hele vort væsen, lig vort tidligere hjems herlighed" (*Evangeliske Lærdomme*, s. 11).

Vi kan pludselig få en bølge af *erindringsillusioner*. Et genskin i erindringsspejlet kan drage os afsted til dette fjerne sted, som er fyldt med „evig herlighed" og opstandne væsner. C. S. Lewis skrev: „Vi kan ikke blande os med det prægtige vi ser. Men alle de knitrende blade i Det nye Testamente er fyldt med rygter om at det ikke altid vil være således" (*C. S. Lewis at the Breakfast Table and Other Reminiscences*, red. James T. Como, s. 34. Collier Books, New York, 1985). Tak til profeten Joseph Smith, fordi han fyldte flere knitrende blade med hellig skrift, så det kan give genlyd i ørerne på alle som vil høre.

Så når vi derfor nu siger at „vi ved", så er denne erkendelse en genopdagelse. Vi siger faktisk: „Vi ved – nu igen!"

Herrens får kender hans røst og hans lære gennem længere tids erfaring. I mellemtiden vil den sjæl, der for så længe siden begyndte at væve sit livs tæppe, fortsætte sit arbejde, som beskrevet i disse linier, der er skrevet af en anonym:

Mit liv er blot et tæppe
et helligt mellemled
Men Herren vælger farverne,
og væver trofast med

Han væver ofte sorgfyldt
mens jeg en tåbe er,
jeg glemmer han har overblik
mens nedefra jeg ser.

Men først når væven tier,
og skytten går i stå,
vil Gud forklare mønstret,
og så vil jeg forstå.

Den mørke tråd i tæppet har
den samme værd for dets pragt
som den gyldne tråd i mønsteret
i planerne af Herren har lagt.

(*Sourcebook of Poetry*, samlet af Al Bryant, Grand Rapids, Mich, s. 664. Zondervan Publishing House, 1968).

Må vi tro på dette, have tillid til dette, underlægge os dette og opføre os derefter, beder jeg om i hans navn som er „den snævre port og nåleøjet", (C. S. Lewis: *At Breakfast Table*, s. XXV) – ja, i Jesu Kristi navn. Amen.

Mødet lørdag eftermiddag
den 5. oktober 1985

De principper fra forsoningen der hjælper os til at holde ud til enden

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende biskop

„Er der tidspunkter i vort liv, hvor vi mener at vi er blevet forladt af Gud, eller af vore medmennesker, eller af vor familie? I sådanne stunder skal vi vende os til Kristus og holde ud."

Mine brødre og søstre, jeg tror på Kristus, og jeg skal stå til ansvar for det vidnesbyrd. Jeg beder Herren velsigne mine brødre for deres støtte og takker ham for hans støtte i Ånden.

I Jesu Kristi evangelium kommer vi til et tidspunkt, hvor vi skal stå til ansvar for hvem vi er og hvad vi skal blive til. I Jesu Kristi forsoning har vi fået et eksempel til efterfølgelse – Gud Faderens ældste Søns eksempel. Jeg vil gerne bruge nogle få minutter i dag og tale om det forsonende offer og hvad det har betydet for mig i mit liv, set fra en biskops synspunkt, når vi taler om at holde ud til enden.

Jeg vil gerne begynde i Ethers bog i Mormons Bog, hvor vi lærer noget væsentligt når vi læser om Jareds broder, der gik til Herren. Han havde et problem med børn. Mange gange når vi beder, gentager vi blot vore problemer; og dette var også tilfældet med Jareds broder. Som I sikkert husker, var han blevet befalet at føre sit folk over vandene. Han havde bygget sine både, men der var ikke noget lys i dem, der var ikke nogen luft, og der var ingen åbenbare midler til fremdrift eller navigation. Derfor gik han til Herren og spurgte: „Se, o Herre, vil du lade os fare over det store vand i mørke?" (Ether 2:22). Og Herren svarede: „Hvad vil I have, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?" (Ether 2:23).

Nogle få korte vers tidligere var Jareds broder blevet skældt ud af Herren i 3 timer, fordi han ikke havde bedt til ham. Og i disse omgivelser drog Jareds broder af sted for at udtænke en plan. Og da han havde gjort det, kom han med 16 sten, smukke krystaller, lagde dem for Herren på toppen af bjerget Shelem og bad Herren om at røre stenene med sin finger.

Det jeg gerne vil uddrage af denne historie er, at da Herren rørte ved stenene, så Jareds bror hans finger. Herren sagde, da Jareds bror faldt til jorden: „Rejs dig, hvorfor er du faldet?" (Ether 3:7).

Og Herren fik et svar der var ret bemærkelsesværdigt, da Jareds broder så på Herren og sagde: „Jeg vidste ikke, at Herren har kød og blod." (v. 8). I vers 16 forklarede Herren: „Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme, og jeg har skabt mennesket efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet." (v. 16).

Herren spurgte om han havde set mere af ham end fingeren: „Har du set mere end det?" (v. 9). Jareds broder svarede: „Nej, Herre, vis dig for mig." (v. 10).

Herren spurgte så Jareds broder om han ville tro hans ord; og han svarede: „Ja, Herre, jeg ved, at du taler sandhed, thi du er en sanddru Gud og kan ikke lyve." (v. 12). Herren viste sig 2500 år inden han blev født som et spædbarn i Jerusalem. Da bar han vidnesbyrd om at han skulle være Jesus Kristus, at han skulle komme til sit folk, og at han ville blive det forsonende offer, så hele menneskeheden kan leve.

Når vi kommer nærmere på det forsonende offer i Getsemane have, finder vi stedet i Johannes 17, hvor Jesus gik i forbøn: „Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre . . . før verden blev til." (Johannes 17:4–5). Han sagde så i vers 24: „Thi du har elsket mig før verdens grundlæggelse."

Og i Gud Faderens kærlighed drog Jesus til Getsemane have. Han faldt på knæ og bad, og svedte dråber af blod. Dernæst, da han gik ud for at se til sine disciple, fandt han dem sovende. Han sagde: „Så kunne I da ikke våge én time med mig!" (Matt. 26:40).

Hvor mange af os sover, når dem omkring os lider og trænger til vor hjælp? Hvor mange af os bærer vore vidnesbyrd om Herren, for så ikke at lytte, som i 1 Joh. 4:20: „Thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set."

Så han gik tilbage til Getsemane have og bad sin Fader om at hjælpe ham igennem det, han skulle udholde. Og for dig og mig findes der her en stor trøst, for „da viste en engel fra Himmelen sig og styrkede ham." (Luk. 22:43).

Forstår vi ikke, at også vi får øjeblikke i vort liv, hvor vi tvinges i knæ, hvor vi har brug for hjælp til at holde ud til enden? Selv Joseph Smith viste utålmodighed efter at have været i fængsel i nogle måneder, og spekulerede over hvorfor han ikke fik lov til at komme videre med sin mission. Dengang sagde Herren til Joseph: „Alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste." (L&P 122:7). Måden vi klarer vore prøvelser på er en del af det fysiske og åndelige menneskes modningsproces.

I min egenskab af biskop har jeg også lært en stor lektie ved det forsonende offer tydeliggjort gennem den retssag, hvor Pilatus udmærket vidste at manden foran ham var uskyldig, men at han, af politiske årsager, var nødsaget til at kende ham skyldig. Og dog tav Jesus. Vi kan lære en hel del af dette, når fjenderne kæmper imod os og kommer med falske beskyldninger. Der er tider hvor det er bedst at følge Herrens eksempel og ikke forsøge at besvare enhver beskyldning der udslynges imod os.

Vi kan lære mange ting af beretningen om forsoningen. Det er en trøst at Jesus Kristus midt i sine lidelser, var i stand til at se ned fra korset og bekymre sig om sin mor, da han bad en af disciplene om at tage sig godt af hende. Dette er et af de store budskaber vi har hørt ved denne konference – at vi skal

vende noget af vor opmærksomhed bort fra vore egne prøvelser og problemer, og vise omsorg for andre.

Selv af Jesu sidste ord kan vi lære noget storslået. Jesus havde råbt med høj røst: „Fader! i dine hænder betror jeg min ånd." (Luk. 23:46). Verset fortsætter: „. . . og da han havde sagt det, udåndede han." (Luk. 23:46). Jesus havde holdt ud til enden.

På jorden var der stor sorg, og de der så korsfæstelsen slog sig for brystet. Men i Himlen ventede en stor skare på Guds Søns komme til åndeverdenen, hvor han skulle forkynde deres forløsning fra dødens bånd. Deres sovende støv skulle føres tilbage til dets fuldkomne skikkelse. Ånden og legemet skulle forenes for aldrig mere at skilles, så de kunne få en glædens fylde. Medens store skarer frydede sig i stunden for deres udfrielse af dødens lænker, åbenbarede Guds Søn sig. Han forkyndte det evige evangelium for dem, læren om opstandelsen og menneskehedens forløsning fra faldet, og fra personlige synder, på betingelse af omvendelse. (L&P 138:16–19).

Det vi kan lære heraf er, at når en af vore kære dør og vore hjerter overvældes af sorg og fortvivlelse kan vi finde fortrøstning i den glæde der vil komme, når vore kære bliver genforenet og fortsætter deres evige udvikling som følge af Jesu Kristi forsonende offer.

Sammen med Jesus blev to andre mænd korsfæstet, en på hver side af ham. Så vidt jeg kan se, accepterede den ene Jesus Kristus og bar sit vidnesbyrd om at han var Guds Søn, og den anden fornægtede ham. Dette er typisk for hele menneskeheden. Vi skal hver især en dag, enten i dette liv eller i det næste, afgive vort vidnesbyrd om at han i sandhed er Guds Søn, hele menneskehedens Frelser, Jesus Kristus.

I de sidste øjeblikke på korset stillede Jesus sin Fader et meget enkelt spørgsmål: „Hvorfor har du forladt mig?" (Matt. 27:46). Er der tidspunkter i vort liv, hvor vi mener at vi er blevet forladt af Gud, eller af vore medmennesker, eller af vor familie? I sådanne stunder skal vi vende os til Kristus og holde ud. Vi ved, at der var et stort formål med Kristi lidelser, fordi det var en frivillig handling. Jesus kunne have tilkaldt legioner af engle til at løfte ham ned fra korset, men det gjorde han ikke. Han holdt ud til enden så vi kunne nyde velsignelserne af det forsonende offer; for at nåden kunne komme ind i verden; for at retfærdigheden kunne blive tilfredsstillet; for at vi kunne opstå; og for at vi, gennem vor lydighed, kunne opnå evigt liv i Gud Faderens og Jesu Kristi nærhed.

Jeg havde en oplevelse for nylig, som belyser disse principper yderligere. En far, som var meget velhavende spurgte om jeg ville tale med hans familie. Hans datter havde netop været igennem en skilsmisse. Jeg tog op for at besøge hende og hendes børn. Hendes far kunne have taget sig af alle deres behov og ønsker, men han sagde, at det var på tide at de levede lidt mere moderat, og hjalp til med at forsørge sig selv, være mere uafhængige, og i stand til at stå på egne ben. Denne oplevelse kan sammenlignes med tidspunktet hvor Herren spørger sin Fader: „Hvorfor har du forladt mig?" for familiens reaktion var: „Hvorfor gør far sådan, nu hvor vi har mest brug for ham?" Men ser I, han forberedte dem på at blive styrket ved selv at klare deres problemer, så de, når de arvede, ville være i stand til at holde ud til enden, og forblive uafhængige.

Der er tidspunkter hvor vi, som forældre, må slippe vore egne børn løs, så de kan lære at træffe beslutninger selv og have styrke til at stå på egne ben.

På korset lærte Jesus os mange ting. Men for mig er en af de mest storslåede ting det Jesus lærte os, da han var død og kom ud af graven. Der stod Maria – hun genkendte ham ikke. Så sagde han: „Rør ikke ved mig, jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader," (Joh. 20:17), idet han vidste at han ville vende tilbage for derefter at komme igen og vise sig for mange.

Hvis vi vender tilbage til 3 Nephi i Mormons Bog, ser jeg Jesus komme til templet som et opstandent væsen efter store ødelæggelser i landet, ligesom det netop er sket i Mexico med jordskælv og jorden der slog revner. I beretningen i 3 Nephi ser vi, at folket vendte tilbage til templet, og der kom Herren, præsenteret af sin Fader: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn." (3 Nephi 11:7). De blev bedt om at lytte til ham, og han steg ned iblandt dem. Den mest skelsættende begivenhed er, at de omtrent 2000 der var samlet ved templet alle fik mulighed for at stikke hånden i Frelserens side og i sårene, så de vidste med sikkerhed at han lever. Og

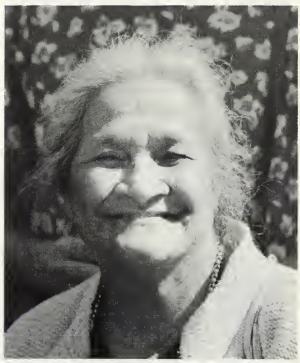

på grund af dette havde de et par århundreder med fred i landet, og alle var som ét.

Jeg beder Herrens velsignelser være hos os, så vi kan forstå vigtigheden af det forsonende offer i vort liv, at det er den største begivenhed i hele historien. I virkeligheden var forløsningen selve formålet med at Herren og Frelseren, Jesus Kristus, kom til jorden. Desværre holder vi os ikke altid til det vi ved.

For nogle år siden, da jeg arbejdede som pilot, var jeg i luften med en instruktør. Ved at dreje flyet mindre end 2 grader ad gangen lykkedes det instruktøren at vende flyet fuldstændig på hovedet. Mit indre øre kunne ikke mærke omvæltningen på grund af pilotens anvendelse af tyngdekraften. Derfor vidste jeg ikke, da han overlod flyet til mig, at vi fløj på hovedet. Alt i flyet, hvert eneste instrument, sad hvor det skulle, på nær landingshjulene, som var over os. Hver eneste manøvre jeg foretog havde den modsatte virkning af hvad jeg forventede. Dette kaldes svimmelhed, og det lærte mig noget meget vigtigt.

Jeg vil gerne tale lidt om åndelig svimmelhed. Skønt vi kender til Jesu Kristi forsonende offer, hans lydighed, hans villighed til at tjene og til at være et eksempel for os, og til hans invitation: „Kom, følg mig", er der stunder, hvor vi kører af sporet, mindre end én grad ad gangen, så vi ikke ved, at vi vender fuldstændig på hovedet.

Et af de største budskaber jeg nogen sinde har modtaget kom fra præsident Harold B. Lee. Jeg var en ung mand på besøg i Salt Lake City, da han bad mig om at komme op på sit kontor. Han vidste noget jeg ikke vidste – at der var nogen der ville bede mig om at repræsentere deres organisation. Han lagde sine hænder på mine skuldre, så mig direkte ind i øjnene og sagde: „Vær forsigtig med hvem du giver dit navn til."

Jeg tror, at Herren Jesus Kristus er meget omhyggelig med hvem han giver sit navn til. Når vi går i dåbens vande, påtager vi os hans navn, og lover, at vi altid vil være lydige. Hver gang vi tager nadveren, minder vi os selv om, at vi altid vil erindre ham, at vi vil påtage os hans navn, og at vi altid vil holde hans befalinger. For den lydighed, lærer vi at vi altid vil have hans Ånd hos os. Vi vil altid have det åndelige gyroskop, der gør, at vi aldrig oplever åndelig svimmelhed og at vi aldrig ryger ud af kurs.

Jeg nedbeder Herrens velsignelser over os alle, så vi kan være påpasselige med de små kursændringer i vort liv – så vi kan være lydige mod Herren og følge hans eksempel på lydighed.

Vi ser den kærlighed Gud har til sin Søn, Jesus Kristus, fordi han holdt ud til enden, da han sagde: „Dette er min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag." Måtte vi hver især holde ud til enden og blive hilst velkommen af vor Skaber med ordene: „Vel! du gode tjener," er min bøn.

Jeg ønsker at takke min hustru og kammerat for hendes kærlighed. Jeg fik engang at vide, af formanden for en organisation: „Din største fordel er din hustru." Det er sandt.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd at Gud lever og at Jesus er Kristus. Derom har jeg ingen tvivl. Derom har jeg aldrig tvivlet siden jeg var dreng. Jeg bærer vidnesbyrd om, at de mænd der sidder her på denne forhøjning – Det øverste Præsidentskab, De tolvs Kvorum – er profeter, seere og åbenbarere. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har en Guds profet iblandt os, ja, Spencer W. Kimball, som med sin udholdenhed til enden er et eksempel for os alle. At vi alle må betragte og lade os lede af hans handlinger og hans kærlighed er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Det præsiderende Biskopråd fra venstre: Henry B. Eyring, førsterådgiver; præsiderende biskop Robert D. Hales og Glenn L. Pace, andenrådgiver.

Kan noget godt være fra Nazaret?

Ældste George P. Lee
De halvfjerds' første kvorum

„Modstand kan blive vor følgesvend og prøvelser vor skæbne indtil Herren kommer iklædt sin herlighed. Sidste dages hellige, dette er vor arv. Stol på det!"

Guds Søns sande evangelium er altid blevet bekæmpet af dem der er fanget i syndens snarer. For mange findes der ganske enkelt for meget lys, for megen sandhed og for megen intelligens. Andre der afviser evangeliet har opdaget, at dets principper er for rene, for ædle, og langt mere opløftende end deres valgte livsstil tillader. I alle jordens dage, siden Adams tid, har evangeliet mødt modstand, ligegyldigt hvor og hvornår det er blevet forkyndt. Denne negative ånd udfordrer Guds sandhed og bekymrer hans tjenere, selv i vore dage.

Himlene er blevet åbnet for hellige mænd i forskellige tidsaldre. I hvert tilfælde er modtageren af synet blevet afvist af sine medmennesker. Somme tider har man stræbt ham efter livet, og han har ikke haft nogen ro på jorden. Profeter og apostle, ja selv Herren Jesus Kristus, mødte sådan modstand. Kristi sande evangelium er meget upopulært i verden.

Hvis der sidder nogen og lytter, der er dybt forstyrret af den kritik der åbenbart slynges imod os fra tid til anden, så lad mig sige, at vi har en storslået række af forgængere, der er blevet forfulgt og som har mødt modstand gang på gang.

Det er en kilde til trøst og opmuntring, at vi ikke står alene i denne henseende. Fordums blev Guds hellige anklaget og hånet for blot at forkynde sandheden i sin fylde og renhed, og for at forsvare de hellige og rene principper der er åbenbaret fra Gud. De prøver de blev kaldet til at stå igennem er i virkeligheden et bevis – ikke imod – men på sandheden i det værk de var engageret i.

Herren Jesus sagde: „Ve jer, når alle mennesker taler godt om jer". (Luk. 6:26). Han advarede sine disciple om faren ved at deres navne blev holdt i ære og alle talte godt om dem. Vi som sidste dages hellige bliver også advaret. Når vore navne holdes i ære og alle taler godt om os må vi forny vor ydmyghed, hengivenhed og forpligtelse.

Mine elskede Guds hellige, lad os huske advarslen fra profeterne: „Andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion." (2 Nephi 28:21). Hvis nogen befinder sig i denne situation er det tid til fornyet ydmyghed, forpligtelse og hengivenhed.

Da Herren kom til Jerusalem, blev han afvist og afskyet af mange, lige fra sin fødsel til sin død på Golgata. Han talte og underviste som ingen anden før ham. Han arbejdede som ingen anden før ham. Han udførte mirakler og vidunderlige gerninger blandt menneskene. Men hvordan blev han behandlet? Han blev afvist af dem der skulle have elsket ham. Han blev skubbet, slået, underkuet og ført som et lam til slagtebænken. Jesus, et menneske der ikke indeholdt noget ondt, bar et groft tilhugget kors – det forfærdelige dødsmiddel som sønderrev hans ryg mens han hang i smerte. De skriftkloge, saddukæerne og farisæerne modtog ham ikke med åbne arme. De lærde, de vise og de ædle hyldede ham heller ikke. Behøver vi så at tro, at verden vil tage imod os og byde os velkommen med åbne arme?

Joseph Smith kendte og forstod hvad han skulle gøre, gennem de lærdomme han fik af Gud og engle. Han var kaldet af Herren og oprejst til dette ganske bestemte formål. Han var heller ikke populær blandt mennesker, og verden ønskede ikke hans visdom. Til sin dødsdag blev han forfulgt og forhånet for at efterleve evangeliets lære. Hans blod beseglede hans vidnesbyrd.

På Herrens egen tid lød det: „Kan noget godt være fra Nazaret?" (Se Joh. 1:46). På samme måde appellerede Joseph Smiths liv og lærdomme ikke til dem med verdslige sind. Josephs lærdomme satte sig op imod de menneskeskabte traditioner og fordomme. Råbet på Joseph Smiths tid var stort set det samme som på Frelserens tid: „Kan noget godt være fra Palmyra? Kan noget godt komme fra Joseph Smith?"

I vore dage hører vi et lignende råb: „Kan noget godt komme fra mormonerne? Kan Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gøre noget godt?" Der tales falsk om Guds sande hellige. Disse falskheder vil fortsætte indtil Guds Søns komme.

Guds Hellige i alle tidsaldre har været igennem disse prøvelser fra modstandere. De hellige i dag er ingen undtagelse. Indtil det onde bliver bundet vil dette være tilfældet. Det er en arv til de udvalgte Hellige, mens de er her i jordelivet. Modstand kan blive vor følgesvend og prøvelser vor skæbne indtil Herren kommer iklædt sin herlighed. Sidste dages hellige, dette er vor arv. Stol på det!

Jesus sagde: „Jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer" (Joh. 15:19).

„Når verden hader jer, så skal I vide at den har hadet mig før jer.

Var I af verden, så ville verden elske sit eget . . .

Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer". (Joh. 15:18–20).

Hvad hvis nogle af os skal ofre alt hvad vi har for evangeliet og vort vidnesbyrd om Kristus? De hellige har gjort det tidligere, og jeg er sikker på at de hellige i dag har tro og mod til at gøre det Herren beder dem om at gøre. Skal vi klage eller knurre hvis vi bliver bedt om at ofre i forsvaret af Guds Søns sande evangelium?

Herren, Jesus, var fattig, lige fra krybben til korset. Han steg ned under alle ting så han kunne ophøjes over alt. Skal vi klage, når vi står overfor udfordringer? Helt personligt, og som en der har vandret på fattigdommens og prøvelsernes sti, er jeg begyndt at lære værdien i sådanne oplevelser. Herren har altid været min tro, styrke og mit mod. Jeg ønsker kun det bedste for min familie og andre. Jeg ønsker frelse og evigt liv for min familie og mine medmennesker. Jeg vil bede for vore kritikere og fjender. Jeg vil være tålmodig og langmodig imod dem og vil vise dem venlighed, bede for dem og udvise retfærdighed.

Intet kan standse Guds sande værk. Visse mennesker er måske imod det. Verden vil måske afvise det. De anvender alle midler og kræfter imod værket, men Guds værk vil

rulle frem og indsamle enhver ærlig sjæl på hele jorden før eller siden. Vi har et løfte fra Gud om, at dette er hans værk og at det aldrig vil blive fjernet i denne tidernes fyldes uddeling.

Er vi parate, som Guds hellige, til at udholde alle ting for vore medmenneskers sjæles skyld? Vi er gået fra kontinent til kontinent, fra land til land, fra ø til ø, hvor der var en dør åben for forkyndelsen af evangeliet. Vi har forladt vore hjem, vore familier, hustruer og børn. Nogle har ofret livet for deres medmenneskers frelses skyld. Andre er gået ud uden pung eller taske. Andre igen har oplevet skam, forhånelse og endda forfølgelse. Det skal vi fortsætte med, indtil vi har bragt dette elskede evangelium ud til alle verdens ender.

Dette budskab om frelse og evigt liv er blevet os betroet. Hele menneskeheden skal høre det glade budskab om frelse. Den skal modtage Guds velsignelser, eller hans forbandelser, alt efter deres villighed til at modtage, eller deres beslutning om at afvise evangeliet.

Dette værk er et uendeligt værk som vi har påtaget os. Det slutter ikke før denne jord bliver forløst, før Satans magt bliver underkuet, før ugudeligheden bliver kastet bort fra jorden, før Kristus hersker, som det er hans ret, og før ethvert knæ skal bøjes og enhver tunge bekende at Jesus er Kristus, Guds Søn.

Til sin tid vil alle dem der kan forløses blive forløst. Gud, vor himmelske Fader, ønsker at vi skal være langmodige og tålmodige mod dem der søger at modarbejde og undertrykke os, ligesom han er langmodig imod alle sine børn, på trods at deres ugudelighed og flakken om.

Guds mænd, der bærer det hellige præstedømme er Herrens sande kirkes hoved og hjerte. Vi har ikke præstedømmet for at blive opblæste eller for at kunne undertrykke andre. Der findes ikke noget præstedømme fra Guds Søn, der tillader nogen at undertrykke andre, eller at forgribe sig på andres rettigheder på nogen måde.

Vi bør være alle menneskers broder og ven. Vi må ikke dyrke et „Stort Jeg" og et „Lille Du" overfor vore medmennesker. Mænd af Gud der er omgængelige og medfølende, er Guds præstedømme til ære.

Hvis der er nogen i vor flok der fejler, så lad os prøve at vinde dem tilbage med venlighed og langmodighed. Hvis der er nogen iblandt os der har en dårlig ånd, så lad os vise dem en bedre ånd. Hvis der er nogen iblandt os der ikke gør det rette, så lad os gøre det rette og sige til dem: „Kom, følg mig."

Amen til præstedømmet eller enhver Guds mands myndighed, hvis han udøver kontrol, herredømme eller tvang over medmennesker udenfor kirken, eller over medlemmer af kirken i den ringeste grad af uretfærdighed. (Se L&P 121:37).

Jeg beder til, at vort daglige levned vil være af en sådan karakter, at det kan tåle vore medmenneskers og vor himmelske Faders undersøgelser og iagttagelse. Jeg beder til, at vi vil være villige til at stå ved dette evangelium, dette vidnesbyrd og dette værk i liv og død, i tid og evighed.

Jeg beder til at alle sidste dages hellige vil lade deres bønner stige op til vor Fader i Himmelen dag og nat, både privat og i familiekredsen, og bede om at Herren vil støtte sine ledere og sit folk, i vort arbejde på at opbygge et Zion og på at opfylde hans løfter. Jeg beder til at enhver sidste dages hellig vil bede for Det øverste Præsidentskab i denne kirke, og bede for hans apostle og ledere. Lad os opretholde dem med vor tro, gerninger og håb. Historien vil en dag fortælle, at præsident Gordon B. Hinckley var en af de stærkeste rådgivere kirken nogen sinde har haft. Lad os opretholde ham med vor tro og vore bønner. Præsident Hinckley bærer en kolossal byrde i disse dage.

Jeg bærer vidnesbyrd i Herren Jesu Kristi navn, om at dette værk er sandt. Jeg ved at ingen jordisk magt kan ødelægge det. Selv alle verdens samlede magter og styrker kan ikke standse eller holde dette værk tilbage, for den store Elohim og Jehova har talt det. Jeg bærer vidnesbyrd om at evangeliets principper vil fortsætte, selv om jorden forsvinder. Der findes ingen magt under himlene der kan hindre, standse eller forpurre sandhedens fremgang og Guds, vor evige himmelske Faders bud.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at den enkeltes skæbne, enhver prins, kejser, konge, præsident, statsmand eller hersker under himlen er i Guds hænder. Han skabte verden og alt hvad der er i den. De kan ikke bevæge sig længere end Mesteren tillader. Modstand vil lutre Zion. Modstand vil gøre os stærkere i vort mod og fastere i vor tro.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette værk vil fortsætte med at rulle fremad i styrke og magt over hele jorden, indtil alle ting, som er blevet forudsagt af profeterne, er gået i opfyldelse.

Må Herren velsigne alle Guds hellige over hele verden. Må han velsigne Israels hus, alle de spredte fra enhver stamme, alle de retfærdige, de rene, de hellige og gode i ethvert folk, er min ydmyge bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvad forskel gør det?

Ældste Derek A. Cuthbert
De halvfjerds' første Kvorum

Ti spørgsmål om nogle af de karakteristiske træk for Herrens kirke

For mere end 1900 år siden erklærede apostlen Paulus i et brev til de hellige i Efesus: „Mén Herre, én tro, én dåb." (Ef. 4:5). Hvor langt er vi ikke drevet bort i de mellemliggende år, nu hvor der er mere end 1000 forskellige kirker der påstår at være kristne?

I de første 24 år af mit liv var jeg et aktivt medlem af en af kristendommens mange kirker. Jeg tumlede dog med mange ubesvarede spørgsmål, der fik mig til at lytte til de unge mormonmissionærer der bankede på min dør i England. Der er millioner af mennesker der har de samme ubesvarede spørgsmål, og som er medlemmer af en kirke, som ikke har en klar forståelse af Frelserens lærdomme.

Jeg vil derfor gerne opstille 10 spørgsmål, som medlemmer af enhver kirke kunne stille vore missionærer, eller et hvilket som helst medlem af kirken, for den sags skyld. Mit og min kære hustrus liv blev forandret efter vi mødte missionærerne, stillede spørgsmål og bad om at komme til kundskab om sandheden.

Spørgsmål nummer 1: Hvorfor taler Gud ikke til os i dag? Min hustru og jeg voksede op og var teenagere under anden verdenskrig, og dette spørgsmål dukkede ofte op. Vi følte stærkt et behov for Guds vejledning netop da, ligesom vi gør i dag, i disse svære og udfordrende tider. Fordum, gennem profeten Amos, erklærede Herren: „Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7). Jeg følte aldrig, at åbenbaringerne var ophørt, blot fordi de der allerede var blevet givet, var blevet samlet i en bog, Bibelen.

Først 5 år efter krigens fortrædeligheder var ophørt fik jeg svaret. Gud taler atter, gennem profeter, og åbenbaringer flyder igen fra Himlene. Disse og mange andre vidunderlige sandheder oplyste vort sind og løftede vore sjæle mens missionærerne underviste os. Hvor vidunderligt det var at forstå, at vi lever i de sidste dage, „genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid" (Ap.G. 3:21). Hvor vidunderligt det var at lære om endnu et helligt skrift, Mormons Bog, åbenbaret gennem en sidste dages profet som endnu et vidne om Jesus Kristus.

Spørgsmål nummer 2: Hvordan er Gud? I sin smukke forbøn bad Herren: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3). Det er en slående kontrast til det de fleste kirker lærer, nemlig at det er et mysterium, at vi hverken kan eller skal vide hvordan Gud er.

Hvor vidunderligt er det ikke, at Gud har åbenbaret sig til os, gennem sin elskede søn Jesus Kristus. Han har åbenbaret sig som vor Fader i Himlen, som vil, at vi, hans børn, skal holde os nær til ham mens vi er borte fra vort himmelske hjem. Bed et lille barn om at lukke øjnene og tænke på Gud, og så beskrive ham. Beskriver barnet en ånd? Nej! Det fortæller om en kærlig, mildt udseende, hvidklædt person. I sit brev til hebræerne beskriver Paulus Jesus i forhold til Gud Faderen, som „hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede". (Heb. 1:3). Ja, Bibelen besvarer spørgsmålet om hvordan Gud er, men mennesker er blevet vildledt af ikke-bibelske lærdomme og halve sandheder. For at rette disse fejlagtige traditioner som var blevet overleveret gennem århundreder, har Gud selv åbenbaret sig i en lyssøjle sammen med sin elskede Søn, Jesus Kristus, for profeten Joseph Smith.

Spørgsmål nummer 3: Hvad mener jeres kirke om familielivet? En nations styrke og moralske fibre er dens familier, og enhver kirke der påstår at være kristen skal værdsætte familielivet som en kostbar, gudgiven arv, og som en ubetalelig, forjættet arv. Jeg vil for evigt være taknemlig over at vore missionær-lærere udvidede vort syn på familiens betydning i væsentlig grad. De opmuntrede os til at samle vore børn omkring os om aftenen og om morgenen i familiebøn. Derefter blev vi præsenteret for familieaftenen, en institution i sidste dages hellige hjem over hele verden. Det er virkelig et stærkt anker og en fast borg at samle familien mindst en aften om ugen for at tale om hvorledes man kan anvende evangeliets principper, have glade, sunde aktiviteter, udvikle talenter i familien og bede sammen. Vi mindes ofte de familieaftener vi har haft i årenes løb, men der er noget der skal skattes endnu højere. Skønt vi før var gift „indtil døden jer skiller" er vi nu blevet viet i et sidste dages helligt tempel for „tid og evighed". Vor familie kan være sammen for evigt!

Spørgsmål nummer 4: Hvordan kan Gud være retfærdig, hvis dåben er nødvendig, og mange dør uden at vide dette? Jeg var blevet døbt ved påstænkning, da jeg var et spædbarn, men jeg indså at dåben er til tilgivelse af mine egne synder, og ikke for Adams eller nogen andens overtrædelser. Jeg var glad for at lære, at små børn ikke behøver dåb, for de er uskyldige indtil de når ansvarsalderen. Men hvad med dem der havde nået ansvarsalderen, men som ikke blev døbt før de døde?

Jeg kan huske en god præst, der besøgte Salt Lake City fra Sydafrika, han kom op på mit kontor og spurgte:

„Hvad er grundlaget for jeres lære om dåb for de døde?"

„Er dåben en nødvendighed?" spurgte jeg.

„Ja," svarede han.

„Tror du Gud er retfærdig?"

„Naturligvis," svarede han.

„Hvad så med dem der døde uden at blive døbt?" spurgte jeg, og han antydede, at han ofte havde tænkt over netop det. Jeg spurgte om han havde overset Paulus' belæring: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis de døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1 Kor. 15:29). Præsten så på mig og sagde stille. „Tak fordi du forklarede mig den lære." Jeg var glad for at han var blevet oplyst, men ked af at han, og så mange andre ikke havde lagt mærke til det før. Ja, vor Fader i Himlen elsker alle sine børn og han har gjort det muligt for alle at komme tilbage til ham.

Spørgsmål nummer 5: Hvis Gud elsker os så højt, hvorfor advarer han os så ikke mod onderne i alkohol, tobak og andre euforiserende stoffer? Så mange af Guds børn nedværdiger sig, ved at blive afhængige af disse kemiske stoffer. Han bekymrer sig, og i 1833 gav han os en så-

dan advarsel gennem profeten Joseph Smith. Denne sundhedslov kaldes visdomsordet. Bare verden dog ville lyde dette råd fra Herren, givet gennem profeten; for en stor del af den kriminalitet, sygdom og ulykke der findes i verden kommer gennem disse ting.

Spørgsmål nummer 6: Hvordan tager kirken sig af jer, og hvordan opfylder den jeres behov, udover visdomsordet? I de år jeg har været medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har jeg i høj grad påskønnet mulighederne for at tjene, for der findes ingen betalte præster. Alle værdige mandlige medlemmer af kirken over 12 år kan få et embede i præstedømmet. Pigerne og kvinderne får ligeledes mange leder- og undervisningsopgaver. Alle familier besøges månedligt af hjemmelærere fra præstedømmet, som sørger for deres behov, og af besøgslærerinderne fra kvindernes hjælpeforening, hvis motto er „kærligheden ophører aldrig". Vi deltager også i alle former for fysiske, åndelige og sociale aktiviteter og bliver belært om ting som personligt og familiemæssigt beredskab, som også indbefatter hjemmedyrkning og oplagring.

Dem der kommer ud for svære tider, pga. arbejdsløshed eller sygdom kan få hjælp til at komme i gang igen. Denne hjælp kommer fra alle medlemmerne, som faster to måltider om måneden, og giver de sparede penge til hjælp til de fattige og trængende. Ja, Herren passer på os og råder og advarer os gennem sine udvalgte og ordinerede tjenere. Disse lærdomme og inspirerede programmer bliver nu givet til Guds børn over hele verden.

Spørgsmål nummer 7: Hvorfor sender I missionærer ud i hele verden, når de fleste kirker koncentrerer sig om lande i den 3. verden? Jeg må indrømme at dette spørgsmål sprang mig i hu, da de unge mænd bankede på vor dør, og fortalte, at de var missionærer. Da jeg havde studeret Det nye Testamente, burde jeg have kendt svaret, for Frelseren gav det helt tydeligt, da han umiddelbart inden sin himmelfart befalede sine apostle: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn." (Matt. 28:19). Blot det, at Herren gav denne befaling er grund nok til at bringe evangeliet til jordens ender. Folk fra alle nationer har brug for den sandhed, det formål og den lykke som findes i evangeliets fylde. Alle bør være interesseret i sandheden, så vi siger til folk fra alle trosretninger: „Behold al den sandhed I har, så vil vi lægge mere til." Derfor er der titusinder af unge mænd og kvinder og noget over et tusinde pensionerede par der frivilligt giver 18 måneder til 2 år for at forkynde Jesu Kristi gengivne evangelium for hele verden.

Spørgsmål nummer 8: Hvad forstår I ved formålet med livet? Spørgsmålet kan i sin helt nøgne form udtrykkes med „Hvorfor er jeg her?" Der findes et ønske i alle mennesker om at kende svaret, for at kunne leve et formålsnyttigt liv. Som alle forældre lagde vor himmelske Fader en plan for os, hans børn, før denne jord nogen sinde eksisterede. I den tidsperiode, som vi kalder den førjordiske tilværelse, levede vi med Gud som hans åndelige børn. For at vi kunne gå yderligere fremad var det nødvendigt for os at opleve dødeligheden, ved at modtage et fysisk legeme, gennem jordiske forældre. Ved at være borte fra Gud et stykke tid, lærer vi at vandre ved tro og udvikle egenskaber som i den sidste ende vil gøre os kvalificerede til at vende tilbage til vort himmelske hjem som opstandne væsener.

Den almægtige Gud, vor himmelske Fader, har åbenbaret sit formål og sin storslåede plan for sine børn: „Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39). Uden denne periode på jorden kan vi hverken opnå udødelighed eller evigt liv.

Spørgsmål nummer 9: Hvordan ved du at de svar du har givet er sande? Jeg ved det gennem mit vidnesbyrd, som kommer dybt indefra, og stammer fra en guddommelig kilde. De vidunderlige missionærer bragte en særlig gave, som jeg modtog efter dåben.

„En gave siger du? Hvad købte de til dig som har gjort dig så glad og gjort dig så sikker på at Gud og Jesus lever, og at de taler til os i vore dage gennem profeter?"

Nej, det var ikke en købt gave, kun med Jesu Kristi forsonende blod. Han lovede, at han ville sende en Trøstermand, ja Helligånden, til at vejlede og velsigne og trøste og vidne om sandheden.

„Mener du at du har Helligåndens gave der blev lovet og udgydt over den oprindelige kirke?"

Ja. Da jeg var kommet op af vandet lagde én der har myndighed fra Jesus Kristus selv sine hænder på mit hoved, og jeg modtog Helligånden som en evig ledsager. Helligånden vidner om sandheden; han bærer vidnesbyrd om Faderen og Sønnen.

Spørgsmål nummer 10: Hvordan kan jeg vide at det du siger er sandt? For alle der stiller dette spørgsmål er det løfte der findes i Mormons Bog magtfuldt, sandt og af evig betydning.

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:4–5).

Ja, min kære spørgelystne ven, vi vil give dig flere sandheder end dem du har, for Gud taler igen gennem profeter. Han har åbenbaret sig til mennesket i vore dage. Det er muligt for familier at være sammen for evigt, for Gud har gengivet de hellige tempelordinanser for de levende og de døde. Desuden har han givet os en sundhedslov, et velfærdsprogram, og et missionærprogram. Han har åbenbaret formålet med livet og givet os Helligånden, så vi kan bevidne for andre og selv vide, at dette er den levende Kristi levende kirke, og at han taler gennem en levende profet, ja, vor elskede præsident Spencer W. Kimball.

Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Åndens eventyr

Ældste Robert E. Wells
De halvfjerds' første Kvorum

„Missionæren har sine egne opdagelsesrejser i Åndens verden, og han ser hvorledes andre bliver opløftet af disse hjertevarmende, fredsfremmende, horisontudvidende oplevelser af åndelig karakter."

Jeg elsker eventyrånden i livet, men jeg elsker dog Åndens eventyr mere. Jeg tænker her på de positive betydninger af ordet *eventyr*. Jeg kan lide definitionen „spændende oplevelse", og „en lykkelig begivenhed" (*Nudansk ordbog*, 1972).

Jeg har i mit liv oplevet mange såkaldte eventyr, som fx at jage eksotisk vildt – jaguarer, alligatorer – stå på vandski på floder fulde af menneskeædende piratfisk – en ekspedition ind i den farefyldte amazonejungle, hvor vi ledte efter guldplader med en religiøs historie på – flyveture i mine egne enmotorsmaskiner i hele hemisfærens længde og kontinenters bredde – selv dette års Miss America konkurrence har været et spændende askepot-agtigt eventyr.

En moderne filosof har sagt: „Det er et forbavsende eventyr at blive født på denne vandrende ø i himlen og det er et eventyr at forlade den, når døden kalder. At gå i skole, at træffe venner, at gifte sig, at få børn, at stå overfor livets forandringer som intet menneske med sikkerhed kan forudsige selv en time frem." (*Vital Quotations*, red. Roy Emerson West, Salt Lake City: Bookcraft 1968, s. 203–4).

Jeg er taknemlig for at skrifterne opfordrer os til at opdage nye horisonter, at opleve eventyr i sindet og studere det „der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske . . . nationernes krige og forviklinger . . . og kundskab om lande og riger." (L&P 88:79).

Og hvorfor skulle vi have et eventyrlystent sind eller en eventyrlysten ånd? Herren siger: „Så I kan være forberedt på *alt* . . . at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission jeg har betroet jer." (L&P 88:80; fremhævelse tilføjet).

Af de mange eventyr jeg har oplevet i min tid, har de sjælsoploftende missionæreventyr været de største.

Lad mig opfordre jer trofaste gifte par uden hjemmeboende børn til at tage på mission. Herren har brug for jer i missionsmarken. Glem jeres bekymringer. Vi forventer ikke at I skal gøre alt det de unge missionærer gør. Jeg var i Idaho, hvor jeg forsøgte at fjerne nogle højpræsters bekymringer, og jeg sagde: „I pensionerede par behøver ikke lære skriftsteder udenad, ligesom de unge missionærer, I behøver ikke lære lektier udenad, medmindre I selv vil." Jeg fortalte dem: „I behøver ikke stå tidligt op om morgenen for at studere, som de unge missionærer skal, og hvis det regner eller sner behøver I ikke at gå udenfor, medmindre I har lyst . . ." På det tidspunkt var der én nede på midterste række der rakte hånden op og spurgte: „Hvornår kan jeg komme af sted? Så godt har jeg det ikke engang nu!"

Joe og Zella Wendel tog på mission. Hun havde problemer med benene, og det blev værre i stedet for bedre mens de var på mission. Hun skrev hjem: „Jeg troede at vi skulle arbejde på kontoret, men nu skal vi også ud og banke på døre. Mine knæ er dog så slemme, at jeg ikke kan gå ud og lede efter folk, så vi beder meget kraftigt om, at vi må finde nogen her i vores bygning." På tre måneder havde de tre dåb – nogen der netop var flyttet ind i én af lejlighederne i bygningen hvor de boede! Disse missionærer var mine forældre.

Walter og Ernestine Walser blev kaldet til at arbejde i Peru. Broder Walser, der var tidligere biskop, blev hurtigt kaldet til grenspræsident i en afsidesliggende gren i bjergene. Med sit begrænsede kendskab til spansk måtte ældste Walser vælge rådgivere, afholde møder, undervise, oplære, genaktivisere, ordinere og så videre. Gennem faste og bøn modtog han vejledning fra Ånden og gjorde sit arbejde. Ældste Walser skrev: „Jeg lærte, at selv med en begrænset kundskab til sproget fik jeg, når det var nødvendigt, nok spansk til at kunne kommunikere, og jeg vidste at det kom fra Herren."

Som så mange eventyr var der hårde tider og ofre, men bror og søster Walser sagde, at disse vidunderlige peruvianske menneskers kærlighed og hengivenhed, og følelsen af at der var brug for dem, mere end opvejede dem. De er taknemlige for deres åndelige eventyr i Herrens tjeneste.

Med hensyn til jer unge, ugifte raske søstre i alderen fra 21 til 69, er I ikke forpligtet til at tjene, men I er meget velkomne til det, hvis Ånden tilskynder jer til det.

Lad mig fortælle jer om to søstermissionærer der kom til et hjem en morgen inden faderen var taget på arbejde. De blev budt indenfor, så de fortalte straks om Joseph Smiths første åbenbaring, englen Moroni, guldpladerne og præstedømmets gengivelse. Da seniorkammeraten opdagede at der var gået 45 minutter, sagde hun: „Vi vil gerne komme tilbage i næste uge og fortælle jer mere."

Dertil udbrød manden: „Næste uge?" Han gik hen til døren, låste den, lagde nøglen i lommen og sagde: „I går ingen steder før I har fortalt os alt hvad I ved om Joseph Smith og det gengivne evanglium!" De var der hele dagen, og familien bad om at blive døbt samme aften.

Med hensyn til jer unge ugifte 19–26-årige (18-årige udenfor USA), der er raske og værdige – de seneste profeter har lagt stor vægt på en missions åndelige eventyr, som et præstedømmeansvar der skal prioriteres så højt, at vi understreger: *Din mission kommer før ægteskab, uddannelse, karriere, stipendiater, sport, biler eller piger.*

Præsident Kimball sagde: „Bør *alle* unge mænd tage på mission? Svaret har Herren allerede givet. Det er *ja*. *Alle* unge mænd bør tage på mission." Præsident Kimball sammenlignede så denne opfordring til at tage på mission med budet om at betale tiende, holde sabbaten hellig, og at blive gift i templet. (Tale holdt ved seminar for regionalrepræsentanter, den 4. april 1974).

På 24 måneder får I hvad der svarer til 24 års åndelige eventyr. I vil opleve hvorledes folk forandrer sig, formildes, bliver mere ydmyge, mere lydige, får deres bønner besvaret og får en kundskab om, at vort budskab er sandt.

Lad mig illustrere:

To ældster mødte og underviste en professor med udmærkelser fra Heidelberg og Sorbonne. Hans sind var ikke åbent for deres budskab, men manden måtte på hospital og gennemgå en operation. Mens han lå og

kom sig på hospitalet voksede hans have vildt. De to missionærer følte sig tilskyndet til at bruge deres fridage til at slå hans græs, klippe hans hæk og luge blomsterbedene.

Hustruen fortalte ham hvad de havde gjort. Han sendte bud at de skulle komme op til ham på hospitalet, og med tårer i øjnene sagde han: „Aldrig i mine voksne år, er der nogen der har ofret sig for at gøre noget for mig."

Hans holdning ændredes. Han lyttede til missionærerne. Mens han før var skeptisk, blev han nu mere sagtmodig og ydmyg. Han bad for første gang siden han var barn, og han fik et vidnesbyrd og blev døbt.

To missionærer bad en ny familie om at knæle ned i bøn, og uden at kunne forklare hvorfor, bad seniorkammeraten manden om at sætte sig hen til sin hustru og holde hende i hånden. Manden tøvede, og missionæren sagde blot: „Det gør min mor og far altid derhjemme. Vær venlig at holde din hustru i hånden."

Da de var blevet døbt, indrømmede manden og hustruen med tårer i øjnene, at de var på randen til en skilsmisse, da de mødte missionærerne. Manden var allerede flyttet hjemmefra. Han var der blot for at besøge børnene da missionærerne bankede på. Manden sagde, at da hans hånd rørte hans hustrus hånd, kom en helende ånd over dem. Kærligheden erstattede sårene og misforståelserne; de tilgav hinanden og manden kom hjem.

En anden mand sagde at han ikke ville gå i kirke, men at hans familie godt måtte. Missionærerne fortalte ham, at de altid ville holde en stol til ham, lige inden for døren, hvis han skulle ombestemme sig. En søndag følte han sig tilskyndet til at tage i kirke, selv om hans familie var taget af sted uden ham. Fra forhallen kunne han se sin familie sidde sammen med missionærerne, og at der var en let tilgængelig plads for enden af bænken. Han gik ind i den lille kirkesal, hvor man tydeligt hørte hans skridt. Missionærerne vendte sig om, og da de så ham, fyldtes deres øjne med tårer. Efter dåben sagde manden: „Aldrig før i mit liv, er der nogen der har grædt af glæde bare fordi jeg kom ind i et værelse."

En ny seniorkammerat stod overfor en velfunderet kvindelig sagfører, som var høflig, men meget intellektuel. Da missionæren spurgte hende hvem den unge profet så i lyssøjlen svarede hun: „Jeg er ateist". Ældsten forstod ikke rigtigt hvad hun mente, så han gentog spørgsmålet. Hun svarede igen: „Jeg er ateist. Du vil have mig til at sige, at Joseph Smith så Faderen og Sønnen, men jeg tror ikke på Gud."

Ældsten havde aldrig mødt en ateist før, og hans første indskydelse var at rejse sig og gå, men Ånden sagde: „Nej, hun vil lytte. Du skal bare besvare hendes spørgsmål." Så ældsten fortsatte og sagde: „Det er rigtigt. Han så Faderen og Sønnen." Han fortsatte undervisningen, men i stedet for at stille spørgsmålene direkte, stillede han dem indirekte og besvarede dem selv for hende.

Til sidst lærte han hende at bede, og var så modig, at han bad hende om at knæle ned sammen med dem, og bede højt. Hun knælede ned og bad til sin himmelske Fader. Aldrig mere sagde hun, at hun var ateist. Hun og hendes familie blev senere døbt.

I missionsmarken, mere end noget andet sted, kan du glæde dig over disse åndelige eventyr som vi kalder „tyndt-slør oplevelser" og „flydende-ild oplevelser", oplevelser der er så åndelige og mirakuløse, at tungen ikke kan udtrykke det, eller hånden skrive det.

Missionæren har sine egne opdagelsesrejser i Åndens verden, og han ser hvorledes andre bliver opløftet af disse hjertevarmende, fredsfremmende, horisontudvidende oplevelser af åndelig karakter, som jeg har valgt at kalde „eventyr" – Åndens eventyr.

For eksempel:

- Et skriftsted der oplyser dit sind, som da Joseph læste i Jakobs Brev.
- En bøn som Herren besvarer med at udgyde sin kærlighed så intenst at et ja eller nej bliver helt overflødigt.
- En salme med digterisk sammensatte ord med koncentreret åndelighed som får sjælen til at løfte sig mod himlen.
- En uselvisk handling der får dig til at føle, at du næsten tjener Frelseren selv.
- Nadverpagten, at påtage sig Kristi navn borer sig så dybt ind i sjælen, at Kristi forsoning virkelig bliver en personlig frelsende oplevelse; en genfødsel.
- En nylig foræret Mormons Bog der får en videbegærlig person til at læse den halve nat, i en spændende opdagelse af dette nye vidnesbyrd om Kristus.
- De ugudelige der bliver gode, de gode der bliver bedre, de storslåede der blev endnu mere storslåede og mere kristuslignende gennem evangeliet.

Vær et redskab i hans hånd.

Saml skatte i Himlen.

Oplev missionærgerningens åndelige eventyr.

Gud lever og elsker os. Han er i sin Himmel.

Jesus lever og elsker os. Opstanden, herliggjort, ophøjet. Han står rent fysisk som overhoved for denne kirke, som bærer hans navn. Hans talsmand er en levende profet, og alt hvad vi underviser i er sandt.

Som et vidne bevidner jeg herom i Jesu Kristi navn. Amen. □

Selvbeherskelse

Ældste Russell M. Nelson
De tolv apostles Kvorum

„Ikke én periode i livet går uden fristelser, prøvelser eller plager som kommer til udtryk i dit fysiske legeme. Men når du under bøn udvikler selvbeherskelse, kan kødets lyster underkues."

Hvis vor tro forenes i bøn, om at vi må fuldkommengøres sammen, vil jeg gerne tale om vor stræben efter selvbeherskelse. Jeg vil tale som en kærlig far der råder et af mine egne børn.

Før du kan beherske dig selv, min elskede søn, skal du kende dig selv. Du består af to dele – dit fysiske legeme og din ånd, som bor inden i dit legeme. Jeg vil gerne tale lidt om at lade ånden styre legemet. Det er selvbeherskelse.

Da du kom som en nyfødt baby var dit lille legeme herre over dig. Du levede efter den filosofi jeg kalder „jeg-vil-ha'-det-jeg-vil-ha'-når-jeg-vil-ha'-det"-filosofien. Ingen diskussion kunne udsætte dine utålmodige krav; når du ville have mad – skulle det være *nu*! Som alle forældre ventede vi spændt på det første smil, et ord, et glimt af den ånd der var inde i dit lille legeme. Findes der mon en mor der ikke har holdt sit lille barn, som din søde mor gjorde, slået af undren over hvilken skæbne hendes lille søn mon skulle møde? Selv Maria, Jesu mor, kan have stillet spørgsmål som:

Barn i krybben, du sover så sødt,
Hvad skal du blive til?
Barn, hele verden vågер, hele verden vil se.
Hvad skal du blive til?
Barn, du der sover i stalden, under himlen,
Hvad er din sag?
Barn, du der ligger i krybben
Skal du frelse verden en dag?
(Natalie Sleeth, „Baby, What You Goin' To Be?" New York: Carl Fisher, Inc.)

I disse første år tager vi forældre os af vore børns fysiske behov som mad, tøj og husly.

Men når du bliver ældre går vi over til at tænke mere på din åndelige vækst, så I kan opfylde jeres mission. „Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse . . . og bliver en hellig." (Mosiah 3:19).

Det kræver selvbeherskelse. Husk: „Ånden og legemet er menneskets sjæl" (L&P 88:15). De er begge af stor betydning. Vort fysiske legeme er et af Guds fantastiske skaberværker. Det er hans tempel, så vel som dit, og skal behandles med respekt. Skrifterne siger: „I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer.

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1 Kor. 3:16–17).

Selv om legemet er fantastisk, er dets fornemste formål dog af endnu større betydning – at tjene som bolig for din ånd. Abraham lærte os, at „disse ånder . . . eksisterede forud, de skal ikke have nogen ende . . . thi de er . . . evige". (Abr. 3:18).

Din ånd fik et legeme ved fødslen og blev en sjæl der skulle leve på jorden, gennem perioder med problemer og prøvelser. Nogle af disse prøver består i, *om* dit legeme kan blive styret af ånden der bor i det.

Skønt din ånd fik lagt et glemslens slør over sig ved din fødsel til jordelivet, beholdt den sin evne til at huske alt hvad der sker – notere sig alle livets hændelser. Ja, skriften advarer endog om „at mennesket skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler" (Matt. 12:36). Profeten taler om en „klar erindring" (Alma 11:43) og „fuldkommen erindring" (Alma 5:18) på den afgørende dag.

Da der går tanker forud for en handling, må du først lære at kontrollere dine tanker.

I din stræben efter selvbeherskelse vil det være dig en hjælp at være helt aktiv i kirken. Lad mig blot nævne nogle få aktiviteter. Et af de første skridt er, når vi sammen lærer at holde sabbatsdagen hellig. Dette er et af De ti Bud. (Se 2 Mos. 20:8; 5 Mos. 5:15). Vi ærer sabbaten for at „tilegne den Allerhøjeste (vor) andagt" (L&P 59:10), og fordi Herren sagde: „Sabbaten er et tegn mellem mig og eder . . . for at I skal kende, at jeg Herren er den der helliger eder." (2 Mos. 31:13; se også Ez. 20:20).

Et andet skridt mod selvbeherskelse tages, når du er gammel nok til at overholde fasteloven. Når man betaler de penge der spares på de to måltider kan der sørges for de fattiges behov. Men i mellemtiden, gennem din ånd, udvikler du en personlig magt over dit legemes sult og tørst. Faste giver dig selvtillid, når du ser, at din ånd kan styre appetitten.

For en tid siden besøgte din mor og jeg et af landene i den 3. verden, hvor de sanitære forhold var langt ringere end vore. Vi sluttede os til en delegation af andre læger fra hele verden. Præsidenten for vor gruppe, som var en erfaren turist, advarede os om de forskellige risici. For at undgå vand, der kunne være dårligt, rådede man os endog til at børste tænder med en alkoholisk drik. Vi valgte ikke at følge rådet, men gjorde det vi var vant til at gøre en gang om måneden. Vi fastede den første dag, og mente at vi senere kunne spise og drikke nogle enkle ting. Senere var vi de eneste i vor gruppe der ikke blev syge.

Faste styrker disciplinen over appetitten og hjælper os til at beskytte os imod ukontrollerede ønsker og ødelæggende vaner.

Et andet skridt mod selvbeherskelse er lydighed mod visdomsordet. Husk, at det indeholder en „forjættelse . . . afpasset efter de svages evne, ja de allersvageste blandt de hellige". (L&P 89:3). Det blev givet „på grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage." (L&P 89:4). Når du udvikler mod til at sige nej til alkohol, tobak og andre stimulanser får du yderligere styrke. Du kan så afvise sammensvorne mennesker – de besnærende forhandlere af skadelige stoffer eller smuds. Du kan afvise deres onde fristelser til dit legeme.

Hvis du giver efter for noget, der kan gøre dig afhængig, og derved fornægter visdomsordet, overgiver din ånd sig til legemet. *Ånden* underlægger sig så *kødet*. Dette er imod formålet med dit jordeliv. Og bliver du afhængig af sådanne ting, vil det måske forkorte dit liv, og derved reducere den tid du har at omvende dig i, så din ånd kan opnå selvbeherskelse over dit legeme.

Andre fysiske tiltrækninger gør sig gældende i din omgang med det andet køn. I din

ungdom vil det måske være en udfordring for dig, at dine forældre sætter grænser, fordi de ønsker at lede dig gennem denne vidunderlige periode af dit liv.

Den onde er ganske klar over kraften i fysiske fristelser, og derfor sagde Alma til sin søn, og til alle os:

„Læg vægt på at beherske alle dine lidenskaber" (Alma 38:12).

Når du bliver gift, må du og din evige ægtefælle anvende skabelseskraften, så I kan nyde glæde og fryde jer over jeres efterkommere. Denne guddommelige gave bliver vogtet af din Skabers kyskhedslov. Husk i årenes løb: dydighed er den magtfulde beskytter af den stærke manddom og kronen på den smukke kvindelighed.

Under forlovelse og ægteskab bliver dyden åbenbart angrebet først. Mentale frustrationer der kommer i kølvandet, lystens svækkende virkning har fremkaldt mangen en tåre hos uskyldige kære. Uden omvendelse hører disse frustrationer ikke op.

Shakespeare udtrykte en sådan selvkonflikt hos en af sine personer, der overvejede lystens sejr, da han lod ham sige:

Hvad vinder jeg, om jeg får hvad jeg søger?
En drøm, et åndedrag, et pust af flygtig glæde?
Hvem køber et øjebliks glæde, for en uges
fortrydelse?
Eller sælger evigheden for et stykke legetøj?
For én sød vindrues skyld, hvem vil da
ødelægge vinstokken?
(„Lucrece", linje 211–15).

Profeterne har gentagne gange advaret mod moralsk synd. En advarede fx: „O, mine elskede brødre, husk på, hvor forfærdeligt det er at synde mod den hellige Gud og ligeledes, hvor forfærdeligt det er at give efter for den snedigeste tillokkelser. Husk: at være kødeligt sindet er død, at være åndeligt sindet er evigt liv." (2 Nephi 9:39; se også Rom. 8:6; Alma 36:4; L&P 29:35; 67:10).

Misforstå mig nu ikke. Jeg ønsker ikke at du skal fornægte dit legeme. Det skal passes hver dag. Fysisk kondition gennem regelmæssig træning kræver også selvbeherskelse. Jeg forundres over ældste Joseph Anderson, som nu er i sit 96. år. I årtier har hans ånds styrke over legemet fået ham til at svømme regelmæssigt. Men hans motivation har aldrig været at opnå en lang levetid. Det er kommet af sig selv. Hans ønske har været at tjene Gud og hans salvede. Ældste Anderson har fulgt det jeg kalder Herrens opskrift på et langt og godt liv. De der trofast „ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse. De bliver . . . Guds udvalgte." (L&P 84:33–34).

Ældste Andersons træningsprogram passer med Paulus' betragtning, nemlig: „Legemlig opøvelse er kun nyttig til lidt, men gudsfrygten er nyttig til alt og har forjættelse både for det liv, som nu er, og for det, som kommer." (1 Tim. 4:8).

Smuk og i topform personificerer ældste Anderson dette skriftsted:

„Ær derfor Gud i jeres legeme" (1 Kor. 6:20).

Når du arbejder i dine produktive år, hvadenten det er hjemme eller på arbejdsmarkedet, på en fabrik eller ved en arbejdsbænk, dannes der et rygte og formes der en karakter mens du udvikler selvbeherskelse. Trofast tiendebetaling er en del af den proces. Det forsvarer dig imod uærlighed eller lurvede fristelser. Din kærkomne belønning bliver en modig ansvarlighed for dine handlinger.

Det gør virkelig en forskel hvem du lytter til, hvad du ser på, hvad du tænker, siger og gør. Vælg musik der vil styrke din ånd. Kontroller din tale, hold den fri for banden og det vulgære. Følg dette ordsprogs lære: „Sandhed taler min gane, gudløse læber er mig en gru.

Rette er alle ord af min mund, intet er falsk eller vrangt." (Ordspr. 8:7–8).

Når du nærmer dig alderdommen kommer du ud for nye udfordringer indenfor selvbeherskelse. Symptomerne fra det svækkede legeme kan være smertefulde, ja endog invaliderende. Dybe smerter af sorg kommer som følge af tabet af vore kære. For nogle kommer disse svære prøvelser tidligt i livet. Men når dine kommer, skal du huske noget, som min far sagde et stykke tid efter min mor var død. Dine bedsteforældre var gift i 64 år. Da nogen spurgte ham, hvordan han klarede sig, sagde min far ganske enkelt: „Jeg er alene, men ikke ensom." Ved du hvad han mente? Skønt han nu måtte undvære sine kære, var han så travlt optaget med at hjælpe familie og venner, at han havde erstattet sorgen med tjeneste og erstattet selvmedlidenhed med uselvisk kærlighed. Han havde fundet glæde ved at følge Mesterens tidløse eksempel.

Jesus, vor Frelser, blev født under de mest beskedne omstændigheder. Han blev døbt i den lavestliggende ferskvandsflod på planeten. I tjeneste og lidelser steg han også ned under alle ting (se L&P 122:8), så han kunne hæve sig over alt. Ved slutningen af sit liv sagde han triumferende: „Jeg har overvundet verden." (Joh. 16:33). „Se på mig og hold ud til enden, så skal I leve; thi den, der holder ud indtil enden, ham vil jeg give evigt liv." (3 Nephi 15:9). Skrifterne opfordrer os mindst 26 gange* til at holde ud til enden for at opnå evigt liv. Så vil vi få et opstandent legeme – et der er uforgængeligt, herliggjort og beredt til at leve i Guds nærhed.

For at nå din højest mulige herlighed skal du forsøge at leve som Frelseren. Han sagde: „Hvad slags mænd burde I da . . . være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er." (3 Nephi 27:27). Vort højeste håb er at vokse åndeligt, og opnå det „mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde, så vi ikke mere skal være umyndige." (Ef. 4:13–14).

Da vil I være forberedt til den overhængende dommens dag, hvor, som præsident Spencer W. Kimball lærte os, „sjælen, der består af det opstandne legeme og den evige ånd . . . vil komme frem for den store dommer og modtage sin endelige opgave i evighederne." (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 46).

Husk, min kære, at ikke én periode i livet går uden fristelser, prøvelser eller plager som kommer til udtryk i dit fysiske legeme. Men når du under bøn udvikler selvbeherskelse, kan kødes lyster underkues. Og når det er opnået, vil du have styrke til at underkaste dig din himmelske Fader, som Jesus gjorde da han sagde: „Ske ikke min vilje, men din." (Luk. 22:42).

Når store prøvelser kommer til dig, skal du huske på Frelserens storslåede løfte: „Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone." (Åb. 3:21).

Kristus er vort store eksempel. Jeg erklærer, som et særligt vidne, at han er Guds Søn, og „er verdens liv og lys." (Alma 38:9; se også L&P 11:28). Vi udvikler selvbeherskelse når vi bliver mere som ham, det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

* (Matt. 10:22, 24:13; Mark. 13:13; 1 Nephi 13:37, 22:31; 2 Nephi 9:24, 31:15–16, 20, 33:4; Omni 1:26; Alma 32:13, 15, 38:2; 3 Nephi 15:9, 27:6, 16–17; Mormon 9:29; Moroni 8:26; L&P 10:69, 14:7, 18:22, 20:25, 20:29, 53:7).

De der elsker Jesus

Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum

„Jesus lærer os: ‚Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.'"

Det er ofte en dejlig oplevelse at køre langs de moderne motorveje i sommerens sol. Man kan ofte se de store majestætiske bjerge, og havets fortryllende bølgeslag i løbet af en enkelt køretur. Når trafikken er tæt, bliver bjergene og havet dog skubbet til side, og opmærksomheden koncentreres om bilen foran. Det var netop tilfældet en dag, hvor jeg læste et skilt på den blankpolerede forkromede kofanger på den forankørende bil, som foretog slalomkørsel i trafikken. Der stod „Dyt, hvis du elsker Jesus". Der var ingen der dyttede. Man var måske fortørnet over chaufførens tankeløse og påtrængende kørsel. Og på den anden side set er et dyt måske ikke en passende måde at vise sin kærlighed til Guds Søn, verdens Frelser, hele menneskehedens Forløser på. Det var ikke det, Jesus af Nazaret lærte os.

Betydningen af hver dag at vise en sand og vedvarende kærlighed blev på overbevisende måde understreget af Frelseren da en lovkyndig trådte frem og spurgte ham lige ud: „Mester, hvilket bud i loven er det største?"

Mattæus skriver: „Han svarede ham: ‚Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv.'" (Matt. 22:36–39).

Markus afslutter sin beretning med Frelserens udtalelse: „Noget andet bud større end disse gives ikke." (Mark. 12:31).

Hans svar kunne ikke drages i tvivl. Hans gerninger gav hans ord vægt. Han udviste ægte kærlighed til Gud ved at leve et fuldkomment liv, ved at ære den hellige mission han havde. Han var aldrig hovmodig. Han var aldrig opblæst af stolthed. Han var aldrig iloyal. Han var altid ydmyg. Han var altid oprigtig. Han var altid sandru.

Skønt Ånden førte ham ud i ørkenen, hvor han skulle fristes af bedragets mester, ja, djævelen; skønt han var fysisk svag efter at have fastet i 40 døgn og var udhungret, da djævelen kom og stillede Jesus de mest forblindende og fristende tilbud, gav han os et guddommeligt eksempel på, hvad sand kærlighed til Gud er ved at nægte at afvige fra det han vidste var ret. (Se Matt. 4:1–11).

Gennem hele sin tjenestegerning velsignede Jesus de syge, gav de blinde synet, gav de døve hørelsen og fik de lamme til at gå. Han lærte os om tilgivelse ved at tilgive. Han lærte os hengivenhed, ved at give sig selv. Jesus lærte os ved eksempel.

Når vi tænker over Herrens liv, kunne vi hver især erindre os ordene fra den velkendte salme:

O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig,
at han for min frelse og salighed hengav sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.
(„O, se hvilken kærlighed", *Sange*, nr. 87).

Er det nødvendigt at vi giver vort liv, som han gjorde, for at vise vor taknemlighed? Det er der nogen der har.

I den smukke by Melbourne i Australien findes der et imponerende område der er indrettet som et mindesmærke for krigen. Når man vandrer i mindeparkens stille gange, ser man marmortavler med inskriptioner om de modige handlinger der blev begået af dem der betalte med det største offer. Man kan næsten høre kanonernes buldren, bombernes hvinen og de såredes råb. Man kan føle sejrsrusen og samtidig føle nederlagets fortvivlelse.

Midt i hovedbygningen ser man mindeparkens budskab. Ordene rejser sig næsten op og siger: „Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner." (Joh. 15:13).

I vore dage står vi ikke overfor den udfordring at skulle drage i kamp, og give vort liv i krig.

Vor udfordring er snarere, at vi, på livets kampplads, lever og tjener på en sådan måde at vort liv og vore gerninger genspejler en ægte kærlighed til Gud, hans Søn, Jesus Kristus og vore medmennesker. Dette opnås ikke med smarte skilte på kofangeren.

Jesus lærer os: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh. 14:15).

„Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham."

For nogle år siden dansede vi til en populær melodi, hvis tekst lød: „Det er let at sige: ‚Jeg elsker dig', let at sige: ‚Jeg vil være dig tro', let at sige disse enkle ting, men vis det med det du gør."

Fra primarytiden husker jeg dette digt, der hedder „Hvem elskede mest?"

„Jeg elsker dig mor," sagde lille Per;
Det job han sku' lave, han husked' ej mer,
Han gik ned i haven, for at hamre og skramle,
Så mor selv sit vand, og sit træ måtte samle.

„Jeg elsker dig mor," sagde Anne Marie,
„Jeg elsker dig mere end tungen kan sige";
Så drilled' hun alle den halve dag,
Så mor var glad, da hun endelig stak af.

„Jeg elsker dig mor," sagde den lille Ann,
„I dag vil jeg hjælpe dig, alt hvad jeg kan.
Når skolen er lukket, så kan jeg få lov!"
Så vugged' hun barnet, indtil det sov.

Hun hentede kosten der hang i sin strop,
og fejede gulvet, og ryddede op;
Hun hjalp sin mor med at holde og bære,
Og lyk'lig hun var, som et barn kun kan være.

„Jeg elsker dig mor," de sagde igen,
De tre små børn, da de skulle i seng;
Hvordan tror du moderen vidste for vist,
Hvem af de tre, der elsked' mor mest?
(Joy Allison, *The World's Best Loved Poems*, New York; Harper and Row, s. 243–44. På dansk ved T. A. Jensen).

Årene går. Barndommen forsvinder. Sandheden består. Overgangen fra primarys digte til vore dages sandhed er ikke svær. Sand kærlighed fortsætter med at være et ydre udtryk for en indre overbevisning.

I dag, på en lille bakketop i den historiske

by Freiberg i Østtyskland, står der et smukt, indviet Guds tempel. Templet tilbyder de største – ja evige – velsignelser fra en kærlig himmelsk Fader til hans trofaste hellige.

For 10 år siden, en søndag morgen, den 27. april, 1975, stod jeg på et klippefremspring der lå mellem byerne Dresden og Meissen, højt over Elben. Jeg fulgte Helligåndens tilskyndelse og bad en indvielsesbøn over det land og dets folk. Den bøn fortalte om medlemmernes tro. Den lagde vægt på de mange hjerters kærlige følelser, fyldt af et overvældende ønske om at få templets velsignelser. Der blev udtrykt et håb om fred, og anmodet om guddommelig hjælp. Jeg sagde bl.a.: „Kære Fader, lad dette være begyndelsen på en ny dag for medlemmerne af kirken i dette land."

Pludselig, langt borte i dalen under os, brød en kirkeklokkes kimen og et hanegal morgenens stilhed. De var begge tegn på en ny dags begyndelse. Skønt mine øjne var lukkede, kunne jeg mærke varmen fra solens stråler på mit ansigt, mine hænder og mine arme. Hvordan kunne det lade sig gøre? Det havde regnet uophørligt hele morgenen. Da bønnen var slut så jeg opad. Jeg så en solstråle, som brød gennem de tunge skyer, og den hvilede på den plet hvor vor lille gruppe var samlet. Fra det øjeblik vidste jeg, at vi ville få guddommelig hjælp.

Regeringsrepræsentanter viste sig at være samarbejdsvillige. Præsident Spencer W. Kimball og hans rådgivere gav med glæde tilladelsen. Der blev planlagt et tempel, udvalgt et sted, taget det første spadestik, og opførelsen påbegyndt. Ved indvielsen var den internationale presses opmærksomhed rettet imod dette tempel i dets usædvanlige omgivelser. Der lød ord som „Hvordan?" og „Hvorfor?". Dette var især tydeligt da der blev afholdt åbent hus, og 89.872 mennesker besøgte templet. Der var tidspunkter hvor ventetiden var på 3 timer, og af og til i regn. Ingen gik igen. Alle så Guds hus.

Under selve indvielsesceremonien, da præsident Gordon B. Hinckley bad indvielsesbønnen, markerede takkesalmer, vidnesbyrd om sandheden, glædestårer og taksigelsesbønner denne historiske begivenhed. For at forstå *hvordan*, og forstå *hvorfor* skal man kende den tro, hengivenhed og kærlighed medlemmerne af kirken i denne nation besidder. Skønt de er mindre end 5000 i antal overgår aktivitetsniveauerne alt hvad vi kender fra resten af verden.

I de mange år jeg har tjent i det område, har jeg bemærket manglen på store kirkebygninger med mange klasseværelser, og en omkringliggende grund med grønne plæner og smukke blomsterbede. Kirkebibliotekerne og medlemmernes egne biblioteker består kun af standardværkerne, en salmebog og en eller to andre bøger. Disse bøger får ikke lov til at stå på hylderne og samle støv. Deres lære bliver indgraveret i medlemmernes hjerter. De kommer til udtryk i deres daglige liv. Tjeneste er et privilegium. En grenspræsident på 42 år, har tjent i denne kaldelse i 21 år – halvdelen af sit liv. Aldrig en klage – kun taknemlighed. I Leipzig, hvor kaminen i kirkesalen svigtede en kold vinterdag, aflyste man ikke møderne. Medlemmerne mødtes i den kolde uopvarmede bygning, sad skulder ved skulder i deres frakker og sang Zions salmer og tilbad ham der sagde: „I . . . må ikke blive trætte af at gøre det gode," „Følg mig," „Vær ydmyg, så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og besvare dine bønner." (2 Tess. 3:13; Matt. 4:19; L&P 112:10).

Apostlen Paulus lærte de hellige i Korint:

„Hvis nogen elsker Gud, så er han kendt af ham." (1 Kor. 8:3). Den kærlighed disse trofaste medlemmer har til Gud, hans Søn, Jesus Kristus og hans evige evangelium bliver bekræftet af deres levned. Det kan sammenlignes med den kærlighed Jareds broder udviste, og som vi kan læse om i Mormons Bog. En kærlig, omsorgsfuld og retfærdig himmelsk Fader kunne ganske enkelt ikke tilbageholde sine velsignelser. Tro gik forud for miraklet. Evige ordinanser bliver nu udført. Evige pagter bliver nu indgået. Guds kærlighed har igen velsignet hans folk.

For dem der elsker Jesus, har disse profetiske ord en stor betydning:

„Hør, I himle, og lyt, o, jord. Fryd jer, I indbyggere deraf, thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham.

Stor er hans visdom, underfulde er hans veje . . . hans planer kan ikke fejle . . .

Thi så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden." (L&P 76:1–3, 5–6).

Det er den velsignelse der er forbeholdt den der elsker Jesus. Måtte vi alle kvalificere os til denne store belønning, denne evige herlighed, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmemødet
den 5. oktober 1985

Værdige fædre, værdige sønner

Præsident Ezra Taft Benson
fra De tolv apostles Kvorum

„Undervisning sker gennem forskrift og eksempel, og gennem ord og gerning. Et godt eksempel er den bedste underviser. Derfor er en fars første ansvar at sætte et godt eksempel."

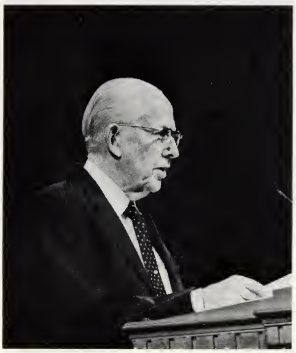

Jeg taler i aften til jer om emnet værdige fædre, værdige sønner. Mormons Bog er skrevet til os. Dens skriftsteder skal anvendes af os. (Se 1 Ne. 19:23).

Med denne forståelse lad os da ud fra Mormons Bog overveje det ansvar fædre har for at undervise deres sønner, og det ansvar, som sønner har for at modtage vejledning fra deres fædre. Eftersom dette er et præstedømmemøde for alle præstedømmebærere, vil jeg tale om fædre og sønner. Men denne vejledning gælder selvfølgelig også for alle forældre og deres børn.

De første linier i Mormons Bog lyder således: „Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom" (1 Ne. 1:1).

Gode fædre underviser deres sønner og gode sønner lytter og adlyder. Undervisning sker gennem forskrift og eksempel, og gennem ord og gerning. Et godt eksempel er den bedste underviser. Derfor er en fars første ansvar at sætte et godt eksempel.

Lehi, Nephis far, levede et eksemplarisk liv. Han modtog et syn, hvori han „så et træ, hvis frugt var eftertragtelsesværdig, og som gjorde mennesket lykkeligt" (1 Nephi 8:10). Dette træ repræsenterede Guds kærlighed. (Se 1 Ne. 11:25). Lehi nød dets frugt, som „fyldte (hans) sjæl med ubeskrivelig stor glæde" (vers 12). Efter at have modtaget et personligt vidnesbyrd om dets sødme tog han det næste skridt og indbød sin familie til også at nyde frugten.

Fædre, her er et guddommeligt mønster: Som leder af familien underviste Lehi først ved eksempel. Han ledte i retfærdighed – i omvendelse til Kristus. Derpå underviste han gennem ord og sagde: „Tro, som jeg tror".

Hvilket ansvar havde Nephi efter at have modtaget denne form for vejledning fra sin fader? Mormons Bog siger, at Nephi, efter at have hørt alle sin faders ord om det, som han så i et syn, ønskede, at han måtte „fatte disse ting ved den Helligånds kraft, som er Guds gave til alle dem, der søger ham" (1 Ne. 10:17).

Nephi havde lyttet til sin fader og havde troet på ham, men han ønskede at vide gennem den samme kilde, som sin far – åbenbaring. Værdige sønner er berettiget til at modtage bekræftelse fra deres himmelske Fader på den vejledning deres jordiske fædre giver dem. Det kræver åbenbaring at forstå åbenbaring. Derfor søgte Nephi flittigt Herren og modtog en åbenbaring, som bekræftede den åbenbaring, som hans far havde givet til familien.

Hvad underviste de retfærdige fædre i Mormons Bog deres sønner i? De underviste dem i meget, men det altoverskyggende budskab var „den evige Guds store plan" – faldet, forløsningen, genfødslen, opstandelsen, dommen og evigt liv. (Se Alma 34:9). Enos sagde, at han vidste, at hans far var en retfærdig mand „thi han underviste mig i sit sprog og i Herrens tugt og formaning; og velsignet være min Guds navn derfor." (Enos 1:1).

De mennesker, som i Mormons Bog ikke blev undervist i noget om Herren, men kun i verdslig viden, blev listige og ugudelige mennesker (Se Mosiah 24:5, 7).

Alle sandheder har ikke samme værdi. Frelsende sandheder har den største værdi: Fædrene underviste ligefremt, ofte og brændende. Gør vi fædre det samme?

Lehi underviste sin søn Jakob om Messias' offer og om behovet for „et sønderknust hjerte og en angergiven ånd". Han fortalte sin søn, at der er „modsætning i alle ting", og at mennesker „frit kan vælge frihed og evigt liv" gennem Herren eller „fangenskab og død" gennem djævelen, som ønsker, at „gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er" (2 Ne. 2:7, 11, 27).

Gentagelse er en nøgle til indlæring. Det er nødvendigt, at vore sønner hører sandheden gentaget, især fordi der findes så megen falskhed omkring os. Hengivne fædre i Mormons Bog mindede hele tiden deres sønner om de frelsende sandheder. Helaman sagde: „O ihukom, ihukom, mine sønner, de ord, som kong Benjamin talte til sit folk; ja, husk på, at der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved menneskene kan blive salige uden ved Jesu Kristi forsonende blod" (Hel. 5:9). Helaman fortsatte: „Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold" (Hel. 5:12).

I Mormons Bog bar trofaste fædre hele tiden deres vidnesbyrd for deres sønner. „O, mine sønner, jeg ville ønske, at I ville huske på, at disse ord er sande" vidnede kong Benjamin for sine sønner. (Mosiah 1:6). Alma bar vidnesbyrd til sin søn Helaman og sagde: „Jeg kender det, og den kundskab, jeg har, er af Gud" (Alma 36:26).

Storslåede familietraditioner bevares levende i Mormons Bog. Alma underviste He-

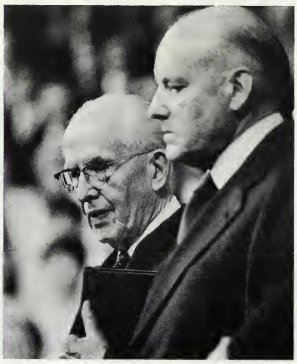

laman i, hvordan han havde hørt Helamans bedstefar profetere (se Alma 36:17).

Kong Benjamin lod sine tre sønner „undervise i sine fædres sprog" (Mosiah 1:2). De var nødvendigt, at de forstod og kunne bruge den hellige skrifts sprog. Hvis de ikke kendte de rette ord, kunne de ikke kende planen. Mulekiterne havde ingen hellige skrifter, og deres sprog og tro var blevet fordærvet. (Se Omni 1:17).

I Mormons Bog roste kærlige fædre deres sønner, når disse fortjente det. Alma roste Shiblon og sagde: „Du (er) i din ungdom . . . begyndt at tragte efter Herren" (Alma 38:2). Mormon sagde til sin søn Moroni: „Jeg anbefaler dig til Gud" (Moroni 9:22). Det er nødvendigt at opmuntre vores sønner i deres retfærdige anstrengelser.

De fædre i Mormons Bog, som var stærke i troen, fortsatte med at undervise deres sønner, hvis de veg bort fra vejen. Lehi formanede to vildfarne sønner med „en øm faders hele kærlighed til at give agt på hans ord" (1 Ne. 8:37). Han forkyndte for dem og formanede dem til at holde Guds befalinger. (Se 1 Ne. 8:37–38).

Alma irettesatte sin søn Corianton for hans umoralske opførsel. Denne kærlige fader sagde, at det ikke var nogen undskyldning, at mange andre også var skyldige. (Se Alma 39:4). Alma fortalte Corianton ligefremt, at hans opførsel havde gjort, at visse mennesker ikke ville tro på Almas ord. (Se Alma 39:11). Alma underviste ham derpå i princippet, at „ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10).

Hvorfor gjorde fædre i Mormons Bog sig så store anstrengelser for at undervise deres sønner i Guds ord? Kong Benjamin sagde, at det var for at opfylde Guds befalinger. (Se Mosiah 1:4). Han sagde videre, at hvis det ikke havde været, fordi de havde messingpladerne, som indeholdt befalingerne, ville de have „levet i uvidenhed" (Mosiah 1:3). Kan manglen på undervisning i skrifterne i vore hjem være en kilde til vor lidelse i uvidenhed i dag?

På samme måde som messingpladerne velsignede Lehi og hans efterkommere, således bør vore skrifter også velsigne os. Kong Benjamin sagde: „Mine sønner, jeg ville ønske, at I ville huske at ransage dem flittigt, så at I kan drage nytte deraf, og jeg ønsker, at I skal holde Guds bud" (Mosiah 1:7). Med andre ord, læs dem først, efterlev dem derefter.

I hvilken alder begynder vi at undervise vore sønner i disse evangeliske sandheder? Alma underviste sin søn Helaman, mens denne var ung. (Se Alma 36:3). Vore unge bør ikke vente til missionsmarken med at fatte og forstå skrifterne og opnå at komme Herren nær. Lehi sagde, at hans søn Jakob så Herrens herlighed i sin ungdom. (Se 2 Ne. 2:4). Forestil jer, hvad der ville ske med missioneringen, hvis vi sendte unge mænd ud der var ligesom ham.

Hvor ofte bør fædre undervise deres sønner i disse sandheder? Kong Benjamin taler om „altid at have hans bud for øje" (Mosiah 1:5).

Enos beskriver begyndelsen af en stor åndelig oplevelse på følgende måde: „Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte" (Enos 1:3). Læg mærke til udtrykket: „Jeg ofte havde hørt min fader sige".

Som sammenfatning viser Mormons Bog, der er den mest korrekte bog på jorden, at hovedansvaret for at undervise vore sønner i den evige Faders store plan – faldet, forsoningen, genfødslen, opstandelsen, dommen og evigt liv – hviler på fædrene. Det bør ske enkeltvis så vel som i familien. Det bør forkyndes og omtales, således at vore børn kommer til at kende befalingerne. Det bør ske fra deres ungdom og det bør ske tit.

Må vi fædre undervise vore sønner som de eksemplariske fædre i Mormons Bog underviste deres sønner. Og må vore sønner, på samme måde som Nephi, lytte og adlyde, og vide, at de på grund af disse lærdomme også selv er blevet født af gode forældre, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Himlen forkynder Guds ære"

Don Lind,
Astronaut

„Det tog lang tid for mig, mange års forberedelse, at komme op og flyve i rummet. Jeg har lært, at de vigtige ting ikke kommer let eller hurtigt. Jeg har lært, at udholdenhed betaler sig. Jeg har også lært, at man må være forberedt, når muligheden kommer"

Brødre, jeg føler mig meget beæret over at være sammen med jer i aften. I mit erhverv omgås jeg med yderst velkendte og succesrige mennesker, både astronauter og videnskabsmænd. Som astronaut er jeg medlem af adskillige videnskabelige og statslige organisationer. Jeg har været medlem af nogle komiteer, som har truffet nogle meget vigtige beslutninger i rumprogrammet, beslutninger som har involveret mange penge og mange menneskers karriere. Men jeg kan ærligt fortælle jer, at jeg er mere imponeret over at være medlem af præstedømmet i denne kirke, end over nogen anden organisation, som jeg tilhører. De andre organisationer er menneskers organisationer. Det er en ære at tilhøre dem, men de vil kun vare nogle få år. Præstedømmet vil vare evigt. Jeg er ivrig efter at være værdig til at kunne omgås jer brødre i præstedømmet, mere end nogen anden gruppe mænd, som jeg nogen sinde har arbejdet sammen med.

Umiddelbart efter sidste aprilkonference gjorde jeg mig klar til at tage ud på en at de mest spændende rejser, jeg kan forstille mig. Den 29. april bragte vores besætning rumfærgen *Challenger* i kredsløb for at gennemføre en videnskabelig mission ved navn Spacelab 3. Det var yderst spændende for mig og en meget imponerende tur. Jeg er sikker på, at de fleste af jer har set en rumfærges opstigning på TV. Jeg kan forsikre jer om, at det er ligeså spændende, som det ser ud til.

Jeg blev overrasket over, hvor rolig jeg følte mig, da vi spændte os fast i vores sæder ca. 2 1/2 time før affyringen. Efterhånden som nedtællingen nærmede sig affyringstidspunktet, tillod jeg mig selv at blive bare en lille smule spændt. Da jeg hørte hovedmotorernes rumlen, mens de kom op i fart, langt ned under mig, begyndte adrenalinet i mig at flyde mærkbart hurtigere, og da jeg hørte det utrolige tordenbrag, da de store startraketer blev antændt og jeg følte *Challenger* stige op, var jeg lige så spændt som en lille dreng, der skal i cirkus.

Med en trykkraft på 7 1/2 millioner pund, som presser dig tilbage i dit sæde med tre gange din normale vægt, kommer man hurtigt op i fart. På det tidspunkt, hvor brændstoffet løber ud, skal man flyve så hurtigt, at centrifugalkraften vil bevare en i kredsløb – og det kræver en hastighed på ca. 28.700 km timen. At rejse med den hastighed er virkelig en oplevelse. Da vi gik i kredsløb fløj vi fra Cape Canaveral, som ligger i Florida, til nord for Boston på lidt over 8 minutter.

Når man opnår kredsløbshastigheden, standser motorerne temmelig brat. Det bliver meget stille. Jeg svævede op mod mine skulderseler. Et par procedurebøger svævede op til enden af deres tøjr og vinkede foran mig på samme måde, som jeg har set tang gøre, når jeg dykker. Jeg vidste at der ingen tyngdekraft var, og jeg satte mig i mit sæde nogle få minutter og nød den kendsgerning, at jeg endelig var oppe i rummet.

I den næste uge gennemførte vores besætning en række på femten temmelig indviklede eksperimenter i laboratoriet, som var anbragt i lastrummet på rumfærgen.

Flyveturen op til kredsløbet havde været en spændende rejse, men turen tilbage fra kredsløbet var ikke helt så ny og ukendt, da jeg på dette tidspunkt havde vænnet mig ganske godt til rummet. Men nedrejsen var lige så alvorlig. Når man er tilstrækkelig trænet, så er man på ingen måde bange. Men man har en stor respekt for den enorme energi, som er involveret og således også for den risiko, som knytter sig hertil. Man er fuldt ud klar over, at enhver procedure skal udføres helt præcis.

Vi skulle lande på Edwards Air Force Base lige nord for Los Angeles, men vi begyndte allerede vores genindtræden i jordens atmosfære lidt nordøst for øen Madagascar. Vi bevægede os ned syd for Australien og tværs over Stillehavet på vores vej hjem. Genindtrædningen i jordens atmosfære er ganske krævende. Det kan ikke lade sig gøre at medbringe tilstrækkeligt med brændstof i kredsløb til at sænke hastigheden med raketkraft. Man har kun lige brændstof nok til at lempe kredsløbet ned i den øvre kant af atmosfæren. Og så gør man noget, som virkelig er smart. Man kommer ind i atmosfæren i den værst mulige aerodynamiske stilling – med maven først. Det skaber en frygtelig aerodynamisk chockbølge. Men chockbølgen sænker hastigheden uden at bruge så meget som en dråbe brændstof. Bevægelsesenergien omdannes til chockbølgens hede.

Det er altsammen meget dygtigt, bortset fra den kendsgerning, at chokbølgen er godt 2300 grader varm, hvad der ligger langt over astronauters smeltepunkt. Det er derfor vi bekymrer os så meget om de varmebestandige fliser på undersiden af rumfærgen. Under genindtrædningen i atmosfæren er de helt rødglødende.

I virkeligheden gløder selve luften omkring rumfærgen. Fra jorden ligner vi nøjagtigt et meteor, som går henover himlen. At se ud gennem vinduerne gennem denne ildkugle er en meget imponerende oplevelse. Det går op for én, at man befinder sig i en ildslue, som er langt varmere end den gloende ovn, som var forberedt til Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego. (Se Dan. 3:12–30). Og NASA (den amerikanske rumfartsadministration. O. a.) kan ikke garantere Herrens beskyttelse, som de havde.

Rumfærgen, som vort liv afhang af, fungerede upåklageligt. Jeg er personligt overbevist om, at Herren passede på os. Det var jeg blevet lovet i en særlig velsignelse, som jeg modtog inden starten. Denne velsignelse blev opfyldt til mindste detalje, og jeg takker vor himmelske Fader herfor.

Jeg er sikker på, at den generelle opfattelse af en rumflyvning går på imponerende maskiner, bølgende ildflammer og højteknologisk præcision. Det er ikke ukorrekt, men for mig var der også mange særlige, personlige og private følelser. Nogle af disse var sjove.

At leve i vægtløshed er dejligt. Evnen til at flyde som Peter Pan til et hvilket som helst hjørne af laboratoriet og til at lande som en spurv på det mindste fremspring fik mig til at føle, at jeg oplevede de drømme jeg havde som lille dreng.

Nogle af mine personlige følelser var meget åndelige. At se ned på jorden fra rummet er fuldkommen utroligt. Jeg vidste på forhånd præcis, hvad jeg ville komme til at se. Jeg var intellektuelt forberedt, men jeg var ikke følelsesmæssigt forberedt til det, jeg så. Verden er meget stor, det vidste jeg. Men at se den enorme og strålende klode langsomt rotere under mig var overvældende. Jeg evner ikke at beskrive hvordan det i virkeligheden føltes, og ingen fotografisk proces kan yde det nogen som helst retfærdighed. Udsynet var selvfølgelig strålende, men jeg var forbløffet over farvernes intensitet. Jeg anslog, at der var tyve nuancer af stærkt blåt, når jordens atmosfære ændrer sig fra det grå i den buede horisont og til det utrolige sorte tomrum. Og når man ser på et øhav af øer, så er der i hundredvis af nuancer af blåt og grønt og guldbrunt, som overgår enhver beskrivelse.

Den første gang jeg havde et øjeblik til at standse op og bare se på jorden, bragte sceneriets fuldkomne skønhed tårerne frem i mine øjne. I vægtløshed ruller tårer ikke bare roligt ned ad ens kinder. De bliver foran øjeæblet og bliver større og større, og i løbet af nogle få øjeblikke føler man sig som en akvariefisk, der kigger op gennem akvariets overflade.

Prøv nu at forstille jer, hvordan det var for mig, at have denne scene for mine øjne og brudstykker af et halvt dusin skriftsteder, som kom til mig i mit sind. „Himlen forkynder Guds ære" (Salme 19:1). Hvis man har set himlene, har man „set Gud røre sig i sin majestæt og kraft" (L&P 88:47). Jeg er sikker på, at I kan forstille jer, hvor nær jeg følte mig min Fader i Himlen, mens jeg kiggede ned på et af hans smukke skaberværker. Jeg blev virkelig rørt af en øget erkendelse af, hvad han har gjort for os som Skaberen af vores jord. Det var en af de mest bevægende oplevelser i mit liv.

En anden oplevelse, som betyder meget for mig, var at nyde nadveren i kredsløb. Vi var oppe i rummet en hel uge, så selvfølgelig, var vi også deroppe en søndag. Vores biskop havde givet mig tilladelse til at holde mit eget nadvermøde. Det var lidt usædvanligt. I præster, som lytter på, kan passende tænke på, hvordan det vil være at prøve at knæle ned i vægtløshed – man bliver ved med at drive væk. For at kunne være lidt for mig selv afholdt jeg mit nadvermøde i mit soveområde – noget i retning af en seng i sovevogn. Jeg knælede ned på det, som I ville mene var loftet, og satte skuldrene mod min sovepose, så jeg ikke flød væk. Det var

en meget speciel oplevelse. Resten af mit liv vil jeg huske dette nadvermøde og fornyelsen af mine dåbspagter højt oppe over jorden. Der var noget af den særlige følelse, som man normalt kun har, når man går i templet.

Kort tid efter rumrejsen havde jeg mulighed for at vise søster Sharlene Wells, vores Miss Amerika, rundt på rumfartscentret. Hun spurgte mig, om det ikke var ubehageligt at rejse ud i rummet på hovedet. Jeg forklarede, at man i rummet altid føler, at man har hovedet den rigtige vej opad, og at man ikke føler, at man bevæger sig. Jorden drejer under én. Hvis et menneskes hoved er nede ved dine fødder, så er det ham, der står på hovedet. Ved affyringen bevæger jorden sig ganske enkelt til en position over ens hoved, men det er jordens problem.

Senere kom søster Wells med en bemærkning ved en fireside om denne situation,

som jeg synes er meget meningsfuld. Ved mange af de ting, som vi gør, synes verden, at det er os, der fuldstændigt står på hovedet. De synes, at vore moralske værdier er dumme, vore standarder begrænsende og vor tro er mærkelig, og ude af trit med tiden. Det vigtige er, at vi sikrer os, at vi ikke står på hovedet, at vi peger samme vej som Herren, selv om det får hele verden til at se ud, som om den står på hovedet.

Det tog lang tid for mig, mange års forberedelse, at komme op og flyve i rummet. Jeg har lært, at de vigtige ting ikke kommer let eller hurtigt. Jeg har lært, at udholdenhed betaler sig. Jeg har også lært, at man må være forberedt, når muligheden kommer. Jeg begyndte at forberede mig til rumprogrammet længe før der var et rumprogram. Jeg kunne klare den 6-dages lange fysiske undersøgelse for astronauter, fordi jeg hele mit liv havde overholdt visdomsordet. Da man begyndte at acceptere ansøgninger til rumprogrammet, havde jeg allerede afsluttet min uddannelse. Jeg vidste allerede, hvordan man flyver jetfly. Da FBI (det amerikanske forbundspoliti. O.a.) gennemførte en undersøgelse af mig, var der intet i deres papirer, som kunne diskvalificere mig. I unge mænd i det aronske præstedømme, i aften er I allerede begyndt at forberede jer til det, som I en dag vil blive. Jeg opfordrer jer til at forberede jer godt.

Brødre, det er en ære at være sammen med jer i aften. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi er involveret i Herrens værk. Han lever, han styrer sin kirke, disse brødre på forhøjningen er hans udvalgte tjenere. Jeg bærer jer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Evangeliets redningsline

Ældste Rex D. Pinegar
De halvfjerds' første Kvorum

„Lad os fastgøre os selv til Herrens redningsline ved at acceptere ham som vor Frelser og ved at udstrække hans redningsline til andre – vores familie, vore venner og dem, som vi er blevet kaldet til at tjene."

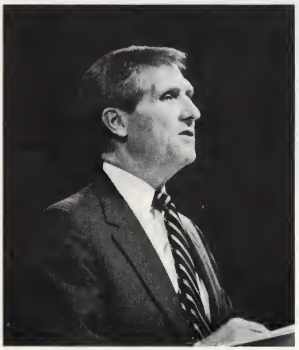

For nogle år siden havde jeg en oplevelse som letmatros på USS *Bairoko*, der belærte mig om vigtigheden af en sikker redningsline. Vort hangarskib befandt sig ud for Koreas kyst i temmelig ustadigt vejr. Da en af Corsair kampflyene forsøgte at lande, krængede skibet hårdt over, og flyet blev slået op fra start- og landingsdækket, stod på hovedet og landede på ryggen, idet det hang delvis på skibet og delvis i vandet. Piloten blev reddet af et hold mænd, der var knyttet til hinanden med en redningsline, som satte dem i stand til at bevæge sig ned ad vingen til flyets cockpit. Det blev imidlertid nødvendigt at rigge en stor kran til for at redde flyet.

Kranens arm blev opbevaret i et stillads eller en sadellignende anordning, ca. 6–8 fod ud fra siden af start- og landingsdækket over vandet. Den temmelig farlige opgave at udløse kranens arm blev givet mig.

Jeg tog en redningsvest på, og en redningsline fastgjort til en stålklampe på dækket blev anbragt omkring livet på mig og mellem mine ben. Tre mænd stod på start- og landingsdækket og holdt fast i linen for at redde mig, hvis jeg skulle glide fra min farlige stilling.

Med mine arme og ben omklamrede jeg kranens arm og bevægede mig fremad over det oprørte vand. Mændene, som holdt redningslinen, forsikrede mig, at de ikke ville lade mig falde – i det mindste ikke ret langt.

Da jeg nåede ned til sadlen, hvor kranens arm hvilede, var den møtrik og skrue, som sikrede den, noget rustne efter måneder til søs. Det så ud som om, man skulle bruge en hel del kraft på at ryste den fri. Det var ikke så let at gøre, mens jeg sad skrævende over den glatte runde kranarm. Holdet med redningslinen gjorde sig klar, da de vidste at skubbet med min rigger-nagle kunne slå mig ud af balance og få mig til at falde.

Med naglen på plads lænede jeg mig frem, slog hurtigt og tungt, idet jeg forventede, at møtrikken ville modsætte sig min anstrengelse. Helt uventet drejede møtrikken sig fri, og mit slags styrke slog mig hurtigt ned fra kranarmen. Hvad der imidlertid overraskede mig var, at jeg, snarere end at styrte ned i vandet, drejede helt rundt og standsede oppe på kranarmen med hovedet opad. Ved at gribe fat i stilladset var jeg i stand til at støtte mig selv. Mændene, som havde holdt redningslinen, havde stået fast, de havde omhyggeligt styret linen, og gjort min situation så sikker som muligt.

Kranarmen blev hurtigt rigget til, flyet løftet ombord, og mandskabet vendte nu tilbage til deres almindelige pligter.

Flere dage senere kom vi i havn i Japan. Et brev fra min mor ventede på at byde mig velkommen. Efter en hilsen og nogle familienyheder havde mor skrevet: „Vi prøver ikke at bekymre os for meget for dig, Rex. Vi beder for dig hver eneste dag."

Min nyligt overståede frygtindgydende oplevelse til søs havde gjort mig taknemmelig for styrken og støtten fra en redningsline i hænderne på stærke og pålidelige mænd. Min mors brev mindede mig om redningslinen fra den største sikkerhed og tillid, Jesu Kristi evangelium. Denne redningsline ligger sikkert i Guds hænder. Hvis jeg ville holde fast ved den og leve efter den, så ville den føre mig sikkert til evigt liv.

For nogle få uger siden oplevede jeg dåben af en mand, som jeg har kendt i mange år. Det var en glædelig begivenhed. Omgivet af sin hustru, som han havde været gift med i 47 år og af sine børn og børnebørn og af andre af sine kære, gik denne gode mand ned i dåbsbassinet og indgik sin dåbspagt. Han blev medlem af den kirke, som han så længe havde opretholdt og støttet.

Fra den tid, hvor han bragte sin mormonbrud med tilbage til sit elskede Skotland for at skabe et hjem, havde han respekteret hendes tro og hendes ønske om at undervise deres børn. Da der ikke var en gren af kirken i deres lille by, blev deres hjem det første mødested for nogle få kirkemedlemmer, som hans hustru kunne finde og indbyde til tilbedelse sammen med hende. Deres hjem var altid åbent for missionærerne, hvor de kunne regne med et godt måltid og et sted at sove. (Hans hustru husker en særlig nat med så mange som 14 missionærer, der sov fra væg til væg i deres lille hjem).

Mens hans trofaste hustru og børn arbejdede med missionærerne for at opbygge kirken, og efterhånden som medlemstallet blev større end hvad der kunne rummes i deres lille hjem, gav han økonomisk støtte til grenen, wardet og til sidst til stavscentret, som de byggede.

I løbet af disse mange år havde evangeliet været en redningsline, som havde sat denne kvinde i stand til at opretholde sit håb og sin tillid til Herren. Det havde været en styrke, som havde knyttet deres familie sammen.

Imidlertid var velsignelsernes fylde, som Herren havde at tilbyde ikke opnåelige for denne familie, før denne ægtemand og far blev værdig og villig til at indgå dåbspagten og modtage Guds præstedømme. Nu kan denne familie se frem til de ophøjende ordinanser i templet og redningslinen til evigt liv, som de ikke selv kunne sørge for.

World Book Dictionary definerer redningsline som „alt, hvad der opretholder eller hjælper med til at holde noget oppe, som ikke kan eksistere af sig selv."

En redningsline skal fastgøres i noget, som ikke bevæger sig, og som kan modstå trykket og presset fra modstridende kræfter og forblive på sin plads.

Præstedømmet fastgør evangeliets redningsline til vor himmelske Fader på samme måde som en effektiv redningsline er fastgjort til et sikkert sted.

„Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve" (L&P 84:40).

Som bærere af præstedømmet, brødre, har vi et stort og strålende ansvar.

Fylden af Guds velsignelser og løfter i vore hustruers og børns liv afhænger af vores værdighed og retfærdige ledelse.

Præsident N. Eldon Tanner har talt til en præstedømmeforsamling og sagt:

„Man kan ikke forestille sig eller værdsætte den indflydelse fra præstedømmet i denne kirke, som kunne udøves på hele verden,

hvis hver eneste mand ville forstørre sit præstedømme. Brødre, hvis præstedømmet forstørres, er det en stabiliserende indflydelse og styrke. Det bør det være. Enhver hustru og mor har en fuldkommen ret og et ansvar for at se hen til sin ægtemand, som holder præstedømmet for at få vejledning og styrke. Og han har ansvar for at forstørre sit præstedømme, således at han kan være i stand til at give denne vejledning, denne sikkerhed, denne styrke, som er nødvendig i hjemmet" (*Seek Ye First the Kingdom of God*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, s. 177).

Nogle nylige undersøgelser, som er gennemført for kirkens udøvende præstedømmeråd har søgt at fastsætte hvilke faktorer i en ung mands baggrund i kirken, kan sige noget om hans fremtidige kurs (Se *Ensign*, december 1984, s. 66–68).

Vi har erfaret, at der findes to faktorer, som udøver den største indflydelse på hvorvidt unge mennesker ønsker at være moralsk rene, udføre en mission og gifte sig i templet. Det er: religiøs aktivitet i hjemmet (som familiebøn, familiehjemmeaften, studium af skrifterne som en familie) samt overensstemmelse med forældrene om værdier og mål for fremtiden. Disse to indflydelser fandt man havde en større virkning end alle andre faktorer tilsammen, når det gælder at skabe disse afgørende ønsker.

Disse resultater bekræfter faderens betydning som patriark for sin familie og som dens øverste præstedømmebærer, i at sætte et retfærdigt eksempel ved at gøre evangeliets redningsline operationsklar og effektiv i sit eget liv og ved at udstrække den til sin familie. På samme måde som Lehi i Mormons Bog i et syn så betydningen af frugten af Jesu Kristi evangelium og derpå indbød sin familie til at nyde af frugten, på samme måde bør fædre i kirken i dag nyde af evangeliets frugt og udstrække denne redningsline til deres hustru og børn. Og på samme måde som Nephi var lydig mod sin fader og trofast stod frem og nød af evangeliets frugt og modtog dets velsignelser, på samme måde bør hver eneste søn i dag gribe godt fat i jernstangen, denne evangeliets redningsline, som omtales af Nephi, og på samme måde som Nephi følge sin faders og sine præstedømmelederes retfærdige eksempler.

Præsident Tanner fortalte de unge mænd i præstedømmet: „Drenge, vi har et ansvar overfor vore søstre". Han sagde, at de unge kvinder bør være i stand til at se op til den, som bærer præstedømmet, uanset om han er 12 år eller ældre, og at „hun har ret til at forvente et levende eksempel fra ham på, hvad præstedømmet bør være, og at kunne se hen til ham for styrke og vejledning, og at kunne føle sig sikker sammen med ham." (*Seek Ye First the Kingdom of God*, s. 177).

Han sagde, at hver eneste kæreste bør kunne føle, at en bærer af præstedømmet vil gøre alt „ja, selv give sit liv for at beskytte hendes kvindelighed og hendes dyd, og at han aldrig vil tænke på at berøve hende dette, hvis han forstørrer sit præstedømme; og han vil ikke blive fristet, hvis han tænker på det præstedømme han bærer, og det ansvar han har" (Conference Report, april 1973, s. 124).

En præstedømmebærer fungerer som en slags mellemmand mellem mennesker og Gud, og repræsenterer dem officielt ved tilbedelse og i hellige ordinanser. Fordi han repræsenterer Gud, kan han ikke påtage sig selv dette embede, men må kaldes af Gud. En bærer af denne præstedømmemagt og autoritet, som er tildelt af Gud, tilhører Gud på en særlig måde. Han må være hellig og ren for ham. Han repræsenterer Herren og handler som hans repræsentant, når han leder eller udfører sine præstedømmelige pligter. Sådanne rettigheder i præstedømmet er uadskilleligt forbundet med Himlens kræfter og kan derfor kun benyttes effektivt på baggrund af personlig retfærdighed. (Se L&P 121:36).

Vi behøver ikke at lægge vores egen kurs, brødre. Herrens redningsline er allerede på plads som en sikker vejledning og styrke. Når en præstedømmeleder undlader at følge Herrens program, frasiger han sig denne redningsline og benægter Herrens guddommelige vejledning til sig selv og til dem, som han er kaldet til at lede.

Som forvaltere af denne store præstedømmemagt og autoritet deler vi et evigt ansvar med Herren. Vi, som holder Herrens redningsline frem til hans folk, må stå godt fast, som mændene gjorde på *USS Bairoko*, og omhyggeligt og bønsomt styre evangeliets redningsline, så at de mennesker, som er afhængige af denne line, kan blive bevaret på et sikkert sted.

Der var et andet tidspunkt i min korte karriere i flåden, hvor redningsliner blev meget vigtige for mig. Vort skib befandt sig på havet syd for Japan, da en tyfon ramte os. Havet blev så oprørt, at der blev rigget redningsliner til langs med dækkene og langs hver passage nedenunder. Den rasende storm fik skibet til at hugge og rulle i tre dage, og gjorde det farligt at færdes nogen som helst steder uden en redningsline. Selv de almindelige opgaver i skibets hverdag blev vanskelige at udføre uden en redningsline. Kun et fjols eller en uerfaren sømand vover sig op på dækket i en storm uden en redningsline. Han ved, at der selv i roligt vejr altid er en redningsline klar.

Præstedømmebærere, lad os holde godt fast i Jesu Kristi evangelium. Lad os fastgøre os selv til Herrens redningsline ved at acceptere ham som vores Frelser og ved at udstrække hans redningsline til andre – vor familie, vore venner og dem, som vi er blevet kaldet til at tjene. Den er vores evige redningsline vi kan støtte os til, ikke blot i nødsituationer og kriser, men også til at tilvejebringe vejledning i vore daglige beslutninger og udfordringer.

Jeg skal afslutte med ord fra en af mine yndlingspoeter.

Redningslinen
Af Kristen Pinegar
30. september 1985

Mit liv var engang uden mål
Forvirret var jeg, hjertet så koldt
Til sandhed og lys
blev min kurs
Thi jeg var i redningslinens greb.

Når jeg nu oprøres
af stormende have
der spørger, hvad er ret og forkert,
når trangen kommer
til at falde
trækker redningslinen mig op,
hvor jeg hører til.

Når ugudelige ønsker
om begær og berømmelse
lokker mig til at leve på menneskers vis
fanger redningslinen
onde tanker
og trækker mig på plads igen.

Når hele verden
styrter sammen,
når venner og familie alle går væk,
Midt i hele ruinen
kommer trøsten
redningslinen fjerner min smerte.

At holde fast
giver mig styrke
og kraft udover min menneskelige styrke
til at velsigne og give
til dem i nød
og dele med dem den kærlighed, jeg ser.

Livets sti leder
til ukendte glæder
når redningslinen er min vejledning –
hvert skridt jeg tager
bringer fred i sindet,
når jeg knuger den til min side.

Den aldrig svigtende
trofaste ven
er fastgjort et uset sted –
jeg vil gerne kende
min redningslines kilde
og møde min Frelser ansigt til ansigt.

O, når jeg dør
og hele mit liv
lægges for mine øjne til skue,
så vil jeg genkende
Frelserens hånd
og vide, at hans redningsline reddede mig.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets ed og pagt

Ældste Carlos E. Asay
De halvfjerds' Præsidium

„Vi bliver ikke Guds udvalgte med det samme ved at modtage præstedømmet. Sådan en ære kommer kun så hurtigt som vi husker samt lever i henhold til præstedømmets pagt."

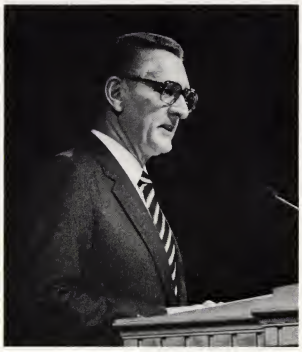

Af alle de hellige aftaler, der knytter sig til Jesu Kristi evangelium, er der få, hvis nogen, som i betydning overgår præstedømmets ed og pagt. Det er helt sikkert en af de mest hellige aftaler, for den omfatter at få del i himmelske kræfter og menneskets stræben op mod evige mål. Ingen af os har råd til at være uvidende om denne kontrakts betingelser. At være det kan betyde at vi går glip af målet i udførelsen af vores pligt og resultere i, at vi mister lovede velsignelser.

En evangelisk pagt er en hellig kontrakt. „Gud fastsætter i sin godhed betingelserne, som mennesket accepterer" (Bible Dictionary, LDS Ed. se „covenant").

De to partier i præstedømmets pagt er mennesket og Gud. Mennesket indgår pagt om at gøre visse ting eller opfylde visse betingelser. Gud nævner de løfter, som han vil give til gengæld.

Menneskets pagt

1. Modtage det melkisedekske præstedømme i god tro. Når en mand får overdraget det melkisedekske præstedømme, forventes det af ham, at han *modtager* det i god tro. Ordet *modtage* bruges ofte i Lære og Pagters vers, som beskriver præstedømmets ed og pagt:

„Alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren . . .

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige" (L&P 84:35, 37–38).

Når mennesker bekræftes som medlemmer af kirken, lægger de, som har myndigheden, hænderne på deres hoved og befaler: „Modtag Helligånden". Gælder det samme for overdragelsen af magt i præstedømmet? For mange år siden lagde min fader sine hænder på mit hoved for at overdrage mig det melkisedekske præstedømme og for, som det er beskrevet i Det gamle Testamente at „overdrag(e) (mig) noget af (sin) værdighed . . . og indsatte (mig)" (4 Mos. 27:18–23). Jeg vidste, at han havde magt at overdrage, jeg vidste, at denne magt var virkelig, og jeg kendte den øverste kilde til denne magt. Derfor modtog jeg det hellige præstedømme i god tro.

2. Forstørre kaldelser. Præsident Kimball definerer delvis præstedømmet som „de midler, hvorved Herren handler gennem mennesker for at frelse sjæle" (*Ensign*, juni 1975, s. 3). Denne definition antyder handling, ikke uvirksomhed. Det betyder, at præste-

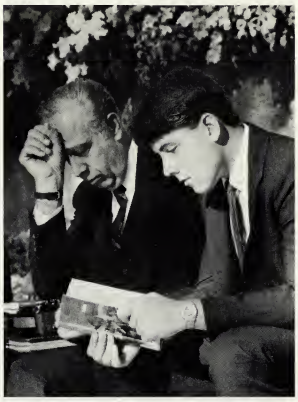

dømmets magt skal udøves til fordel for andre mennesker. Det er ikke noget til at sidde på eller sidde og glæde sig over. Det antyder, at kaldelser i præstedømmet skal forstørres.

Præstedømmets altoverskyggende velsignelser kommer ikke blot ved ordination. Vi bliver belært:

„Ordination til præstedømmet er forudgående krav til at modtage velsignelser, men det garanterer dem ikke. For at en mand virkelig kan opnå dem, må han trofast udføre den forpligtelse, som lægges på ham, når han modtager præstedømmet" (Marion G. Romney, Conference Report, april 1962, s. 17).

Hvad betyder det at forstørre sin kaldelse? I henhold til Ordbog over det Danske Sprog betyder at forstørre: „gøre større . . ., øge, forøge . . . fremstille i større målestok". Man forstørrer en kaldelse –

- Ved at lære sin pligt og opfylde den helt. (Se L&P 107:99–100).
- Ved at yde sit bedste i de områder, man har fået til opgave at arbejde i.
- Ved at indvie sin tid, talenter og midler til Herrens værk, således som vores ledere beder os om, og som Ånden tilskynder. (Se Spencer W. Kimball, *Ensign*, marts 1985, s. 5).
- Ved at undervise om og være et eksempel på sandheden.

Jakob, profet i Mormons Bog, vidnede: „Vi ærede vort embede for Herren og påtog os ansvaret . . . lærte dem Guds ord med al flid . . . (og) arbejdede af al magt" (Jakob 1:19).

Jeg understreger ordene *påtog os ansvaret, lærte dem Guds ord*, og *arbejdede af al magt* i dette inspirerede citat. Det er afgørende handlinger i forbindelse med udøvelse af præstedømmets magt.

3. *Adlyde befalingerne.* I åbenbaringen om præstedømmet læser vi: „Og nu giver jeg jer den befaling . . . (at) give flittig agt på det evige livs ord." (L&P 84:43). „At give flittig agt på", mener jeg, omfatter at *adlyde* befalingerne.

Der er ingen befalinger eller krav i evangeliet, som ikke er af betydning. Hver har sin plads, og alle skal respekteres. Der er ikke en eneste, som skal tages let, eller som skal skubbes til side som værende ubehagelig.

En person, som vælger at adlyde en befaling og ignorerer andre, er lige så dum, som den bilist, som strengt holder sig til de angivne fartgrænser, men som kører over for hver eneste fuld-stop-skilt, og som tilsidesætter andre fædselsregler.

Lad os huske, at Gud har lovet en velsignelse sammen med hver eneste befaling. Hvis vi forventer at gøre krav på velsignelsen, så må vi holde befalingen. Ellers vil vi blive fordømt ved at miste velsignelsen, hvis vi tilsidesætter eller bryder befalingen. (se 5 Mos. 11:26–28). Det er et meget enkelt, men alvorligt arrangement.

4. *At leve af hvert Guds ord.* Herren har talt til præstedømmebærere og sagt: „Thi I skal *leve* af hvert ord, som udgår af Guds mund" (L&P 84:44, fremhævning tilføjet). Denne udtalelse forstærker behovet for lydighed. Den antyder også behovet for at kende Herrens ord.

Det evige livs ord kommer fra én kilde: Gud. De bliver stillet til rådighed for os gennem kilden til de hellige skrifter og kilden til de levende profeter og genbekræftet af personlig åbenbaring gennem Helligåndens kraft.

Når vi ransager skrifterne, sidder vi ved fødderne af profeter som Abraham, Esajas, Peter, Paulus, Nephi, Moroni og Joseph Smith. Disse mænd modtog åbenbaringer i hedengangne dage og har megen visdom at dele med os. Deres råd kan sammenlignes med et lys, som er anbragt bagved os. Dette lys hjælper os til at forstå ting, som hører fortiden til og giver os et delvist syn over fremtiden.

For at modtage yderligere lys, lys anbragt over os og foran os, må vi sidde ved fødderne af de levende profeter, på samme måde som vi gør i aften. Der er ingen af os, som behøver at snuble på vejen eller gå bort fra vejen, når et sådant lys er til stede. Alt, hvad vi behøver at gøre, er at holde vore øjne på profeterne, lytte til deres advarsler og leve efter deres inspirerede ord.

Mænd i præstedømmet bør lade disse ord brænde sig fast i deres sind:

„Hvad jeg, Herren har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke . . . mit ord . . . skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme" (L&P 1:38; se også vers 11–14).

Jeg har vist, at en mand, som modtager det melkisedekske præstedømme, siger ja til (1) at modtage det i god tro, (2) at forstørre de kaldelser, han bliver givet, (3) at adlyde alle befalingerne, og (4) at leve af hvert Guds ord. Disse fire forventninger udgør menneskets pagt, set i forhold til præstedømmets ed og pagt.

Lad os dernæst overveje Guds løfter og pagt. Man kan spørge:

„Hvis jeg opfylder betingelserne i aftalen, hvad har Gud så lovet til gengæld?" Lad os overveje tre løfter:

Guds løfter og pagt

Løfte 1. Vi vil blive helliggjort ved Ånden. Læg mærke til disse ord:

„Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt (det aronske og det melkisedekske præstedømme), og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse" (L&P 84:33).

Ved en lejlighed vidnede præsident Hugh B. Brown, at præsident David O. McKay var blevet helliggjort ved Ånden til sit legemes fornyelse. Og han tilføjede: „Nogle af os har det bedre i dag, end for mange år siden, for så vidt det fysiske helbred angår – og vi tilskriver denne kendsgerning til (Herrens)

Tre generalautoriteter, hvis liv blev ændret ved generalkonferencen i oktober: Til højre, ældste Russell M. Ballard, tidligere medlem af De halvfjerds' Præsidium, som blev kaldet til at udfylde den ledige plads i De tolvs Kvorum. Ældste Carlos E. Asay, i midten, er nu seniormedlem af De halvfjerds' Præsidium, og efterfølger ældste J. Thomas Fyans, til venstre, som er blevet kaldet som præsident for Sydamerika Sydområdet i kirken.

velsignelse". (Conference Report, april 1963, s. 90).

Mange af os har følt indflydelsen af dette „fornyelsesløfte". Uden det ville snesevis af vore opgaver ikke være blevet afsluttet.

Løfte 2: Vi vil blive talt sammen med Guds udvalgte. Det er blevet sagt om dem, som modtager det hellige præstedømme og forbliver sande mod deres pagter: „De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte" (L&P 84:34).

Ældste Bruce R. McConkie forklarer:

„Det er den del af kirkens medlemmer, som af hele deres hjerte stræber efter at holde fylden af evangeliets lov i dette liv, således at de kan blive arvinger til evangeliets fyldes belønninger i livet, som kommer" (*Mormon Doctrine*, 2. udgave, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 217).

Vi bliver ikke automatisk hellige ved at nedtræde i dåbens vande. Vi bliver hellige i ordets sande betydning, når vi på en hellig måde efterlever og udvikler kristuslignende karaktertræk. På samme måde bliver vi ikke Guds udvalgte med det samme ved at modtage præstedømmet. Sådan en ære kommer kun så hurtigt som vi husker samt lever i henhold til præstedømmets pagt.

Løfte 3: Vi vil blive givet alt, hvad Gud har. Dette altomfattende løfte fremsættes af Kristus med disse ord: „Alt det, som min Fader har, gives ham" (L&P 84:38).

Jeg går ud fra, at det kun er få af os, som kan fatte alt, hvad dette løfte betyder. Selv om vi ved, at det omfatter evigt liv, eller ophøjelsens arv, så er det stadig så storslået og så vidunderligt, at det overgår enhver passende forklaring. Det er tilstrækkeligt for mig at vide, at Gud i Himlen er min Fader, og at han vil velsigne mig med alt, hvad han har, hvis jeg beviser, at jeg er en trofast søn.

Jeg tilbeder ydmygt min Skaber, når jeg forstår, at han har svoret og bekræftet sin del af aftalen med en ed. (Se Heb. 6:13–17). Han vil aldrig svigte sit løfte, eller gøre det indholdsløst eller kompromittere det i mindste grad.

Måske kan jeg sætte alt hvad jeg har sagt om præstedømmets ed og pagt i et klarere perspektiv ved at fortælle en historie, som er baseret på en sandfærdig oplevelse.

En rig mands søn blev kaldet til at udføre en fuldtidsmission. Han kom ud i missionsmarken og begyndte sit arbejde. I begyndelsen gik det godt, men da han oplevede at blive afvist og kom ud for andre udfordringer med at finde og undervise, vaklede den unge mands tro.

Hans missionærkammerater opmuntrede ham, men det syntes ikke at hjælpe. En dag fortalte den unge mand sin missionspræsident, at han ville opgive sin kaldelse. Han ville rejse hjem. Missionspræsidenten gjorde alt, hvad der stod i hans magt for at tale missionæren fra dette. Det hjalp ikke.

Da budskabet om missionærens beslutning nåede dennes far, skaffede han sig tilladelse til at besøge sin søn i missionsmarken. I en af de mange spændte samtaler sagde faderen: „Min søn, jeg har levet for den dag, hvor du ville udføre en fuldtidsmission. Det gjorde jeg, fordi jeg elsker dig og elsker Gud. Og jeg ved, at der ikke er noget mere betydningsfuldt end at undervise verdens folk om sandheden."

Sønnen tænkte mere nøgternt over sin fars ord, og han svarede ydmygt: „Far, jeg vidste ikke, at en mission betød så meget for dig."

„Den betyder alt for mig", svarede faderen. Så tilføjede han bevæget: „Hele mit liv har jeg arbejdet og sparet med en person i tankerne: Dig. Og mit eneste mål har været at tilvejebringe en anstændig arv til dig."

„Men far", afbrød sønnen, „arbejdet er vanskeligt, og jeg kan ikke lide det . . ."

Faderen tillod ham ikke af afslutte sætningen. I stedet spurgte han: „Hvordan kan jeg overlade mine forretninger til dig, hvis du ikke kan bevise, hvem du er, ved at tjene Herren i 2 korte år?"

Der var en ubehagelig pause, men sønnen overvejede faderens spørgsmål og iagttog hans bekymrede ansigt.

Så lovede faderen med tilmålte ord: „Min søn, min eneste arving, hvis du vil være trofast i denne kaldelse og vise dig selv værdig på enhver måde, så vil alt, hvad jeg har, være dit."

Tydelig rørt over disse indtrængende bønner, rejste sønnen sig op, omfavnede sin far og sagde hulkende: „Jeg vil blive".

Sønnen blev i missionsmarken. Han tjente trofast fra den dag af. Ja, da tiden kom, modtog han fra sin far den lovede arv, ja alt hvad hans fader havde at dele af.

Mine brødre, vi er Guds sønner. Han har begavet os med sin kraft, og han har kaldet hver eneste af os til at udføre missioner på et sted, som kaldes jordelivet. Vore missioner betyder meget for ham, og de bør betyde alt for os. Vi skal i dette liv vise os selv værdige til hans kærlighed og værdige til den arv, som han har tilbudt.

Hvad er denne arv? Det er alt, hvad han har, ja selv evigt liv. Denne velsignede og lovede gave vil kun blive vores, hvis vi holder pagterne, og især præstedømmets pagt, og forbliver trofast til enden.

Det beder jeg om, at vi vil gøre, i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Jeg overdrager det aronske præstedømme"

Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

Vejledning til det aronske præstedømmes unge mænd i kirken: „Det præstedømme, som I bærer, er en særlig gave, for giveren er Herren selv. Brug det, forstør det og lev værdigt til det."

Jeg har inviteret en særlig ung mand til at hjælpe mig med min præsentation i aften. Jeg vil gerne præsentere Terry Haws, mit ældste barnebarn.

Terry, hvor gammel er du?

Terry: Tolv.

Hvilken særlig begivenhed er indtruffet i dit liv i år?

Terry: Jeg modtog det aronske præstedømme og blev ordineret til diakon.

Terry, jeg vil igen gerne lykønske dig med den forberedelse, som du har gjort i dit liv, for at være værdig til at modtage denne store gave. Da jeg stod i kredsen ved denne særlige lejlighed, og lyttede til den velsignelse, som du modtog fra din far, da han overdrog det aronske præstedømme til dig og ordinerede dig til diakon, blev jeg imponeret over det særlige privilegium, som er dit i dit unge liv.

Jeg ønskede, at vi kunne have talt sammen, bedstefar og barnebarn, lige efter, men desværre havde jeg en aftale med en flyvemaskine. Så nu drager jeg fordel af denne opgave, så vi kan tale lidt sammen. Lad os gøre det offentligt, hvis nu noget af det, som vi taler om, kan være til gavn for andre bære-re af det aronske præstedømme, som lytter til os i aften. Er det i orden?

Terry: Ja.

Jeg er ikke ovenud tilfreds med de verdslige forhold, som du og andre unge mænd arver, mens I påtager jer jeres rolle på vej til manddom. Mens vi, som er ældre, har haft tid nok og indflydelse til at påvirke verden, så tror jeg, at vi alligevel for en stor dels vedkommende har svigtet jer ved at tillade de forhold, som er i verden. Det anbringer dig i en position, hvor mange af dem, som du omgås, ikke er blevet opdraget med en forståelse af eller respekt for traditionelle værdier. Derfor er gruppepresset blevet meget vanskeligt og hårdt.

Vi har bragt radioer, pladespillere og tv ind i vores hjem. Selv om de hver især kan bringe god underholdning, så er meget af det, som er blevet produceret for at lytte til og se på ikke af en kaliber, som inspirerer og opmuntrer unge mænd. I virkeligheden er meget af det, som er blevet produceret, nedbrydende. At tænde for en kontakt i dit eget hjem indebærer muligheden for at ødelægge en følelse af hvad der er rigtigt og hvad der er forkert i dig.

Nogle idrætsmænd i dag er helte for mange unge mænd som dig, og de har sænket deres standarder ved at reklamere for produkter, som kun kan ødelægge dit legeme. For nylig har nogle af disse populære idrætsmænd været for retten for overtrædelse af de love, som styrer fordelingen og brugen af narkotika.

Der findes imidlertid, Terry, et sted, hvor du kan finde helte med de rette værdier, som, hvis de følges, vil bringe dig den største glæde og lykke i livet. Selvfølgelig kan disse helte findes i de beretninger, som er indeholdt i de hellige skrifter. De fortæller om begivenheder, som er nedskrevet af de gamle profeter, og som er tidløse i deres anvendelse. De principper, som de forkynder til verden, er rigtige og sande og vil aldrig ændre sig.

Der findes en spændende måde at læse skrifterne på, så de bliver levende. Læs dem, som om begivenhederne indtraf i dag. De store lektier, som de fordums profeter underviste i, kan anvendes på virkelige begivenheder i vore dage. Lad mig give et eksempel på, hvad jeg mener.

En af de helte, som jeg altid har nydt at læse om er Daniel i Det gamle Testamente. I løbet af den periode, hvor han levede, var Israel ikke trofast i overholdelsen af Herrens pagter. På grund af dette mistede Israel sin magt og var ikke i stand til at forsvare sig mod sine fjender. Strategisk set befandt Israel sig i en vanskelig situation. De magtfulde nationer Egypten og Syrien grænsede op mod syd og nord. I stedet for at lade kampen ske på deres egen jord, skiftedes disse to nationer til at vælte ind over Israel og gøre Israel til deres kampplads.

Det var under disse forhold, at Daniel blev født. Mens han var barn, belejrede kongen af Babylon, Nebukadnezar, Jerusalem. Som del af sine erobringers bytte gik han ind i det hellige tempel og tog de hellige kar med som sejrstrofæer. For at gøre sin nation endnu stærkere tog han alle de opvakte og lovende børn hos israelitterne som gidsler. Som skriften siger, så tog kongen „unge mænd uden mindste lyde og med et smukt ydre, vel bevandrede i al visdom, kundskabsrige og lærenemme, egnede til at gøre tjeneste i kongens palads, og lærte dem kaldæernes skrift og tungemål." (Dan. 1:4).

Daniel var en af dem, som blev ført tilbage til paladset som en slave for Nebukadnezar for at blive oplært i kongens lærdom, således at kongen kunne bruge ham og hans lærdom til at gøre sit rige stærkere.

Ikke længe efter at Daniel var blevet ført fra sit hjem i Jerusalem, stod han over for sin første prøve. Israels unge mænd blev givet en daglig del af kongens mad, som bestod af kød og vin.

Daniel vidste i sit hjerte, på basis af den oplæring, som han havde modtaget, at maden og vinen, som var tilvejebragt af kongen, ikke ville være god for ham. Han vidste, at det ville forurene hans legeme. Derfor gik han til overhofmesteren, som havde ansvar for dem, og bønfaldt ham om ikke at skulle spise kongens kød og drikke hans vin.

Overhofmesteren blev forbløffet over hans anmodning. Han vovede ikke at tillade Daniel det privilegium at spise noget andet end det kongen havde befalet. Han var bange for at miste sin stilling, eller måske sit liv, hvis kongen opdagede det. Daniel forstod dette, men han var blevet undervist i korrekte principper. Han købslog med overhofmesteren på denne måde: Han ville i ti dage kun spise den mad, som han var blevet belært om var god for ham. Hvis hans udseende ikke var bedre og sundere end alle de andres, ville han spise kongens mad og drikke hans vin.

Selvfølgelig fulgte Daniel Herrens vej, for ved afslutningen af den tiende dag, var han den stærkeste af alle dem, som blev ført frem for kongen (se Dan. 1).

Terry, der vil være mange gange i dit liv, hvor du vil blive prøvet og fristet til at bruge ting, som du er blevet belært om ikke er gode for dit legeme. Du vil måske blive latterliggjort eller grinet ad, når du nægter at nyde dem, men på samme måde, som Daniel i fordums tid modtog styrke ved at adlyde Herrens befalinger, således vil også du blive velsignet.

Herrens love er evige. Lige så sikkert som vi følger dem, vil vi modtage hans velsignelser. Han har lovet os, at „alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed . . . visdom og store skatte af kundskab, ja endog skjulte skatte. De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte." (L&P 89:18–20). Daniel klarede den første prøve og blev velsignet af Herren.

Ved afslutningen af den tre-årige oplæringsperiode blev disse unge mænd bragt frem for kongen for at blive bedømt. Daniel havde ikke spildt sin tid og havde studeret hårdt. Hans anstrengelser havde velsignet ham med „kundskab og indsigt i al skrift og visdom" (Dan. 1:17). Han var nu forberedt til den prøve, som kongen ville give ham.

Da kongen mødtes med dem, fandt han ingen, der kunne sammenlignes med Daniel. I alle spørgsmål om visdom og forståelse, som kongen stillede Daniel, var han ti gange bedre end alle kongens vise mænd.

Terry, du er blevet velsignet med en god forstand. Af og til vil du blive fristet til ikke at studere så hårdt, som du kan, idet du tror, at du ikke behøver at studere. Uden tvivl vil betingelserne ikke altid være de bedste i alle de skoler, som du vil komme til at gå i, men alligevel har du styrke i dig til at vokse og opnå viden og forståelse. Du kan opnå dette, hvis du vil gøre noget ved det.

Søg visdom i de bedste bøger. Giv din gode forstand en udfordring ved flittigt at studere. Herren har lovet, at hvad du lærer her, vil være med dig i opstandelsen, og være dig til evigt gavn. Din hjerne har stor kraft og evne. Forbered dig selv til dette liv og til livet, som kommer.

Daniel klarede sin anden prøve. Han forberedte sig bedre en nogen af de andre, og han blev udvalgt til at være en af kongens vismænd.

Den tredie udfordring, som kom til Daniel, var et resultat af en ændring i styret. Nebukadnezar døde, og en ny konge kom til at herske over Babylon. Den nye konge var drukken af sin rigdom og magt. Efter at være kronet som konge holdt han et stort selskab og indbød statsoverhoveder fra nabolandene til at være sine gæster. Det var en meget verdslig fest med meget drikkeri, dansepiger, fin mad og andre af verdens fristelser. I sin drukne tilstand sendte kongen bud efter de hellige kar, som Nebukadnezar havde taget fra det hellige tempel. Han skændede disse kar ved at drikke vin af dem. Hans gerninger var så ubehagelige for Gud, at Herren skrev nogle ord på væggen med sin finger. Dette gjorde kongen bange, og han rystede så meget, at hans knæ slog imod hinanden foran hans kongelige gæster.

Da ikke en eneste af de ædle og vise mænd, der var til stede, kunne tyde skriften på væggen, sendte de bud efter Daniel, som selvfølgelig med Herrens kraft kunne tyde det, som var skrevet. Daniel lod kongen vide, at Herren var utilfreds med ham, ja så

Medlemmer af De tolvs Kvorum synger ved præstedømmemødet ved konferencen, fra venstre: Ældsterne Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry sammen med sit ældste barnebarn Terry Haws, og James E. Faust.

meget, at han ville tage hans liv. (Se Dan. 5).

Denne beretning har altid interesseret mig, fordi de tilstedeværende ved festen måtte sende bud efter Daniel. Selv om han var en af de mest fremtrædende af vismændene, tog han ikke del i sådan en fest. Han ville ikke tillade sig selv at være til stede i så ugudelige og verdslige omgivelser. Han havde bestået sin tredie prøve. Han havde fjernet sig fra de ugudelige omgivelser, som kun kunne fylde hans sind med uretfærdige tanker og handlinger.

Terry, vær så stærk som Daniel i at holde afstand mellem dig selv og verdens ugudelige vaner og steder. Lad ikke den forkerte slags bøger, billeder eller andet læsemateriale være i din nærhed, så det kan friste dig til at kigge blot en enkelt gang. Sådanne materialer kan beruse og ødelægge dit sind lige så sikkert, som alkohol og narkotika kan ødelægge dit legeme.

Vær modig nok til at slukke for upassende tv-programmer og til at holde dig væk fra film og videobånd, som vil fylde dit sind med onde tanker og vold. Husk, at skriften har sagt: „Thi ligesom en mand tænker i sit hjerte, så er han" (Ordspr. 23:7 i oversættelse fra den engelske King James Bibel).

Den fjerde udfordring, som Daniel kom ud for, var langt vigtigere end livet selv. Kongen havde udvalgt 120 satraper til at lede hele hans rige. Over disse satraper, udvalgte han tre rigsråder til at være deres ledere. Daniel blev udvalgt til at være den første rigsråd. Ser I, han behøvede ikke at tage del i deres løsslupne og uretfærdige levevis for at blive anerkendt og efterspurgt som en person af stor værdi.

De andre satraper og rigsråder var misundelige over den magt, som var blevet givet til Daniel, og de søgte at finde måder, hvorpå de kunne sætte ham i et dårligt lys i kongens øjne. Skrifterne fortæller, hvor frustrerede de var, for de fandt, at han var trofast i alle ting og uden fejl og mangler. Da det ikke kunne lykkes for dem at finde fejl hos ham, måtte de bruge en anden plan. Gennem deres iagttagelser vidste de, at Daniel tre gange om dagen gik ind i sit hus og bad i taknemmelighed til sin Gud. Den eneste sammensværgelse, de kunne finde på mod Daniel, var at gøre bøn ulovlig, hvorved de kunne underkaste ham deres love. Det lykkedes dem at fremskaffe en kongelig skrivelse, som forbød enhver bøn til nogen, undtagen kongen, i tredive dage. Kongen underskrev skrivelsen, hvorved den blev lov, og enhver, som brød denne lov, ville blive kastet i løvekulen.

Daniels tro på den levende Gud var stærk og livskraftig. Han fortsatte sin bøn, og blev selvfølgelig hurtig opdaget og bragt for kongen. Kongen var bundet af loven, og selv om det smertede ham meget, var han nød til at dømme Daniel til løvekulen.

Efter dommen var afsagt, var kongen så urolig, at han ikke kunne sove hele natten. Tidlig næste morgen skyndte han sig til løvekulen for at se, om Daniels Gud havde beskyttet ham mod løverne. Hans glæde var stor, da han fandt ud af, at Daniel var blevet beskyttet af Herren, var i live og uskadt. Kongen nærede stor ærefrygt overfor dette store mirakel, og han erklærede, at Daniels Gud var den levende Gud og bliver i evindelighed. (Se Dan. 6).

Terry, denne historie belærer os om de stor velsignelser, som venter på dem, som sætter deres lid til Herren, ja selv når det gælder livet.

Disse historier i skrifterne vil aldrig blive gamle. De vil være lige spændende for dig, når du læser dem som diakon, lærer, præst, missionær, hjemmelærer, ældsternes kvorumspræsident eller hvad end Herren kalder dig til. De vil belære dig om at have tro, mod, kærlighed til din næste, tillid og tro på Herren.

Byg dit liv på en grundvold af sandhed og retfærdighed. Det er den eneste grundvold, som vil modstå dette livs pres og vare ved gennem evighederne. Det præstedømme, som du bærer, er en særlig gave, for giveren er Herren selv. Brug det, forstør det og lev, så du er værdig til det. Jeg ønsker, at du skal vide, at jeg har et direkte vidnesbyrd om dets magt. Det har velsignet mit liv på mange måder.

Vi elsker dig og beder Herrens velsignelser hele tiden må være med dig. Jeg bærer vidnesbyrd om hans værk, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Herrens sag

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Vi er alle en del af dette store værk, og vi har alle et ansvar for at det opnår succes. Vi har ikke brug for kritikere, som står ved siden af og ser på. Vi har brug for mænd med tro og evner, som elsker Herren, og som arbejder for at fuldføre hans hensigter.

Brødre, jeg er meget taknemmelig for dette møde og for alt, hvad der er blevet sagt. Jeg beder om, at Herrens Ånd vil vejlede mig i det, som jeg siger til afslutning.

På trods af vores gentagne anmodninger om, at kirkens medlemmer drøfter deres spørgsmål og problemer med deres biskopper og stavspræsidenter, kommer der stadig en mængde post til Det øverste Præsidentskabs kontor. Mange af disse breve er fulde af tungsind. De fortæller om personlige tragedier, om familier i nød, om ødelagte hjem og knuste hjerter. Når jeg læser dem, bliver jeg næsten overvældet af de store byrder, som mange mennesker bærer på. Nogle stiller spørgsmål om kirken og dens virke, andre stiller spørgsmål om retningslinier og lærdomme.

Snarere end at tale på sædvanlig måde i aften, havde jeg tænkt mig at gennemføre et interview med mig selv på grundlag af nogle af disse spørgsmål, så vel som ud fra spørgsmål, vi ofte modtager, når nyhedsmedierne konfronterer os med noget. Jeg vil stille spørgsmålet og derefter forsøge at give et svar i det omfang tiden tillader.

1. *Hvordan har præsident Kimball det?*

Uanset hvor vi kommer, så stilles dette spørgsmål altid, især af kirkens medlemmer, som nærer en dyb kærlighed til denne bemærkelsesværdige mand. Mit svar er ærligt. Præsident Kimball er ikke ret stærk. Han lider af alderdommens svagheder. Han er nu 91 år. Han har gennemgået megen sygdom i sin levetid. Det har haft en samlet virkning, alle disse modgange. Han er blevet bevaret gennem Herrens magt. Det er jeg overbevist om.

Hvilken storslået og vidunderlig leder har han ikke været! Han har været selve indbegrebet af venlighed og mildhed. Han har bøjet sig for at hjælpe dem, der lider. På samme tid har han været urokkelig i sin trofasthed overfor Herren og i sin beslutning om at bære kirkens arbejde fremad, efterhånden som dette værk er kommet til os gennem åbenbaring. I den tid, han har tjent som præsident, er der sket en enestående udvidelse af værket mange steder, i mange aspekter og på mange områder. Han har motiveret hele kirken til større aktivitet med sit kald om at øge vores indsats.

Nu er hans vitalitet sunket mærkbart. Men han står op og klæder sig på hver morgen. Han mødes stadig med os, og vi mødes med ham. Det er en inspiration at være i hans nærhed. Han er kirkens præsident, Herrens profet. Selv om han ikke er i stand til at tage sig af de mange ansvar, som er knyttet til Det øverste Præsidentskabs kontor, så konsulterer vi ham med alle vigtige beslutninger, og vi vil ikke gå i gang med nogen vigtig beslutning uden hans samtykke og godkendelse. Jeg forsikrer jer, at Det øverste Præsidentskabs arbejde går videre. Gud velsigne vores kære profet.

2. *Hvordan går det for kirken?*

Kirken har det godt. Den er robust og stærk, og den vokser sig stadig større. De statistiske oplysninger, som vi bruger som et mål for dens vitalitet peger alle på forbedringer. Vi har mange ward og stave, hvor tilstedeværelsen ved nadvermødet nu når op på 70, ja endog 80 procent. Noget sådant var uhørt, da jeg var ung, ja selv da jeg var stavspræsident for 30 år siden. Vi har flere unge mænd og kvinder på mission. Vi bygger flere bygninger end på noget andet tidspunkt i kirkens historie for at imødekomme behovene hos et voksende medlemstal og deres øgede aktiviteter. Det kan også interessere jer at vide, at der nu er 10.035 wards og 1.558 stave i kirken.

Når jeg således taler med optimisme, ønsker jeg ikke at antyde, at vi er nået derhen, hvor vi bør være. Der er plads til store forbedringer, og vi må arbejde med større flid for at udføre det. Dette værk drejer sig om vor Faders børns evige udvikling, og der findes ikke noget vigtigere arbejde på jorden.

Det glæder mig at kunne rapportere, mine brødre, at der er harmoni, der er total enighed, blandt generalautoriteterne og blandt kirkens embedsmænd og ledere overalt i verden, hvor arbejdet er organiseret.

3. *Er kirken en rig organisation, som nogle hævder?*

Kirken har betydelige værdier, som vi er meget taknemmelige for. Disse værdier er hovedsagelig i form af bygninger i mere end 80 nationer. Det er i form af wards- og stavsbygninger. Det er skoler, seminarer, højere uddannelsessteder og institutter. Det er velfærdsprojekter. Det er missionshjem og missionæroplæringscentre. Det er templer, som vi har væsentlig flere af end vi nogen sinde før har haft, og det er genealogiske faciliteter. Men det bør noteres, at alle disse værdier er pengeforbrugende, og ikke pengeskabende værdier. De er dyre at bygge og vedligeholde. De producerer ingen finansiel rigdom, men de hjælper med til at tilvejebringe og styrke de sidste dages hellige. De er kun

midler til et mål. Der findes fysiske faciliteter til at sørge for kirkens programmer i vores store ansvar for at undervise verden i evangeliet, for at opbygge tro og aktivitet blandt den levende medlemsskare og for at opfylde det tvingende krav fra Herren vedrørende de dødes forløsning.

Vi har nogle få indkomstproducerende værdier, men afkastet fra disse ville kun kunne opretholde kirken i meget kort tid. Tiende er Herrens økonomiske lov. Der findes ikke nogen økonomisk lov som den. Det er et princip givet med et løfte, som er udtalt af Herren selv til velsignelse for hans børn.

Når alt er sagt og gjort, så er kirkens eneste virkelige rigdom troen hos medlemmerne.

4. *Hvorfor tager kirken del i forretningslivet overhovedet?*

I al væsentlighed er de forretningsaktiver, som kirken i dag er besiddelse af, et resultat af de initiativer, som blev begyndt i vor histories pionertid, da vi var isolerede i bjergdalene i det vestlige Amerika. Det var som eksempel nødvendigt med en avis på den tid for at holde folket informeret om, hvad der skete hjemme og i udlandet. Resultatet var *Deseret News*, som nu er blevet udgivet i 135 år. I 1920'erne opmuntrede regeringsrepræsentanter aviser til at opbygge radiostationer. Det var i radioindustriens barndom. En sådan station blev oprettet af *Deseret News* her i Salt Lake City. Fra denne er der gennem en naturlig udviklingsproces, fremstået aktieposter i en række massekommunikationsaktiver.

Som I alle sikkert vil forstå, så er evnen og mulighederne for at kunne kommunikere et af vores største og mest konstante behov. Det at eje disse værdier, både avis- og massekommunikationsfaciliteter, hjælper os både direkte og indirekte i vores ansvar for at udsende vort budskab og vort synspunkt, selv om de drives som erhvervsvirksomheder.

Kirken har været pioner i sukkerroeindustrien for at hjælpe vore landmænd, som havde behov for en høst, som kunne give penge. En af vores nuværende værdier er et resultat heraf.

Et smukt hotel blev bygget ved siden af tempelpladsen for 75 år siden for at tilvejebringe et komfortabelt herberg for besøgende i denne by.

Handelsmæssige interesser er et resultat af den andelsbevægelse, som eksisterede blandt vort folk i pionertiden. Kirken har bevaret jord- og ejendomsbesiddelser, især dem som støder op til tempelpladsen for at hjælpe med til at bevare skønheden og renheden i byens hjerte.

Alle disse kommercielle værdier betaler skat.

Jeg gentager, at den samlede indtægt fra alle disse forretningsinteresser er relativ lille og ville ikke holde værket i gang mere end i en meget kort periode.

Jeg vil gerne som en parentes tilføje til jeres oplysning, at det livsunderhold, som generalautoriteterne får, og som er meget beskedent i sammenligning med lederløn i industri og i liberale erhverv, kommer fra denne forretningsindtægt og ikke fra medlemmernes tiende.

5. *Hvorfor er der så megen kontrovers med Brigham Young universitetets center, som er under opbygning i Jerusalem?*

Jeg kan ikke forstå hvorfor. Der er blevet udtrykt frygt for, at det vil blive brugt som et middel til at drive missionsvirksomhed blandt det jødiske folk. Repræsentanter fra universitetet har forsikret, at dette ikke vil være tilfældet. Alle lovlige krav er fuldt ud opfyldt, herunder den krævede offentlige information i de jødiske aviser, før regeringen gav byggetilladelse. Det er et byggeri, som skal give plads til et program, der er blevet gennemført i mange år uden afbrydelse. Det er hensigten at sørge for behovet hos de studerende, som i en akademisk atmosfære, bedre kan blive bekendt med historien, kulturen, nationerne og folkene i Israel og i Mellemøsten.

Erfaringen har vist, at de mennesker, som har deltaget i programmet har fået en øget forståelse for de påvirkninger og de folk, som de har været i kontakt med der. Repræsentanter for BYU har modtaget udtryk for støtte til dette projekt fra mange af det jødiske folk og fra andre trosretninger. Jeg har tillid til, at det i det lange løb vil tjene til det israelske folks gavn, så vel som det vil gavne BYU' uddannelsesmæssige og de studerendes interesser.

6. *Hvad med nogle af de ulykkelige problemer, som plager vort samfund, som f.eks. børnemishandling?*

Som I ved, har vi for nylig udgivet en mindre bog om børnemishandling. Vi beklager denne frygtelige handling, som synes at vokse i verden. Det er selvfølgeligt ikke noget nyt. Sådan har det været i generationer. Det er alvorligt, og vi betragter det meget alvorligt. Seksuel misbrug af børn udført af fædre, eller af andre, har længe været årsag til udelukkelse af kirken. Ingen mand, som er blevet ordineret til Guds præstedømme kan med urenhed svælge i misbrug eller mishandling af hustru eller børn. Sådan aktivitet medfører en øjeblikkelig afvisning af hans ret til at bære eller bruge præstedømmet og en afvisning af medlemskab af kirken.

Det glæder mig, at offentligheden i voksende grad er opmærksom på dette snigende onde. Misbrug af børn eller ens ægtefælle for at tilfredsstille sadistiske ønsker er synd af den mørkeste farve.

7. *Hvad med fædre, som undlader at betale deres børnepenge?*

Enhver mand, som undlader at opfylde sit ansvar for at sørge for dem, som han er blevet far til, vil opdage, at hans medlemskab i kirken er i fare, og især hans mulighed for at opnå en tempelanbefaling. Paulus skrev til Timoteus: „Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro" (1 Tim. 5:8).

Der kan være undskyldende forhold i visse tilfælde, men disse tilfælde udgør undtagelsen. Vi har fulgt følgende princip i tilfælde med mænd, som er blevet udelukket af kirken på grund af upassende opførsel, og som senere har ønsket at vende tilbage til kirken og modtage deres tidligere velsignelser igen, at de som et bevis på deres oprigtige omvendelse må vise, at de har opfyldt og til stadighed opfylder de krav om betaling af børnepenge, som loven kræver og som vor religions principper kræver.

Forældres ansvar er blevet fremsat af Herren og er blevet fremhævet af vore ledere fra kirkens begyndelse.

8. *Lotterier er ved at blive statsdrevne aktiviteter overalt i USA og i mange andre lande. Har kirken en indstilling hertil?*

Jeg har mine personlige følelser herom.

Jeg er bekendt med, at 22 stater i USA nu driver statslotterier. Der er blevet stillet forslag i kongressen om et føderalt lotteri.

Der kan ikke herske noget spørgsmål om de moralske udløbere af en sådan praksis. Lotteri er en form for spil, uanset det prangende formål, som man siger det skal opfylde. Lotterifeberen nåede for nylig et højdepunkt, da staten New York offentliggjorde, at de tre vindende sedler vil dele 41 millioner $ (ca. 400 millioner kroner. O.a.). Folk stod i kø for at købe lotterisedler. En vinderseddel var købt af 21 fabriksarbejdere, 778 vandt andenpræmie, og 113.000 modtog et symbolsk beløb. Det lyder måske meget godt.

Men der var også 35.998.956 tabere, som hver havde betalt for en chance til at vinde. Chancen for at vinde førstepræmie var 6.1 million mod 1.

Spørgsmålet om lotteri er et spørgsmål om moral. Det, at staten nu tilskynder til det, som den engang brugte love mod, bliver en trist afspejling af forringelsen af den offentlige og politiske moral i nationen.

Præsident Brigham Young talte imod at spille. Præsident Lorenzo Snow talte imod det. Præsident Joseph F. Smith talte meget stærkt imod det, og i 1925 sagde præsident Heber J. Grant og hans rådgivere: „Kirken

har været og er nu uforanderligt imod spil under enhver form" (*Improvement Era*, september 1926, s. 1100).

Lotterier taler man for som et middel til at lette skattebyrden. Det kan være et politisk anliggende, men en skat under enhver form er stadig en skat med undtagelse af, at byrden i dette tilfælde normalt vil falde på den fattige, som allermindst har råd til at betale den. Som en leder i *USA Today* for nylig sagde: „Lotterier er ikke smertefrie – den overvældende hovedpart af spillerne taber altid. Spillet tager brød og penge fra de fattige. Og det er endnu en fristelse for dem der er fanget af at spille, og som ødelægger deres karriere og familier med denne sygelige trang" (*USA Today*, 26. august 1985). Set i denne sammenhæng bliver det et spørgsmål om moral.

9. *Hvad med våbenkapløbet, og især opbygningen af atomvåben?*

Det er igen en sørgelig kommentar til vores civilisation, at verdensfreden afhænger af terrorbalancen. Ingen, som forstår kendsgerningerne, tvivler på, at en hurtig beslutning kan føre til menneskehedens udslettelse. Man må håbe, at stormagternes repræsentanter vil fortsætte med at tale sammen og med et oprigtigt og alvorlig ment ønske vil søge at finde veje til at formindske den frygtelige trussel, som hænger over verden.

Jeg er af den mening, at hvis en katastrofe skal undgås, så må der i vide kredse fremelskes en stærk og tvingende vilje til fred hos mænd og kvinder i alle nationer. Lad os, der følger Fredsfyrsten, bede med stor tro, i hans navn, om at verden må blive skånet for en altfortærende katastrofe, som kan komme gennem et eller andet uheld.

10. *Hvad med kirkens kritikere, som har ladet meget høre fra sig for nylig?*

Vi har kritikere. Vi har altid haft kritikere. De er ikke så højrøstede, som de engang var. De er støjende, men de er ikke så truende. Mennesker spørger, om vi er bange for, at vores historie bliver undersøgt. Mit svar er: Nej, selvfølgelig ikke, forudsat det sker afbalanceret og i retfærdighed, således som det er blevet gjort af visse videnskabsmænd både i og udenfor kirken.

Vi har imidlertid ingen forpligtelse til at bruge tiendefonden til at tilvejebringe faciliteter og ressourcer til dem, som har vist, at deres mål er at angribe kirken og underminere dens mission. Disse midler er hellige. De er blevet indviet af de trofaste til fremme af værket, og det er den måde, de vil blive brugt på.

Det er vort ansvar at undervise jordens nationer i evangeliet, at bære vidnesbyrd om Gud vor evige Faders virkelighed, at forkynde at Herren Jesus Kristus er guddommelig, at vidne, at deres værk er blevet gengivet i denne uddeling for at tilvejebringe deres evige formål, og for at bære værket fremad med det pålæg, som er blevet givet os. Dette vil kræve vor tid, vor energi og de ressourcer, som er til rådighed for os.

Når vi bliver kaldet frem for Guds domstol for at aflægge beretning om vort arbejde, tror jeg, at det er usandsynligt, at nogen som helst af os vil blive rost for at slide vort liv op i en anstrengelse for at finde en bid af historien, ufuldkommen i sin sammenhæng, for derved at skabe tvivl om dette værks retskaffenhed. Jeg tror snarere, at vi vil blive hørt i, hvad vi gjorde for at opbygge riget, for at bringe lys og forståelse af evige sandheder i evangeliet til skue for øje og sind hos alle, som er villige til at lytte, til at sørge for de fattige og trængende, og til at gøre verden til et bedre sted, som resultat af vores tilstedeværelse.

Jeg kommer nu til det sidste spørgsmål.

11. *Hvad med vore medlemmers åndelige styrke?*

Jeg har mulighed for at se dem. Jeg har mødt titusindvis af dem i de seneste måneder, mens vi har indviet templer i mange dele af verden. Der er stor tro. Der findes stærke overbevisninger. Der er levende vidnesbyrd. Der er kraft og et stort overskud af åndelige evner. Dette er de sidste dages hellige i den fulde betydning af dette udtryk. De beder. De opdrager deres børn i Herrens optugtelse og formaning. De arbejder i hans tjeneste, og giver gavmildt af deres tid og midler. De rækker ud for at hjælpe deres medmennesker uden selviskhed og selv med fare for deres eget velfærd. De arbejder i templerne uden at forvente tak fra dem, på hvis vegne de tjener.

Gud være lovet for de sidste dages hellige – I, mine brødre, jeres hustruer, jeres børn og jeres omgangsfæller. Vi elsker jer. Vi beder for jer og håber, at I vil bede for os. Vi er alle en del af dette store værk, og vi har alle et ansvar for at det får succes. Vi har ikke brug for kritikere, som står ved siden af og ser på. Vi har brug for mænd med tro og evner, som elsker Herren, og som arbejder for at fuldføre hans hensigter. Gud velsigne hver eneste af jer, herunder jeres drenge, som vokser op til manddom, og på hvis skuldre dette riges byrde skal hvile. Lev værdigt til det kommende ansvar. Forbered jer til det.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd. Dette er den Almægtiges værk. Dette er hans elskede Søns værk. Dette er frelsens og de evige velsignelsers værk for alle, som vil acceptere det.

Må vor Fader hjælpe os til at være sande og trofaste, det beder jeg ydmygt om i Herrens Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag morgen
den 6. oktober 1985

Fryd jer i denne dejlige periode hvor templer bliver bygget

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Vi lever i en af de vigtigste epoker i kirkens historie og for Guds arbejde blandt sit folk. Vi lever i en periode, hvor der opføres flere templer end nogen sinde.

Kære søskende. Jeg er yderst taknemmelig for de sidste dages helliges støtte gennem tro og bønner. Det er et alvorligt og helligt ansvar for mig at stå foran jer her. Jeg påstår ikke at jeg har et særligt talent. Jeg håber alle forstår at jeg ikke selv har valgt at stå her. Jeg søgte ikke dette ansvar. Herrens profet har pålagt mig det. Det er et ansvar jeg ikke kan fravige.

Jeg drives af to beslutninger. Den første er at tjene Herren efter bedste evne. Jeg mener at forstå lidt af hvad det betyder. Den anden er at tjene hans udvalgte profet, præsident Spencer W. Kimball, og løfte alle de byrder jeg har lov til fra hans skuldre. Jeg betragter disse som hellige pligter der binder, og som er vigtigere at overveje end noget andet.

Jeg er mine brødre i De tolvs Råd dybt taknemmelig. De imødekommer uden tøven alle de krav og opgaver der bliver stillet dem. De har været mig en stor støtte. Det samme gælder medlemmerne af De halvfjerds' første Kvorum og Det præsiderende Biskopråd. Lad mig gentage hvad jeg før har sagt fra denne talerstol: Der er fuld enighed mellem Brødrene. De er ikke „ja-mænd". De er hver især forstående, overbeviste og beviseligt dygtige. Hver enkelt er ydmyg og villig til at glemme sig selv til fordel for Herrens arbejde.

Min stadige omgang med disse dygtige, hengivne brødre er for mig et stadigt udfoldende mirakel. Vi behandler mange alvorlige problemer, hvor mange kræfter indvirker på løsningerne. Enhver opfordres til og kan frit give sin mening til kende. Det er fantastisk og dejligt at se hvordan der, under Helligåndens indflydelse, lidt efter lidt indløber meldinger som ufravigeligt fører til en forenet beslutning.

Der foretages intet af vigtighed, intet som kan få konsekvenser, uden det nøje overvejes i kirkens højeste råd, og kun når beslutningen er enstemmig. Der gøres intet sådant før vi oprigtigt, indtrængende har bedt den Almægtige om vejledning og åbenbaring, og uden kirkens præsidents godkendelse.

Nogle spekulerer på hvem der mon leder kirken. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om at vi modtager inspiration fra det høje, og at det er vor Fader i Himlen og hans elskede Søn, verdens Forløser, der leder og styrer denne kirke og gennemfører deres evige hensigter med Guds sønner og døtre.

Det er en vigtig tid indenfor Herrens værk. Vi lever f.eks. i en af de vigtigste epoker i kirkens historie og for Guds arbejde blandt sit folk. Vi lever i en periode, hvor der opføres flere templer end nogen sinde. Og det vil jeg gerne tale om et øjeblik.

Jeg synger med stor overbevisning „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag." Jeg synger den som en tak og en hyldest til profeten Joseph Smith, gennem hvem dette værks grundvold blev åbenbaret i tidernes fyldes uddeling. Jeg synger den som en tak og en hyldest til ham vi i dag ærer som vor profet, præsident Spencer W. Kimball.

Tempelbyggeriet og tempelindvielser er foregået i et sådant tempo de sidste par år, at nogle ikke ofrer det megen opmærksomhed og ikke synes det betyder ret meget.

Men vor modstander lader det ikke gå ubemærket hen. Opførelsen og indvielsen af disse hellige bygninger har medført en bølge af modstand fra nogle få fjender udenfor kirken, såvel som kritik fra nogle få indenfor. Det får mig til at tænke på noget Brigham Young sagde i 1861, under opførelsen af Salt Lake templet. Når en, som havde boet i Kirtland og Nauvoo, blev bedt om at arbejde på templet, svarede han: „Jeg bryder mig ikke om det, for aldrig så snart begynder vi at bygge et tempel før helvedes klokker begynder at ringe."

Hertil svarede Brigham Young: „Jeg vil gerne høre dem ringe igen. Alle helvedes stammer vil være i bevægelse, hvis vi afdækker dette tempels mure. Men hvad tror I det vil føre til? I har hele tiden set hvad det har ført til." (*Journal of Discourses*, 8:355–56).

Jo – for nylig har vi også mærket megen modstand, men vi har også bemærket forvirringen hos dem der har forsøgt at standse arbejdet. Vi er blevet stærkere og vi har haft fremgang i henhold til Herrens løfte: „Jeg kan ikke tillade dem (fjenden) at tilintetgøre mit værk; ja, jeg vil vise dem, at min visdom er større end djævelens list." (L&P 10:43)

På lidt over 2 1/2 år har vi indviet 16 nye templer og genindviet det restaurerede Manti tempel. Før året er omme vil vi indvie mindst ét mere, og så har vi indviet 6 i 1983, 6 i 1984 og 6 i 1985. Det er præsident Spencer W. Kimball, som satte skub i tempelbyggeriet, i henhold til Herrens åbenbaring. Det hellige og vigtige arbejde der foregår i templerne skal ske med forøget tempo, og derfor er det nødvendigt at templerne ligger nærmere folk, så de ikke skal rejse så langt.

Jeg ville ønske at alle, som er i tvivl om styrken og kraften i denne sag, kunne have de samme oplevelser som jeg har haft de sidste måneder, hvor vi har været til disse indvielser i USA, Asien, Australien, Mexico, Mellemamerika, Sydamerika, Europa og Afrika. Jeg har set tusindvis af sidste dages hellige i øjnene.

Deres hud har forskellige farver og nuancer. Men deres hjerter banker som ét med vidnesbyrd og overbevisning om sandheden i Guds gengivne værk. Jeg har hørt dem bære oprigtige vidnesbyrd. Jeg har lyttet til deres bønner. Jeg har hørt dem synge til Guds pris. Jeg har set deres taknemmelighedstårer. Jeg har kendt til deres ofre som

de bragte med taknemlighed for de velsignelser de har fået.

De talte mange forskellige sprog, men de talte som med én stemme, når de bar vidnesbyrd om de guddommelige og evige sandheder som er gengivet til jorden. Disse er mænd og kvinder som Herren elsker, og som forstår hans evige plan, som er indbegrebet af en uselviskhed, der animerer til at hellige sig arbejdet uden at forvente tak eller løn. Det var det samme overalt. Jeg ville ønske jeg havde tid til at fortælle hvad jeg oplevede ved hver enkelt af disse mange tempelindvielser. Jeg kan kun komme lidt ind på tre eller fire.

Jeg har været i Mexico mange gange gennem årene. Engang virkede vort folk der meget fattige, med en ringe uddannelse. De så ud til at være handicappede på mange forskellige måder.

For nylig, da templet i Mexico City blev indviet, kom de i tusindvis. De var rene, smilende og kom i pænt, velsiddende tøj. De bar allesammen præg af god uddannelse og af forædling. Der var noget storslået over dem. De fleste har Lehis blod i deres årer. Det mørke skæl er faldet fra deres øjne, således som Mormons Bogs profeter engang lovede. De er blevet „et rent og behageligt folk" (2 Ne. 30:6). Hvor opløftende! Det var dejligt at være sammen med dem og være vidne til Guds mirakuløse magt i deres liv.

Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage da vi var på Filippinerne. Det var mit privilegium at åbne missioneringen i dette land i 1961. Dengang havde vi ingen bygning af nogen art, og vi havde kun et indfødt kirkemedlem, så vidt vi vidste. I 1984, kun 23 år senere, fik jeg det privilegium at indvie et smukt Herrens tempel i et udsøgt område ved den store hovedstad, Manila. Jeg så ind i øjnene på disse tusinder af oplyste, trofaste sidste dages hellige, som Herren nu udøser sine store velsignelser over på en pragtfuld og forunderlig måde. På mindre end et kvart århundrede er det ene indfødte medlem, som vi mødte i 1961, blevet til godt og vel 100.000. Det er mine venner, mennesker jeg elsker, som jeg har arbejdet iblandt og som jeg har lært evangeliet. Åbningen af templet betyder nu mulighed for at de kan få evangeliet i dets fylde – opfyldelsen af deres drømme.

I august indviede vi i Freiberg i Tyskland endnu et smukt helligt Guds hus. Før indvielsen, da bygningen var åben for publikum, kom ca. 90.000 for at se dets enemærker. Mange havde ventet flere timer i regnvejr.

De trofaste hellige ofrede deres penge, deres smykker, deres bekvemmeligheder, for at bidrage til dette tempel.

En af de deltagende i indvielsen skrev: „Der var en højtidelig stillhed, og ikke et øje var tørt. Solen skinnede nu efter en længere tid . . . Man fornemmede glæden og begejstringen og ønsket om evig harmoni . . . Tårer, smil og glæde – alt på én gang."

Ved tanken om de forskellige politiske filosofier vi lever under, udtrykker jeg min oprigtige tak til regeringslederne i dette land, fordi de hjalp os at gøre det muligt for os at opføre denne hellige bygning til velsignelse for vore søskende der.

For nylig kom vi hjem fra Johannesburg i Sydafrika. Her i USA kan vi læse i pressen og se på tv hvor store konflikter der hersker i dette område. Men i Guds hus, det smukke tempel i Johannesburg, var der fred, Herrens fred, den fred, „der overgår al forstand" (Fil. 4:7). Denne blanding af søskende, der har bundet sig i evige pagter med den Almægtige, har forskellige rødder. Der er blandt andet efterkommere af de hollændere som for længe siden tog til dette land; der var efterkommere af briterne som kæmpede mod hollænderne og der var også indfødte afrikanere. Der var fællesskab, kærlighed, enighed og gensidig respekt blandt de forsamlede i Herrens hus.

Vi oplevede meget glædeligt ved disse hellige lejligheder, ikke alene i de templer jeg her har nævnt, men lige så vel i de andre. Efter hver indvielse påbegyndtes ordinansearbejdet, og det fortsætter uden hindring til velsignelse for de tusinder på denne side af sløret og titusinder på den anden side. Hvis der er noget arbejde i denne verden som vi-

Præsident Spencer W. Kimball, i midten, sammen med præsident Gordon B. Hinckley, til højre, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, og D. Arthur Haycock, præsident Kimballs sekretær, til venstre.

ser Guds universelle kærlighed, så er det dette uselviske arbejde der udføres i disse hellige huse.

Jesus Kristus, Guds Søn, gav sit liv på Golgatas kors, og sonede for menneskehedens synder. Han var et stedfortrædende offer for enhver af os. Gennem dette offer fik alle mennesker et løfte om opstandelse. Det er kommet gennem Guds nåde, uden anstrengelser fra menneskenes side. Men udover dette fik vi det hellige præstedømmes nøgler overdraget i denne uddeling af de tolv som Herren overdrog dem da han gik iblandt dem.

Derved er vi yderligere blevet velsignet – bl.a. med de enestående ordinanser som gives i Herrens hus. Kun ved hjælp af disse ordinanser kan præstedømmet udøves i sin fylde (se L&P 124:28).

Jeg tror ikke nogen kristen ikke vil erkende at det er nødvendigt og vigtigt at blive døbt „af vand og Ånd". Ingen kan med fuld ret nægte nødvendigheden af dette i betragtning af det Mesteren sagde til Nikodemus: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd" (Joh. 3:5).

Vil de utallige millioner, der er døde uden at være døbt, blive nægtet Guds riges velsignelser, fordi de uden skyld ikke kunne opfylde kravet?

Det er mig ubegribeligt at nogen kan tro at den Gud som er Fader til os alle ville diskriminere nogle af sine børn med hensyn til deres evige velsignelser.

Nej – der må være universelle muligheder hvis der skal være universel retfærdighed.

Paulus' spørgsmål til de hellige i Korint, er skriftens bekræftelse på at der blev gjort stedfortrædende dåb for de døde: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29).

Jesu ord til Nikodemus tillod ingen undtagelser. I alle Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer findes et dåbsbassin, hvor levende kan døbes som stedfortrædere for døde. Jeg bryder mig ikke om at kalde dem „døde", for jeg tror at de lever, i henhold til vor evige Faders storslåede plan gennem Kristi forsoning. Selv om deres jordiske legemer er døde, har de bevaret deres personlige identitet. De er lige så meget personligheder som vi, og de har lige så meget ret til de velsignelser som vedrører det evige liv. Er jeg værdigere til disse forvandlende velsignelser end mine forfædre, som jeg har min arv efter?

Herrens hus er et rent hus. De som arbejder der, er klædt i rent hvidt tøj. De deltager i hellige ordinanser. De bliver instrueret i Herrens evige plan. De indgår pagter om at være moralsk rene, retskafne, uselviske og tjenstvillige. Deres arbejde foregriber den scene som Johannes Åbenbareren har beskrevet: „De, som er iførte de lange, hvide klæder, hvem er de?

Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem.

De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem.

Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og Gud skal tørre hver tåre af deres øjne." (Åb. 7:13, 15–17).

I disse hellige huse bliver mænd og hustruer beseglet til hinanden ved den samme myndighed som Herren gav sine fordums apostle. „Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi," talte han med sine disciple og det endte med Peters rørende erklæring: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:13, 16).

Frelseren talte da med åbenbaringens kraft, hvor igennem Peter fik kundskab om åbenbaringens princip, som hans kirke skulle bygges på. Han fortsatte og sagde til disse udvalgte brødre: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene." (Matt. 16:19).

Ægteskab, som højtideligt indgås i kirkens templer, udføres med den samme hellige præstedømmemyndighed og gælder ikke kun for dette liv, men lige så vel for det kommende.

Når man mister sine kære ved dødsfald er det altid sørgeligt. Men det ville være sørgelig håbløst, hvis der ikke var noget alternativ til afslutningsbemærkningen: „indtil døden skiller jer", som lyder ved de fleste vielser.

Det behøver ikke være således. Sund fornuft siger os at den Fader der elsker os alle ikke vil sønderbryde det helligste af alle menneskelige forhold og opløse ægteskaber mellem mennesker som elsker, ærer og respekterer hinanden. Men der må være visse regler. Der må være overensstemmelse. Der må være lydighed. Metoden bliver tydeliggjort ved det hellige præstedømme i disse hellige templer.

Forleden sad jeg ved siden af en ven, som havde mistet sin elskede hustru. Han græd i ensomhed, nu han var berøvet et selskab som han havde nydt i over et halvt århundrede, og som havde været bolværket i hans liv. Men gennem tårerne, højt hævet over hans tvivl, strålede den sikre overbevisning om at det ægteskab der blev indgået for mange, mange år siden, var beseglet af en myndighed, hvis kraft rækker ud over dødens slør, og var lige så effektiv der, som det havde været her.

Er det noget under, kære søskende, at jeg, ved åbningen af disse nye templer har set stærke mænd græde, når de omfavnede deres hustru ved altrene i disse hellige huse? Jeg har set forældre græde når de favnede deres børn ved disse sammen altre. Gennem den magt der udøves her lærte de at hverken tid eller død kan bryde de bånd som binder dem.

Og ligesom disse bånd gælder for de levende, således gælder de også for de døde, når levende stedfortrædere i deres sted modtager disse ordinanser. Dette arbejde vil, når det udføres uselvisk for dem på den anden side, være mere på linie med det stedfortrædende arbejde Frelseren gjorde end noget andet arbejde jeg ved af. Det store og vigtige arbejde med at undervise i Kristi evangelium ude i verden er i bedste fald ufuldstændigt, hvis det ikke samtidig giver mulighed for at undervise dem i en anden sfære og stille de evangeliske ordinanser som kræves af alle, til rådighed for dem, for at kunne gå videre ad vejen til evigt liv.

Templerne er der for at blive brugt, og dem der bruger dem vil høste harmoniens velsignelser i deres liv. De vil komme Herren nærmere, og han vil komme dem nærmere.

Der er nogle få der håner vort tempelarbejde. De kan håne sproget, men ikke ånden, ej heller sandheden deri. Jeg bærer vidnesbyrd om vor Faders universelle kærlighed, om den universelle frelse fra død, som sker gennem Frelserens offer, om den universelle mulighed, som gælder mænd og kvinder i alle generationer, for at modtage Faderens største velsignelser, for han sagde: „Thi se, dette er min gerning og herlighed, at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Det vidner jeg om i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □

Åndelighed

Ældste Dallin H. Oaks
De tolv apostles Kvorum

For de trofaste er åndelighed en linse, gennem hvilken vi ser livet og et instrument til vurdering af livet.

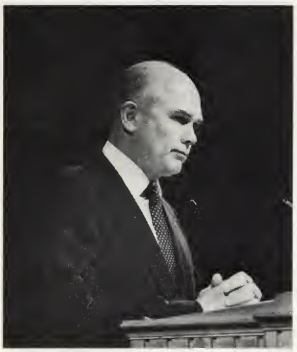

Trofaste medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en bestemt måde at anskue livet på. Vi ser vore oplevelser i et evigt perspektiv. Efterhånden som vi fjerner os fra verdsligheden, føler vi os nærmere vor Fader i Himlen, og mere modtagelige for hans Ånds vejledning. Det kalder vi *åndelighed*. For de trofaste er åndelighed en linse, gennem hvilken vi ser livet og et instrument til vurdering af livet. Apostlen Paulus har givet udtryk for denne tanke i to af sine breve:

„(Vi har ikke) blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun til en tid, de usynlige varer evigt" (2 Kor. 4:18).

„Thi de, som lader sig lede af kødet, attrår det kødelige; men de, som lader sig lede af Ånden, attrår det åndelige.

Thi kødets attrå er døden, men Åndens attrå er liv og fred" (Rom. 8:5–6).

At være åndeligt sindet er at se og bedømme sine oplevelser i et stort og evigt perspektiv.

Vi har hver især vores egen linse som vi *ser* verden gennem. Vore linser farver alt hvad vi ser i en særlig nuance. De kan sløre nogle billeder og understrege andre. De kan også afsløre noget som ellers ikke kan ses. Gennem åndelighedens linser kan vi lære „Guds dybder" at kende ved „Guds Ånd" (1 Kor. 2:10–11). Men som apostlen Paulus sagde, ligner de „dårskab" for „et sjæleligt menneske". Han ser dem ikke „thi de må bedømmes åndeligt" (1 Kor. 2:14).

Måden vi *tolker* vore oplevelser på sker også i henhold til vor åndelighed. Nogle tolker kun det jordiske udfra verdslige bedrifter og ejendele.

I modsætning hertil bør vi, der har et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, tolke vore oplevelser i henhold til vor kundskab om livets formål, vor Frelsers mission og Guds børns evige bestemmelse.

Åndelighed er ikke en erhvervsfunktion eller en kaldelse. En videnskabsmand er måske mere åndelig end en teolog, en lærer mere åndelig end en leder. Åndelighed afhænger af personligt udsyn og prioritering. Den ses i vore ord og gerninger. Ældste John Taylor viste sin åndelighed i disse ord, som han sagde da han aflagde rapport om sin Europamission i 1852:

„Nogle siger somme tider til mig: ‚Er du ikke bange for at sejle over havet, og rejse gennem ørkener, hvor der er ulve og bjørne og andre vilde dyr . . . er du ikke bange for at du skal dø undervejs, så dit lig bliver liggende på en øde vej, eller i bølgernes dyb?' Nej. Hvem bryder sig om det? Hvad sker der hvis vi skulle dø undervejs? . . . Det bekymrer mig ikke, men jeg har haft lyst til at juble dagen lang over at Gud har åbenbaret det evige livs principper, over at jeg har sandheden og at jeg er regnet til de værdige som er engageret i Herrens arbejde." (*Journal of Discourses*, 1:17).

I skrifterne har vi gode skildringer af åndelighed i hverdagen. En af dem står i Lukas kapitel 10, og handler om engang Frelseren kom ind i en landsby:

„Der var der en kvinde ved navn Marta, som tog imod ham i sit hus.

Hun havde en søster, som hed Maria, og hun satte sig ned ved Herrens fødder og hørte på hans ord.

Men Marta havde travlt med meget husligt arbejde, og hun kom hen og sagde: ‚Herre! bryder du dig ikke om, at min søster har ladet mig være ene om arbejdet? sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.'

Men Herren svarede og sagde til hende: ‚Marta! Marta! du gør dig bekymring og uro med mange ting;

men èt er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende'" (v. 38–42).

Disse skriftsteder minder enhver Marta – mand som kvinde – om at vi ikke bør være så optaget af rutinearbejde og det timelige, at vi glemmer at nyde de enestående og åndelige muligheder.

Kontrasten mellem åndelighed og verdslighed ses også hos tvillingerne Esau og Jakob, og deres forskellige holdninger til deres førstefødselsret. Den førstefødte, Esau, „lod hånt" om sin førstefødselsret (1 Mos. 25:34). Den anden tvilling, Jakob, ville gerne have den. Jakob værdsatte det åndelige, mens Esau søgte det verdslige. Da Esau var sulten solgte han sin førstefødselsret for en portion linser. „Jeg er jo lige ved at omkomme," sagde han, „hvad bryder jeg mig om min førstefødselsret!" (1 Mos. 25:32). Der er mange Esau'er som har opgivet evige værdier for at tilfredsstille øjeblikkelig sult efter det verdslige.

Pilatus' romerske soldater skildrer på uforglemmelig måde forskellen mellem at være kødeligt og åndeligt sindet. Den tragiske dag på Golgata stod nogle soldater og ventede ved korsets fod. Den vigtigste begivenhed i hele evigheden fandt sted på korset over deres hoveder. De glemte deres omgivelser og var optaget af at kaste lod om Guds døende Søns jordiske ejendele (se Matt. 27:35, Luk. 23:34 og Joh. 19:24). Deres eksempel minder os alle om at vi ikke bør efterstræbe det verdslige mens det evige – bl.a. vore familier og Herrens arbejde – må savne vor opmærksomhed.

Jeg kender et eksempel på åndelig og timelig bedømmelse af en hverdagsbegivenhed. I en tale ved BYU for nogle år siden beskrev ældste Loren C. Dunn hvordan hans far, en travl stavspræsident i Tooele, gav sine to unge sønner ansvaret for at opdrætte køer på familiens gård. Han gav drengene stort spillerum, og de gjorde nogle fejltagelser. En vågen nabo opdagede det og fortalte faderen hvad de unge kvægavlere gjorde. „Jim, du har ikke forstået det," svarede præsident Dunn. „Ser du, jeg opdrager drenge, ikke køer." („Our Spiritual Heritage," *Brigham Young University 1981–82, Fireside and Devotional Speeches*, Provo: Brigham Young University Press, 1982, s. 138). Hvilken forunderlig indsigt! Hvilket eksempel for forældre som har en tendens til at se deres børns resultater ene og alene i et verdsligt perspektiv.

Hvad vi *ser* omkring os afhænger af hvad vi *søger* i livet. De spanske erobrere tog uerstattelige kunstværker, som var fremstillet i den nye verden, og smeltede dem om til guldbarrer. Den unge profets, Joseph Smiths, fjender jagtede ham for at få fat i

guldpladerne, som Mormons Bog skulle oversættes efter. De ville have guldpladerne for at få penge – ikke et budskab. Pladerne havde en verdslig værdi, men deres åndelige værdi var ubetalelig.

Ældste John A. Widtsoe belærte om at „der er en åndelig mening med alle menneskelige gerninger og jordiske begivenheder . . . Det er op til menneskene at finde den åndelige mening med det jordiske . . . Intet menneske er så lykkelig som den der udfører alt sin arbejde med stor åndelighed og forståelse for sin livsgerning." (Conference Report, apr. 1922, s. 96–97).

De sidste dages hellige mænd og kvinder som koloniserede disse bjergdale handlede efter dette princip. Dømt efter verdens værdinormer og ambitioner gik nogle af pionerernes virksomheder fallit. Jernvirksomheden var ingen succes, fordi det ikke lykkedes at fremstille nok jern. Bomuldsvirksomheden gav ikke nok til at Utah territoriet kunne være selvforsynende. Sukkerfabrikkerne var ingen succes de første 40 år. Den permanente emigrationsfond ophørte fordi mange emigranter ikke var i stand til at betale deres gæld til den.

Men skal man måle efter de evige værdiers målestok – som er loyalitet, samarbejde og indvielse – betragtes nogle af de mest iøjnefaldende, verdslige fejl som de største sejre i pionerernes virksomheder. Hvad end de fik ud af det økonomisk, så krævede det ofre som gjorde pionererne til hellige og forberedte hellige til ophøjelse. For Gud er „alting åndeligt."

En anden stor begivenhed i mormonernes historie var da flere hundrede mænd marcherede fra Ohio for at yde militærhjælp til de forfulgte hellige i Zion – det vestlige Missouri. Men da Zions lejr nærmede sig deres bestemmelsessted sendte profeten Joseph Smith dem hjem igen. I henhold til det umiddelbare formål, var ekspeditionen en fiasko. Men de fleste af de mænd, som blev ledere i kirken de næste 50 år, bl.a. dem som førte de hellige over sletterne og koloniserede dalene i vest, lærte profeten Joseph at kende og blev trænede ledere på Zions lejrs march. Som ældste Orson F. Whitney har sagt om Zions lejr:

„Zions forløsning er andet og mere end at opkøbe jord og indvinde land, bygge byer og grundlægge nationer. Det er at besejre hjerter, underlægge sig sjælen, helliggøre kødet, rense og forædle lyster." (*The Life of Heber C. Kimball*, 2d ed., Salt Lake City: Stevens & Wallis, Inc., 1945, s. 65).

Det første af de ti bud – „Du må ikke have andre guder end mig" (2 Mos. 20:3) – er indbegrebet af åndelighed. Åndelige mennesker prioriterer intet højere end Gud. En der søger eller tjener andre formål, som f.eks. magt eller fortrin, er ikke åndelig.

Den åndelige overlegenhed over det timelige ses tydeligt i den lære Frelserens tre seniorapostle forkyndte. Peter sagde:

„Thi alt kød er som græs, og al dets herlighed som græssets blomster; græsset visner, og blomsterne falder;

men Herrens ord bliver evindelig" (1 Pe. 1:24–25).

Jakob spurgte: „Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende" (Jak. 4:4).

Og apostlen Johannes skrev:

„Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.

Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og

Ældste M. Russell Ballard, til venstre, bydes som et nyt medlem af De tolvs Kvorum velkommen af kvorumsmedlemmerne Dallin H. Oaks, Russell M. Nelson og hilser på Neal A. Maxwell.

øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden.

Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid" (1 Joh. 2:15–17).

Materialismen som prioriterer de materielle behov og formål først, er klart det modsatte af åndelighed. Frelseren har lært os at vi ikke skulle samle os „skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler". Men vi skulle samle os „skatte i Himmelen . . . Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være" (Matt. 6:19–21).

Ligesom andre af Mormons Bogs profeter, advarede lamaniten Samuel nephiterne mod at blive forbandet på grund af deres rigdomme „fordi I har sat jeres hu til disse og ikke lyttet til hans ord, som skænkede jer dem" (Hel. 13:21, se også Hel. 6:17; 7:21).

Apostlen Paulus rådede den unge Timoteus: „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf" (1 Tim. 6:17).

Der ligger intet ondt i penge. Den barmhjertige samaritaner brugte den samme møntsort til at tjene sit medmenneske som Judas brugte til at forråde Mesteren. Det er *„kærlighed til penge* (der er) en rod til alt ondt" (1 Tim. 6:10; fremhævelse tilføjet). Det afgørende er hvor megen åndelighed vi udøver i vort synspunkt, vor vurdering og administrering af det materielle i verden og vore oplevelser med det.

Hvis vi tilbeder en ting eller giver den førsteprioriteten, kan penge gøre os selviske, stolte og „opblæste af verdens tomme ting" (Alma 5:37). Hvis de derimod benyttes til at opfylde vore lovlige forpligtelser, til tiende og offerydelser, så kan penge være udtryk for retskaffenhed og skabe uselviskhed. Når vi anvender vore midler med åndelig indsigt, kan vi berede os til at efterleve den højere celestiale herligheds lov.

De åndelige egenskaber det er lykkedes os at erhverve os i livet ses ofte i den måde vi reagerer på død eller andre tilsyneladende tragedier eller uheld. Trofaste sidste dages hellige kan klare at miste en af sine kære, fordi vi tror på opstandelsen og evige familiebånd. Vi kan omvende os og hæve os over vore utilstrækkeligheder og fejl, fordi vi ved at vor Frelser led „dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide" (L&P 19:16).

Set i et evigt perspektiv kan et nederlag muliggøre udvikling af sjælsstyrke af evig betydning. Modgang avler styrke. Troen udvikles når vi ikke kan se hvad der ligger forude.

Lehi lovede sin søn Jakob at Gud ville „hellige dine lidelser og lade dem blive dig til velsignelse" (2 Ne. 2:2). Under forfølgelserne i Missouri forsikrede Herren de hellige at „alle jeres sorger skal samvirke til jeres bedste" (L&P 98:3). De, der ser således på deres prøvelser, er åndelige.

Hvordan bliver vi åndelige? Hvordan kan vi blive så hellige at vi hele tiden kan have Helligåndens ledsagelse? Hvordan kommer vi til at se og vurdere det verdslige i et evigt perspektiv?

Vi tragter efter åndelighed gennem tro, omvendelse og dåb; ved at tilgive hinanden, ved faste og bøn; ved retfærdige ønsker og rene tanker og gerninger. Vi tragter efter åndelighed ved at tjene vore medmennesker; ved at tilbede Gud og mætte os med hans ord i skrifterne og de levende profeters belæringer. Vi opnår åndelighed ved at indgå og holde pagter, ved bevidst at forsøge at holde alle Guds bud. Åndelighed erhverves ikke lige med èt. Det er en følge af mange rigtige valg og høsten af en retfærdig levevis.

Gennem åndelighedens linser kan vi se at alle Guds bud er en indbydelse til velsignelser. Lydighed, ofre, loyalitet, kærlighed, troskab og familie forekommer altsammen i evigt perspektiv. Frelserens ord som han gav verden i profeten Joseph Smiths inspirerede oversættelse, giver fornyet betydning:

Den der mister sit liv i denne verden, for min skyld, skal finde det i den verden som kommer.

Forsag derfor verden, og frels din sjæl; thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give i verderlag for sin sjæl? (Joseph Smiths oversættelse af Matt. 16:28–29).

Åndens frugter blev åbenbaret til profeten Joseph Smith i Lære og Pagter 88:

„Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting.

Hellig derfor jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud" (L&P 88:67–68).

Jeg vidner om at vi er Gud, den evige Faders børn. Gennem sin Enbårnes – vor Frelsers, Jesus Kristi forsonende offer har han formidlet at vi kan blive renset for vore synder. Gennem sine profeter har han vist os det evige perspektiv i åndelighed.

Lad os bestræbe os på at opnå en sådan åndelighed så vi kan „hellige os selv og vort sind må være opladt for Gud" (se v. 68). Gør vi det vil vi få de lovede velsignelser, bl.a. evigt liv, „den største af alle Guds gaver". (L&P 14:7). Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lad barmhjertighed fuldkomme retfærdighed

Ældste Theodore M. Burton
De Halvfjerds' første Kvorum

Et råd med hensyn til omgang med overtrædere og deres familier: „Afvis dem ikke i nødens stund."

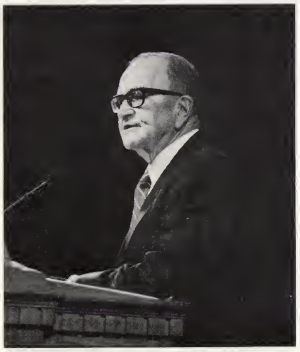

Mange – både medlemmer og ikke-medlemmer – spekulerer på hvad generalautoriteterne mon bestiller. De spørger: „Hvad får I tiden til at gå med? Jeg ved at I rejser meget, holder stavskonferencer og taler om søndagen, men hvad gør I resten af tiden – studerer I bare eller forbereder I taler?" Når nogen stiller mig det spørgsmål får jeg lyst til at svare: „Hvilken ekstra tid?" Jeg forberedte denne tale i fly og i lufthavne, mens jeg ventede. Hvis det lyder lidt rodet, håber jeg I forstår.

Jeg blev kaldet som generalautoritet for 25 år siden og da anede jeg ikke hvad jeg ville blive bedt om at gøre. Jeg blev bedt om at lede en stavskonference allerede den næste uge, og søgte råd hos min tidligere stavspræsident, ældste Harold B. Lee, som da var medlem af De tolvs Råd. Jeg bad ham sige mig hvad jeg skulle gøre. Hans svar chokerede mig og gjorde mig nervøs. Han sagde: „Theodore, nu er du generalautoritet. Ingen fortæller en generalautoritet hvordan han skal udfylde sin kaldelse. Hvis du er i tvivl, så spørg Herren og han vil instruere dig." Jeg har før bedt, uden dog at vente direkte svar, men da bad jeg alvorligt og i en bestemt hensigt.

Herren besvarede mine bønner – ikke på den måde jeg forventede det, men ved at tale til mit sind. Men det skete kun efter jeg havde tænkt problemet igennem og forberedt mig på at modtage et svar. Jeg har været forbløffet over nogle af de svar jeg har fået. Skriftsteder, som jeg ikke før forstod, blev pludselig meningsfyldte. Svar som jeg tidligere gik let hen over når jeg læste skriften, fik ny betydning. Jeg har virkelig lært gennem årene at efterleve linie på linie og bud på bud. Jeg har lært at følge levende profeter, såvel som tidligere profeter. Nødvendigheden har lært mig at leve ved tro.

I mit kald har jeg fået mange forskellige opgaver. Hver generalautoritet har en eller flere pligter at udføre, som optager al hans tid. Nogle er undersøgelses- eller undervisningsopgaver, og nogle er vanskelige administrationsopgaver. Nogle opgaver er meget åndelige, som f.eks. at lede templer, hvor arbejdet begynder tidligt om morgenen og fortsætter til sent om aftenen. Alle generalautoriteternes opgaver kræver ledertalent, og de skal føje åndelighed og organiseringsevner til opgaver der har at gøre med økonomi, personale og administration. Arbejdet kræver tid og kræfter, og det er ofte forbløffende hvor godt mine medarbejdere udfører deres opgaver.

For tiden sidder jeg i en komité, som hjælper Det øverste Præsidentskab med at bringe medlemmer, som engang er kommet bort fra folden, og som nu er nået dertil i deres liv hvor de føler trang til igen at få del i alle præstedømmets og templets velsignelser tilbage til vort kristne fællesskab,. Hvert eneste tilfælde kræver Det øverste Præsidentskabs personlige godkendelse. Komiteens opgave er i hvert enkelt tilfælde at skaffe alle oplysninger og fremlægge dem nøjagtigt, så Det øverste Præsidentskab kan træffe den endelige afgørelse i alle sagerne, baseret på retfærdighed og barmhjertighed.

Man har spurgt mig: „Er det ikke deprimerende at skulle gennemgå de synder og overtrædelser, som har bragt folk i vanskeligheder?" Det ville det være, hvis jeg skulle lede efter synder og overtrædelser. Men jeg arbejder med mennesker som omvender sig. Det er Guds sønner og døtre, som har gjort fejltagelser, nogle af dem alvorlige, men de er *ikke* syndere. Det *var* de tidligere, men de har af bitter erfaring lært hvor hjerteondt det gør ikke at adlyde Guds bud. *Nu* er de ikke længere syndere. De er Guds omvendte børn, som ønsker at komme tilbage til ham, og de bestræber sig på at komme det. De har fejlet og betalt prisen. Nu søger de forståelse, kærlighed og at blive accepteret.

Jeg ønsker tit at de i første omgang havde troet på profeten Almas ord, som han sagde til sin vildfarne søn, Corianton:

„Og se nu, min søn, fordrist dig ikke en eneste gang mere til at fortørne din Gud med hensyn til lærepunkter, således som du hidtil har formastet dig til at begå synd.

Tro ikke, fordi der er blevet talt angående genoprettelse, at du skal blive genbragt fra synd til salighed. Jeg siger dig, at ugudelighed har *aldrig* været lykke." (Alma 41:9–10; fremhævelse tilføjet).

Ligesom snitmønstre afgør hvordan vort tøj bliver, vil vort tidligere levevis afgøre vor fremtidige eksistens. Hvorfor skal folk gennemgå en hård skole for at lære denne sandhed? I skrifterne og instruktionerne fra vore åndelige ledere kan vi lære hvordan vi undgår de hjerteonder som *altid* følger med at synde.

Der er mennesker som har fortalt eller skrevet til mig hvor meget de har lært ved at overvinde deres synder og derved har gjort både sig selv og deres familie lykkelige. Men det havde været endnu bedre hvis ægtefællerne havde lært at være gode og hensynsfulde, kærlige og betænksomme, dydige og trofaste, og var sluppet for disse hjertesorger fra begyndelsen. Mange mennesker har gjort det således og er blevet lykkelige. Andre måtte lære at gøre det rette på den hårde måde, før de fandt lykke.

Men de mennesker jeg arbejder med, er på vej tilbage. Derfor fryder jeg mig hver gang jeg skal sende en sag til Det øverste Præsidentskabs overvejelse. Hvis en ansøgning fra en tidligere overtræder bliver godkendt af præsidentskabet, får en generalautoritet til opgave at interviewe den pågældende for at afgøre hans eller hendes nuværende værdighed og se om de er parate til at få de præstedømme- og tempelvelsignelser tilbage, som de havde før de blev udelukket. Så, når præsident Benson f.eks. kalder mig til en sådan opgave, skal jeg interviewe ansøgeren og afgøre om den rette omvendelse har fundet sted.

Derpå giver jeg mig tid til at undervise den pågældende i hvordan man undgår en gentagelse af problemet. Når et menneske har overtrådt vil Satan gøre alt hvad han kan for at få vedkommende til at tabe modet og håbet om nogen sinde at blive helt frigjort fra

sin synd. Jeg forklarer at Gud virkelig elsker dem og at de gennem Jesu Kristi kærlighed og forsoning kan og vil få tilgivelse, også for deres personlige synder, så de helt udviskes, dersom de bare vil vende sig fra synden og aldrig mere give efter for denne fristelse. Vi generalautoriteter er åndelige læger, som skal forsøge at hjælpe folk til at genoprette deres – og måske også deres families – tilværelse. Og dersom de involverede fortsat lever retfærdigt vil de til sidst komme tilbage til Gud, den evige Fader.

Jeg bedrøves når jeg hører hvordan nogle af vore medlemmer – og også somme tider lokale ledere – behandler folk som er blevet irettesat for en overtrædelse. Jeg har opdaget at der er en tendens til at sidestille *disciplinering* med *straf*, men der er forskel på disse to ting. Ordet *disciplinering* kommer af *discipel*. En discipel er en elev, der bliver undervist. I vor omgang med overtrædere må vi huske på at de har et desperat *behov* for undervisning. Ofte er en overtræder så krigerisk at det er umuligt at undervise ham i øjeblikket.

Men hvis vi husker på at han eller hun er et Guds barn, vil vi aldrig afvise vedkommende. Hvis en grenspræsident eller biskop råder medlemmerne til at undgå yderligere kontakt med overtræderen, handler han meget uklogt og uvenligt. Det er i sådanne oprørende situationer de har mest brug for hjælp. Vi må hele tiden være fredsstiftere, ikke i en udfordrende eller kritisk ånd, men i barmhjertighedens ånd.

Jo mere jeg læser i Mormons Bog, desto mere værdsætter jeg den gode og kærlige ånd denne bog er skrevet i. Med hensyn til dem der ikke var parate til at omvende sig sagde Jesus til sine disciple:

„Og se, I skal ofte møde sammen, og I skal ikke formene noget menneske at komme til jer, når I mødes, men give dem lov til at komme og forbyd dem det ikke;

men bed for dem og kast dem ikke ud; og om så er, at de ofte kommer til jer, skal I bede til Faderen i mit navn for dem" (3 Ne. 18:22–23).

Mennesker som er uværdige skal ikke deltage i nadveren, for ikke at drive spot med denne hellige ordinanse, hvor vi indgår pagt om at adlyde og holde Guds bud. Frelseren fortsatte: „Men alligevel skal I ikke støde ham bort fra jer, men I skal belære ham og bede for ham til Faderen i mit navn" (3 Ne. 18:30).

Som jeg har forstået betyder det at vi skal undervise og gøre os til venner med de pågældende, så de forstår, omvender sig og vender tilbage til Gud. Hvis de omvender sig og bliver døbt er det godt. Men hvis de nægter at omvende sig, er de ikke parate til at blive talt blandt medlemmerne i Kristi kirke. Frelseren belærte derpå om hvordan man behandler folk, der endnu ikke har omvendt sig:

„I skal alligevel ikke støde ham ud af jeres synagoger eller jeres bedehuse, thi I skal blive ved med at belære sådanne, thi I ved ikke, om de ikke vil omvende sig og angre deres synder og komme til mig af hele hjertet, og jeg skal helbrede dem, og I skal være midlet til at bringe dem frelse" (3 Ne. 18:32).

Jeg anmoder jer indtrængende om at tænke over hvilke problemer overtræderes familie kommer ud for. Når et menneske er blevet irettesat, så tænk på hvilken indvirkning det har på hans eller hendes familie. Familien er allerede knust over det der er sket. Familien er blevet forrådt og bedraget, og den enkelte i familien vil ofte påtage sig en del af skylden, selv om de måske er uskyldige. Afvis dem ikke i nødens stund. De vil aldrig have mere brug for venner end i det øjeblik. De vil aldrig have mere brug for at blive accepteret, at møde godhed og forståelse end i de første par måneder efter de er blevet forrådt. Gør ikke problemet større. Få ikke familien til at fordømme overtræderen yderligere. Det vil kun forsinke helbredelsen og gøre det vanskeligere at tilgive. Sæt dig selv i deres sted. De har brug for styrke og opmuntring og ofte for økonomisk og/eller fysisk hjælp. En ægtefælle der står alene tilbage har svært ved at klare de mange forandringer der skal ske. Jeg beder jer bare om at stå til rådighed – som en ven at støtte sig til, som en trøst og beskyttelse for børnene i familien.

Som generalautoritet og som en del af min nuværende pligt, beder jeg jer indtrængende være gode mod disse ulykkelige Guds børn, som har mere brug for jer end nogen sinde. Lad os følge Frelserens råd: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre; ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." (Joh. 13:34–35).

At vi må gøre dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne A. Theodore Tuttle, Franklin D. Richards og Theodore M. Burton fra De halvfjerds' første Kvorum.

Af deres frugter skal I kende dem

Ældste Dean L. Larsen
De halvfjerds' Præsidium

„Der er prøver man kan foretage for at afgøre om en religion er gudddommelig. Det er prøver som Herren selv har foreskrevet."

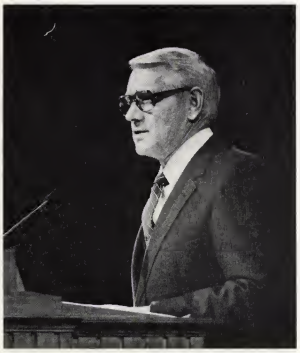

I de seneste måneder er forskelligt af historisk interesse dukket op til overfladen på en eller anden måde, og det har vakt fornyet interesse om Joseph Smiths liv og de midler hvorved kirken blev genoprettet og etableret. Mange forskellige meninger er kommet til udtryk om hvorvidt disse redegørelser vil påvirke vor opfattelse af overleveringen og skriftens beretninger om Josephs guddommelige kaldelse og hans andel i oprettelsen af evangeliet og Jesu Kristi kirke.

Jeg ønsker ikke i dag at foretage nogen bedømmelse af gyldigheden i de nyopdagede dokumenter, eller udtale mig om at de måske, som nogen tror, kunne give grund til en ændring i kirkens historie. Jeg vil hellere pege på nogle prøver man kan foretage for at afgøre om en religion er guddommelig. Det er prøver som Herren selv har foreskrevet. De overgår betydningen af et hvilket som helst historisk dokument, som har overlevet tidens gang, hvad enten de henviser til særlige begivenheder eller de mennesker som deltog i dem. Herrens værk kendes på dets frugter. I den sidste ende vil det være den sikreste prøve. Dokumenter af historiske interesser afspejler i bedste fald ofte hvordan et menneske husker eller opfatter begivenheder, eller de deltagendes handlinger og motiver.

Sådanne afspejlinger kan være interessante, men de er måske ikke altid nøjagtige. De fortæller måske endda mere om den der betragter end det der bliver betragtet.

I hvert fald er Herrens prøve den eneste som kan klare tidens tand, og åbenbare sandheden om dem som hævder at udføre hans arbejde.

Frelseren erkendte at der ville være bedragere som ville påberåbe sig at være hans bemyndigede repræsentanter. Han advarede mod falske profeter, som ville komme i fåreklæder, men kun var ude på at tjene deres eget formål. „Af deres frugter skal I kende dem." sagde han.

„Kan man plukke druer af tjørn eller figener af tidsler?

Således bærer hvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ bærer slette frugter.

Et godt træ kan ikke bære slette frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter."

„Altså, af deres frugter skal I kende dem" (Matt. 7:15–20).

Det er interessant at denne udtalelse kom, da Frelseren svarede de skriftkloge og farisæerne som beskyldte ham for at udføre mirakler og helbrede ved Djævelens magt. „Det kan kun være ved hjælp af Beelzebul, de onde ånders fyrste, at han uddriver onde ånder." (Matt. 12:24).

Frelserens fjender ville ødelægge hans værk ved at bringe ham i miskredit, men det mislykkedes. Alt hvad han sagde og gjorde har bestået sin prøve og båret god frugt for millioner af mennesker.

Foruden optegnelser over Frelserens gode gerninger, har vi fået personlig bekræftelse og vidnesbyrd fra den evige Fader om Jesu guddommelighed og kaldelse. De der overværede Mesterens dåb hørte Faderens stemme fra Himlen sige: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17). Også på Forklarelsens Bjerg hørte Herrens udvalgte apostle, som var der, bekræftelsen: „Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!" (Matt. 17:5).

Vi har et lignende vidnesbyrd som Herren selv har givet, om Joseph Smiths guddommelige kaldelse. „Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere" (L&P 1:17).

Og: „Jeg, Herren, er Gud og har givet dig, min tjener Joseph Smith jun., disse ting og befalet dig at stå som vidne om dem.

Thi du skal senere blive ordineret til at gå ud og forkynde mine ord for menneskenes børn.

Men denne slægt skal modtage mit ord gennem dig" (L&P 5:2, 6, 10).

Endvidere: „Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig,

medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd.

Og dit folk skal aldrig vende sig bort fra dig på grund af forræderes vidnesbyrd" (L&P 122:1–3).

Joseph Smith erklærede at dette er Herrens værk. Hans akkreditiver som en Guds profet bliver ikke tilstrækkelig bevist gennem historiske levn.

Jesu Kristi evangeliums frugter er det rette bevis for Joseph og hans værk.

Frugterne, som er nemme at få adgang til i vore dage, er bl.a. de skrifter som han frembragte. Det er naturligvis Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Det er håndgribelige frugter, som ikke kan erstattes af nogen af de bemærkninger vi hører af dem der er interesseret i at ændre historien. De indeholder Guds åbenbaringer. De evige princippers værdi, som de fremsætter, kan prøves i hverdagslivet.

Det er i virkeligheden den eneste sande prøve. Alma giver, i sit afsnit af Mormons Bog, en udfordring til en sådan prøve. „Men," siger han, „hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord" (Alma 32:27).

Alma sammenlignede denne prøve med at så, og fortsatte: „Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt" (Alma 32:28).

Siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for over 150 år siden blev oprettet, har millioner af mennesker forsøgt Almas forslag angående det evangelium som Joseph Smith genoprettede. De, og et stigende antal andre rundt omkring i verden, bærer i dag vidnesbyrd om den gode frugt dette forsøg har frembragt. De har anvendt Frelserens sikre prøve.

I den anvisning Frelseren gav på at prøve frugten ligger en udfordring og en advarsel til alle som modtager det gengivne Jesu Kristi evangelium, som accepterer Joseph Smith som en Guds profet, og som hævder at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Udfordringen gav Frelseren i bjergprædikenen:

„I er jordens salt . . ." „I er verden lys . . . Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene" (Matt. 5:13–16).

Det forventes at de, der modtager evangeliet, frembyder dets frugter i deres liv, ikke kun til egen fordel og velsignelse, men for at andre kan blive tiltrukket af sandheden.

Det betyder ikke at alle som adlyder sandhedens principper vil slippe for al jordisk sorg og bekymring, for alle bliver prøvet. Men de der lever i overensstemmelse med Herrens plan med livet vil kunne bestå prøverne, og sejre over dem. De vil holde ud. Deres levevis vil på en betydningsfuld måde illustrere evangeliets frugter, som et banner for alle der søger lys og sandhed.

Hvis vi ikke lever op til dette, vil vi forråde de pagter vi har indgået. Så er det ikke kun os selv der går glip af evangeliets fordele, men vi vil også stå i vejen for andre. I så fald vil det gå os som Almas ulydige missionærsøn, der faldt for verden fristelser, og til hvem Alma beklagede: „Min søn, hvor stor synd har du ikke bragt over zoramiterne; thi da de så din opførsel, ville de ikke tro mine ord" (Alma 39:11).

Frelseren advarer dem der kender sandheden, men går en anden vej: „. . . men hvis saltet mister sin kraft . . . så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker" (Matt. 5:13).

Nydelsen af evangeliets frugter må ikke gøre os reserverede og hovmodige, men det bør for en stor del adskille os fra verden i vor opførsel.

Det ville måske være godt at vi nu, hvor så mange fundamentale sandheder om gengivelsen og gyldigheden af Herrens værk udfordres, spørger os selv i hvor høj grad vor opførsel adskiller sig og frembyder evangeliets frugter. Nyder vi familiens kærlighed og støtte i hjemmet og kvalificerer vi os til den? Er vi ærlige i vore forretninger og hurtige til at imødekomme vore forpligtelser – kan man stole lige så meget på vort ord som vor underskrift? Holder vi vore inderste tanker rene for verdens besmittelser? Afspejler de fuldstændig loyalitet og troskab mod dem vi har indgået evige pagter med? Får vi åndelig føde gennem bøn og regelmæssig læsning af Herrens åbenbarede sandheder, og får vi den åndelige og moralske styrke som kræves i vore dages verden? Kan vi i de fritidsinteresser vi søger holde os uplettet af verden og holde Herrens sabbat hellig? Giver vi gavmildt af vore midler og er vi villige til at tjene andre? Indser vi vore fejl og utilstrækkeligheder, og beder vi dem om tilgivelse, som vi har handlet forkert imod?

Lad mig gentage, at de der arbejder for Herren udviser det i frugten af deres arbejde. Betragtning og kritik af andre vil, om det er fra et historisk eller moderne synspunkt, ikke betyde meget med mindre det er i overensstemmelse med Herrens bedømmelse af tingene. Apostlen Paulus sagde:

„Men du, hvorfor dømmer du din broder? eller du, hvorfor ser du ned på din broder? Alle skal vi jo dog engang fremstilles for Guds domstol.

Altså skal hver af os aflægge regnskab for sig selv over for Gud.

Derfor lad os ikke mere fælde dom over hverandre, men fæld hellere den dom, at man ikke må vække anstød hos sin broder eller give ham anledning til fald" (Rom. 14:10, 12–13).

Jeg vidner om at Joseph Smith var en Guds profet og det redskab hvorved Herren genoprettede sin sande kirke og den eneste plan for livet som kan bringe evig lykke og ophøjelse. Jeg vidner desuden om at hans efterfølgere – ned til vor nuværende profet – er mænd som har været udvalgt og velsignet med magt og myndighed til at udføre Herrens arbejde.

Jeg anerkender ydmygt min del af vort fælles ansvar for at vise Jesu Kristi evangeliums frugter i mit liv. Og dem der betvivler gyldigheden i dette værk giver jeg Frelserens udfordring: „Enten er et træ godt, og så er også dets frugt god, eller et træ er dårligt, og så er også dets frugt dårlig; thi træet kendes på frugten" (Matt. 12:33).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Fred – et sejrsprincip

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum

Det er dog kun dem der har fred der kan klare beskyldninger og bagvaskelser på rette måde. Indre fred er en skat som Guds tapre får del i.

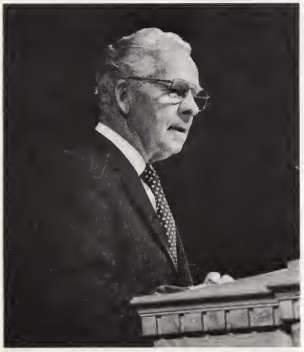

For mange år siden hørte jeg en historie som gjorde indtryk på mig. Jeg fortæller den i dag for et øjeblik at lede jeres tanker hen på et vigtigt ord *fred*. En yndig lille blind pige sad på skødet af sin far i en overfyldt togkupè. En ven som sad ved siden af, sagde til faderen: „Lad mig afløse dig," og tog den lille pige på sit skød.

Et øjeblik efter sagde faderen til pigen: „Ved du hvem du sidder hos?" „Nej," svarede hun, „men det gør du."

Nogen siger måske uvilkårligt: „Hvilket tillid det barn havde til sin far," Andre: „Hvilket smukt eksempel på kærlighed," og atter andre: „Hvilket eksempel på tro." Jeg synes det var en smuk blanding af alle disse principper, der gav barnet en uvurderlig indre fred. Hun vidste hun var i sikkerhed, fordi hun vidste at faderen *vidste* hvem hun sad hos. Kærlighed, respekt og omsorg har gennem årene givet denne lille piges hjerte en fred, som overgår al forstand. Hun følte fred, fordi hun kendte og stolede på sin far.

Vi beder for fred i ord og tanker. Hvor findes fred? Vil vi nogen sinde få denne store gave, mens krige, rygter om krige, uenighed, ondskab og strid svirrer omkring os? Svaret er „ja". Ligesom den lille, blinde pige sad på den fremmedes skød fuldkommen tilfreds fordi hendes far kendte ham, kan vi lære vor Fader at kende og finde indre fred, når vi lever ifølge hans principper.

Det er betydningsfuldt at Jesu første ord, da han gik ud af graven og viste sig for sine disciple, var: „Fred være med jer" (Luk. 24:36). Fred, ikke sindsbevægelser, ikke personlige ejendele, bedrifter eller lykke, en af de største velsignelser et menneske kan få. Vor tillid og vort forhold til vor himmelske Fader bør være som det den lille blinde pige havde til sin jordiske far. Når vi udsættes for sorg og ulykke i vort liv, vil det være en trøst for os at kunne høre Gud hviske: „Ved du hvorfor det skete for dig?" Vi kan få den fred i sindet, som får os til at svare: „Nej, men det gør du."

Fred er faktisk det modsatte af frygt. Fred er en velsignelse vi får når vi stoler på Gud. Det kommer af personlig retfærdighed. Sand personlig fred fås kun ved altid at være på vagt og være retfærdig. Ingen som er uærlig overfor sig selv kan nære fred. Ingen, som lever på en løgn, kan bevare evig fred. Lovovertræderen kan ikke få fred. Grundlaget for fred er overholdelse af Guds bud. Fred er noget vi fortjener. Det er ingen gave. Det er snarere noget som fortjenes ved at elske Gud og arbejde på at opnå fredens velsignelser. Det er ikke en skriftlig kontrakt. Det er noget der må komme indefra. Salt Lake dalen blev koloniseret af mennesker som havde vandret over sletterne under yderst vanskelige forhold, så de kunne tilbede Gud i fred. Bag dem lå Nauvoo, en forladt by, vanhelliget af kirkens uvidende, fejlinformerede, bitre fjender. Freden havde forladt denne smukke by. Det var en stor pris der blev betalt af dem der kom før os, for at kunne tilbede Gud i fred.

Fred og had vil aldrig kunne bo i den samme sjæl. Varig fred unddrager sig dem der med vilje fordømmer, vanrygter, angriber eller nedbryder dem der tror anderledes end de. De lever ved had og vil ødelægge andre, så vidt det står i deres magt. Sande kristne har ikke tid til stridigheder. Man kan ikke opbygge varig fred samtidig med man spotter eller hader andre. De der forkynder had, de der latterliggøres og udspreder usandheder kan ikke kaldes fredsstiftere. Indtil de omvender sig vil de høste det samme som dem der går hadets ærinde. Fjendskab og bitterhed kan aldrig forenes med fredelige følelser.

„Men de gudløse er som det oprørte hav, der ikke kan komme til ro, hvis bølger opskyller mudder og dynd. De gudløse har ingen fred, siger min Gud" (Es. 57:20–21).

Det er dog kun dem der har fred der kan klare beskyldninger og bagvaskelser på rette måde. Indre fred er en skat som Guds tapre får del i. Et vidnesbyrd om sandheden i vor Frelsers lærdomme giver personlig fred i modgangstider.

Der er nogle omkring os, som skaber falske forhåbninger om fred. Det er de grådige og magtsyge. „Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! . . . den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet" (Gal. 6:7–8). Den indre fred forlader den der ofrer dyd for erotik. Der er dem der taler for seksuelle udskejelser under dække af at det „løser op for stress". Sådanne mennesker sår i kødet og faldbyder ondskab. Uanset hvilken etiket der sættes på ugudelighed, vil det i den sidste ende bringe hjertesorg og udelukke indre fred.

Freden kan aldrig bo i dem der benytter sig af et simpelt sprog og opførsel. Lad os ikke så giftig sæd. Vi må hellere nære fredens rødder med retfærdige principper.

Ralph Waldo Emerson sagde engang en stor sandhed: „Kun du kan give dig selv fred, kun sejrende principper kan bringe dig fred." („Self-Reliance," *Ralph Waldo Emerson: Essays and Lectures*, New York: The Library of America, 1983, s. 82).

Fred er ikke til salg. Fred er ikke når det sidste afdrag er betalt. Fred er ikke når man bliver gift eller når alle børnene går i skole. Fred er ikke når det yngste barn vender hjem fra mission. Fred er ikke når man arver. Fred er ikke når dødelige sår begynder at læge.

Den sande fred må ikke være betinget af forhold eller hændelser. Freden kommer af indre tilfredshed, som bygger på tillid, tro og Guds velbehag med mennesker og én selv. Den skal hele tiden næres af sund forankring i Jesu Kristi evangelium. Først da vil folk indse at problemer og vanskeligheder i livet ikke betyder så meget som al Guds godhed.

Varig fred er et evigt personligt krav. Fred kommer af lydighed mod loven. Fred kommer til dem der vinder karakterstyrke og tillid.

Vi har et barnebarn der elsker gymnastik. Han bliver stadig dygtigere og nyder at vise hvad han kan. Samtidig med at han bliver dygtigere, udvikles hans lemmer og han får flere kræfter. Sidst han bad mig føle på sine muskler i armene, ønskede jeg ham til lykke. Jeg var stolt. Da han hoppede afsted – det er som om gymnaster altid hopper og springer – fik jeg den tanke at hans forældre, bedsteforældre, lærere og andre har pligt til at lære

ham en af livets største sandheder. En svag karakter bør altid vises større omsorg end svage muskler. Bodybuilding og kondition er udmærket, men der skal mere til at opnå indre fred. Vi må finde en balance i vort liv og „gå frem i visdom og vækst og yndest for Gud og mennesker" (se Luk. 2:52) for at udnytte alle vore muligheder.

Ingen fred kan vare hvis den ikke bygger på en solid grundvold af evige principper, som f.eks. kærlighed til Gud, vore medmennesker og os selv. Den der elsker sin næste kan bringe lykke og fred til mange mennesker. Kærlighed kan være et skridt til forståelse og nedbryde mistænkelighedens og hadets mure.

Kristen kærlighed kan skabe fred i ethvert nabolag. Med en sådan kærlighed kan vi hver især være med til at løse små uoverensstemmelser, det være sig i hjemmet eller i samfundet.

En statsmand som boede i et andet land lige før 2. verdenskrig, havde gjort en stor indsats for at bevare freden i sit land. Han var i besiddelse af et underskrevet dokument som garanterede fred. Efter at have forhandlet i god tro, havde han tilsyneladende opnået noget som millioner af hans landsmænd havde håbet og bedt for. Han forsikrede os alle offentligt at vi ville have fred i vor tid.

Han opdagede dog snart at han var blevet bedraget. De mænd han havde forhandlet med var selviske, begærlige og magtsyge. De købslog kun om tid til at konsolidere deres stilling. Der kom krig.

Vi har lært at fred aldrig kan opnås når vi skal forhandle med mennesker der bedrager og ignorerer de grundprincipper Frelseren lærte os.

På sådanne tidspunkter er det yderst nødvendigt at skabe fred i sig selv. Det er ørkesløst at søge den andre steder.

George C. Marshall sagde klogt: „Vi må tage verdens nationer som de er, folks lyster og fordomme som de er, og ellers finde udvej til at sikre . . . fred i verden."

Fred må være sejrende principper. Selviskhed og utålmodighed synes at stå i vejen. I dag råber vi inderligt: „Forbarm dig, o Herre, over alle jordens nationer; vær nådig mod dem, som regerer vort land; måtte de grundsætninger, som vore fædre forsvarede så hæderligt og ædelmodigt, blive opretholdt for evigt" (L&P 109:54). Den højt ansete Winston Churchill sagde engang: „Dagen vil komme hvor . . . sejrende nationer i fred og retfærdighed vil bygge et hus med mange boliger, hvor der vil være plads til alle."

Vi beder inderligt i dag at lederne i alle nationer, store som små, frie som undertrykte, vil vide dette: „Fremfor alt, ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd" (L&P 88:125).

Trods underskud på betalingsbalancen, optøjer, terrorisme, våbenkontrol, inflation og ambitioner om at vinde kampen om skattereformer, så takker vi Gud fordi der er fred i Amerika. Tak Gud, for de andre lande som belærer om og lever i fred. Tak Gud, for værdige mennesker som arbejder på at det skal være således. Vor nations og vort folks ansvar må fortsat gå i spidsen for at fremme „fred på jorden og i mennesker velbehag"(se Luk. 2:14). Vi siger til alle verdens mennesker, som ivrigt vil arbejde for varig fred: „Men lær, at den, der gør retfærdighedsgerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende" (L&P 59:23).

Det enkelte menneske, hjemmet, kirken, skolen, regeringen er det grundlæggende som varig fred er afhængig af. Skolens hovedformål må altid være at udvikle karakterstyrke samt loyalitet mod regeringen, hjemmet og det enkelte menneske. Det er det virkelig fred handler om – indre som ydre. Ingen fred, selv om den opnås midlertidigt, kan vare, med mindre den bygger på en solid grundvold af evige principper som at elske Gud, sin næste og sig selv. De fleste mennesker længes efter fred, råber om fred, beder om fred og arbejder for fred, men der vil ikke være varig fred, før hele menneskeheden følger den vej som den levende Kristus anviste og gik. Der kan ikke være fred i synd og ulydighed. Hvis jeg ikke har indre fred vil mine omgivelser lide under det.

Gud elsker især de af sine børn som fremmer og taler for fred. Vi har som medlemmer af kirken ansvar for at få et stigende antal mennesker til at indse den kendsgerning at vor personlige indstilling og adfærd kan være et stort bidrag til fred i vor problemfyldte verden, og skabe tryghed i angstfyldte stunder. Med fred i vore hjerter kan vi se at verdens tendenser og menneskers kritik ikke kan ændre Guds sandheder.

Når vi på rette vis efterlever de sande principper for kærlighed, ærlighed, respekt, karakterstyrke, tro og tålmodighed, får vi del i fredens uvurderlige skat. Fred er de rette princippers sejr.

Lige som den lille pige kunne sidde roligt på en fremmeds skød, fordi hendes far kendte ham, således kan vi finde fred, hvis vi kender vor Fader og lærer at leve ved hans principper.

Ingen af os slipper for storme i livet. Storme og bølgegang vil ind imellem komme imod os. Evangeliets love kan holde os på ret kurs og føre os ind på fredelige vande.

Dette bærer jeg mit særlige vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
den 6. oktober 1985

Opretholdelse af kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine brødre og søstre, jeg vil nu præsentere generalautoriteterne for jer, så I kan opretholde dem.

Det foreslåes, at vi opretholder Spencer W. Kimball som profet, seer, og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle der kan støtte dette bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. Marion G. Romney som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Gordon B. Hinckley som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Alle der kan støtte dette bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås at vi opretholder som præsident for De tolv apostles Råd, ældste Ezra Taft Benson, og følgende som medlemmer af dette råd: Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks og M. Russell Ballard. Det foreslås at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og de tolv apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle der kan støtte dette bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Vi har bedt ældste J. Thomas Fyans, en mand med store evner og stor tro, om at tage til Buenos Aires i Argentina, og tjene som områdepræsident for kirkens sydlige Sydamerikaområde. Han og hans hustru rejser snart dertil. Og jeg vil gerne sige, at vi ikke har nogen mere trofast eller kompetent mand i kirken, og det vidunderlige er, at han taler spansk.

Vi afløser også ældste M. Russell Ballard, som sammen med ældste Fyans har tjent som en af præsidenterne i De halvfjerds' første Kvorum. Alle der kan sige disse brødre tak for deres trofaste tjeneste i disse stillinger bedes vise det med det sædvanlige tegn.

Vi opretholder følgende som præsidenter for De halvfjerds' første Kvorum: Carlos E. Asay, Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, William Grant Bangerter, Jack H. Goaslind jun., og Robert L. Backman. Alle de øvrige medlemmer af De halvfjerds' første kvorum, Det præsiderende Biskopråd, brødrene der er emeritus og alle kirkens generalautoriteter som de tjener for øjeblikket. Alle der kan støtte dette bedes vise det. Er der nogen der føler, at de er imod, bedes de vise det.

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab leder et konferencemøde. I forgrunden er ældste Carlos E. Asay og M. Russell Ballard.

Det noteres, at opretholdelsen var enstemmigt bekræftende. Tak. □

Fastedagen

Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum

„Når vi disciplinerer os selv gennem fasten, kommer vi i harmoni med Gud, og fastedagen giver os en mulighed for at tilsidesætte det timelige, så vi kan nyde en højere kvalitet af det åndelige."

Hvis det ikke var for generalkonferencen, ville vi have været til et faste- og vidnesbyrdsmøde i vore egne ward i dag, da det er den første søndag i måneden. Vi ville ikke alene overvære mødet, men også faste i overensstemmelse med den faste praksis blandt kirkens medlemmer. På dette område er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige enestående, skønt fastens princip er blevet efterlevet ned gennem hele den kirkelige historie.

Ud fra de optegnelser der er tilgængelige for os, synes det umuligt at fastslå under hvilke forhold fastens princip opstod i fordums tid. Ikke desto mindre finder vi antydninger, der viser, at det i begyndelsen blev praktiseret som et udtryk for sorg eller sindsbevægelse. Det blev forbundet med alvorlig og dybfølt sorg for synd, sørgeperioder og særlige lejligheder med stærke sindsbevægelser.

De oprindelige israelitter praktiserede faste, skønt der kun er meget få henvisninger til det. Disse henvisninger kommer som regel i forbindelse med en særlig lejlighed eller i forbindelse med forsøg på at modtage kommunikation fra Gud, som det er tilfældet med Moses' og Elias' faste. (Se 2 Mos. 34:28; 1 Kong. 19:8).

Fra tiden før udvandringen findes der kun få optegnelser, der viser at Israels folk fastede sammen som et hele, på nær de faster der blev afholdt ved særlige lejligheder som ved Sauls og Jonatans død. (Se 1 Sam. 31:13; 2 Sam. 1:12). Der var andre offentlige faster, for at søge guddommelig hjælp før krige eller kampe. (Se Dom. 20:26; 2 Sam. 14:24; 2 Krøn. 20:3). Man må gå ud fra at Moses fastede, da han nævnte faste, selv om han ikke nævner nogen bestemt faste i sine skrivelser.

I tiden efter udvandringen begyndte man dog at praktisere både offentlige og personlige faster, som sommetider blev markeret med gråd og iklædning af sæk og aske. Den mest fremstående faste var den årlige forsoningsdag. Det blev også skik blandt de ortodokse jøder at faste 2 dage om ugen – den 2. og den 5. dag, som var de dage hvor Moses gik op på og kom ned fra Sinaj bjerget.

Når vi nærmer os den kristne tidsalder finder vi en stor hengivenhed til fasten blandt yderliggående grupper af jøder, især farisæerne, men Jesus belærte ikke sine disciple ved at opstille bestemte krav med hensyn til fastens form eller hyppighed. I sin bjergprædiken siger han dog: „Når I faster, skal I ikke gå med sørgmodig mine som hyklerne." (Matt. 6:16). Dette viser at når man faster skal man være oprigtig. Han fastede selv i 40 dage og 40 nætter. (Se Matt. 4:2).

Meget af det, der blev iværksat af den oprindelige kirke på Kristi tid blev ændret efter de sidste apostles død. Faste og bøn havde været frivillige principper, men blev nu en del af de kirkelige regler og der blev lavet kirkeregler og regulativer som alle skulle følge, med udelukkelse til følge, hvis man var ulydig.

Da de tidlige kolonister slog sig ned langs østkysten i Amerika, fulgte de ikke fastereglerne i de kirker de havde forladt. De lavede deres egne fastedage, hvoraf mange stadig overholdes i vore dage. Nogle af disse fastedage blev fastslået ved lovgivende forsamlinger eller af offentlige embedsmænd.

Mange af denne kirkes oprindelige medlemmer kom fra New England, eller havde deres baggrund i kolonisternes religiøse kultur, og faste var en del af deres tro. Som følge heraf har mange af dem måske følt behovet for en nær kommunikation med deres himmelske Fader. De fulgte Herrens lære ved at faste i hemmelighed (se Matt. 6:17–18), men princippet nævnes ikke i kirkens tidlige historie.

Moderne åbenbaring, som findes i Lære og Pagter, nævner næsten heller ikke faste, og giver ingen faste regler for hvordan den skal praktiseres. 1 1/2 år efter kirken var blevet organiseret modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring som nævner helligholdelse af Herrens dag, og som nævner faste, uden yderligere kommentarer. Her er den del af åbenbaringen der nævner faste:

„Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.

Sandelig, dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn." (L&P 59:13–14).

Dette er et ekko fra Det gamle Testamentes tid, og princippet at faste under bøn bliver bekræftet i denne uddeling.

Det følgende år kom der en mere detaljeret åbenbaring om enmet fra Herren, hvori han sagde: „Og jeg giver jer den befaling, at I skal vedblive i bøn og faste fra denne stund af." (L&P 88:76).

Før dette tidspunkt havde der ikke været nogen regelmæssig afholdelse af faste i kirken. Ordvalget i denne åbenbaring om, at „I skal vedblive i bøn og faste fra denne stund af" synes at antyde begyndelsen til fastemøder, men der var åbenbart ingen fastemøder før Kirtlandtemplet blev bygget i 1836.

Det eneste andet sted i moderne åbenbaring, hvor fasten nævnes, er i forbindelse med opførelsen af Kirtlandtemplet og i indvielsesbønnen, hvori templet bliver omtalt som „en bønnens hus, et fastens hus." (Se L&P 88:119; 95:7, 16; og 109:8, 16). Mormons Bog nævner ofte faste, men det er gamle skrivelser, som dem i Bibelen. Skrifterne fra denne uddeling giver os kun ganske få oplysninger.

Vi ved ikke hvornår faste blev gjort til en regelmæssig institution i kirken, men der er optegnelser der viser, at der blev afholdt nogle fastemøder i Kirtlandtemplet den 1. torsdag hver måned i året 1836. Der er intet der tyder på, at disse faster blev forbundet med at give til de fattige, undtagen en bemærkning fra Brigham Young mere end 30 år senere i det gamle Tabernakel i Salt Lake City. Han sagde:

„Den første torsdag i måneden afholder vi en faste. Hvor mange her kender oprindelsen til denne dag? Før der blev betalt tiende blev de fattige underholdt ved hjælpe af bidrag. De kom til Joseph og ville have hjælp i Kirtland, og han sagde at der skulle afholdes en fastedag, og det besluttede man sig for. Den skulle afholdes en gang om måneden,

ligesom nu, og alt det man ville have spist den dag, mel, kød, smør eller frugt, eller hvad som helst, skulle tages med til fastemødet og givet til den, der var blevet valgt til at tage sig af det, og dele det ud til de fattige." (*Journal of Discourses*, 12:115).

Selv om Brigham Young antydede, at denne beslutning blev truffet, findes der ingen optegnelser der viser, at den nogensinde blev overholdt.

Der blev afholdt faster i Nauvoo fra tid til anden, når der var et særligt formål, men der blev ikke fastet regelmæssigt. Det var først i 1845 at man afholdt en faste i Nauvoo for at sørge for de fattige. I *History of the Church* finder vi dette notat af Brigham Young:

„Torsdag 15 . . . *Fastedag:* alt arbejde standsede. Der blev afholdt møder i adskillige ward, og der blev givet offerydelser til biskopperne, til fordeling blandt de fattige. Der blev indsamlet nok til at sørge for de fattige indtil høsten." (*History of the Church*, 7:411).

Der blev afholdt særlige fastedage med forskellige formål i forbindelse med udvandringen fra Nauvoo, og da de hellige var ankommet til Saltsødalen fastede de den 1. torsdag i måneden. Det kan ikke fastslås med bestemthed hvornår fastedagen blev etableret på regelmæssig basis, men i de svære år 1855 og 1856, hvor der var en lang tørkeperiode og hungersnød, en usædvanlig hård vinter og hvor græshopperne kom, var mange af de hellige i en desperat situation. Brigham H. Roberts skrev følgende om det:

„For at dække det store behov for hjælp de sidste dages hellige havde i de svære år, blev vor fastedag sat i system. Herrens tjenere fastsatte den 1. torsdag i måneden som en fastedag, hvor man skulle tage det man sparede ved dette offer, og tjene dem der ellers ville mangle. Denne plan for at klare en nødsituation blev en fast institution." (Conference Report, april 1913, s. 120).

Før dette tidspunkt var de fattige blevet hjulpet med offerydelser, men nu forbandt man omsorgen for de fattige med fastedagen og det der blev skænket blev kaldt fasteoffer, og det tog man med til de månedlige fastemøder. Fra denne tidlige periode, hvor de hellige ankom til bjergdalene og indtil 1896 blev der afholdt en fastedag hver den 1. torsdag i måneden, og de ofre der blev skænket var for størstedelens vedkommende i naturalier.

I disse tidlige tider, hvor kirkens medlemmer var få i antal, var det ikke noget problem at faste om torsdagen, men med tiden blev det nødvendigt for medlemmer at få fri fra arbejde for at overvære fastemøderne, handlende måtte lukke deres forretninger og mange andre besværligheder blev forårsaget af at fastedagen var på en hverdag. Der blev truffet en beslutning af Det øverste Præsidentskab og De Tolv, som gik ud på, at det månedlige fastemøde skulle afholdes på den 1. søndag i måneden. Den 1. søndag i December, 1896, var den dato hvor ændringen skulle finde sted. Fra da af, og indtil nu – næsten et århundrede – er fastedagen blevet afholdt, i de fleste tilfælde, på den 1. søndag i måneden, som en religiøs observans.

Det står kirkens medlemmer frit for at faste når de føler et behov for det, men den faste der afholdes på fastedagen defineres af præsident Joseph F. Smith som: „afholdelse fra mad og drikke i 24 timer, ‚fra aften til aften.'"

Fra aften til aften er blevet fortolket til at betyde at man afholder sig fra 2 måltider – fra aftensmåltidet aftenen inden fastedagen til aftensmåltidet på fastedagen. Præsident Smith fortsatte:

„Derudover var det ledende og førende formål med fasten blandt de sidste dages hellige at de fattige kunne få mad og andre nødvendigheder. Derfor påhviler det enhver sidste dages hellig at give sin biskop, på fastedagen, den mad som han eller hans familie ville have spist den dag, så det kan blive givet til de fattige, til deres gavn og velsignelse; eller, i stedet for mad, det tilsvarende beløb, eller, hvis personen er velhavende, et rundhåndet beløb, der bliver reserveret og indviet til de fattige." (*Improvement Era*, dec. 1902, s. 148).

Er vi ikke velhavende hvis Herren har velsignet os med noget, som vi kan dele med andre?

Når vi disciplinerer os selv gennem fasten kommer vi i harmoni med Gud, og fastedagen giver os en mulighed for at tilsidesætte det timelige, så vi kan nyde en højere kvalitet af det åndelige. Når vi faster på den dag, får vi en bedre forståelse for hvilke behov de har, som er mindre heldige end vi.

Må Herren velsigne os så vi må efterleve hans bud og dele med vore brødre og søstre, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

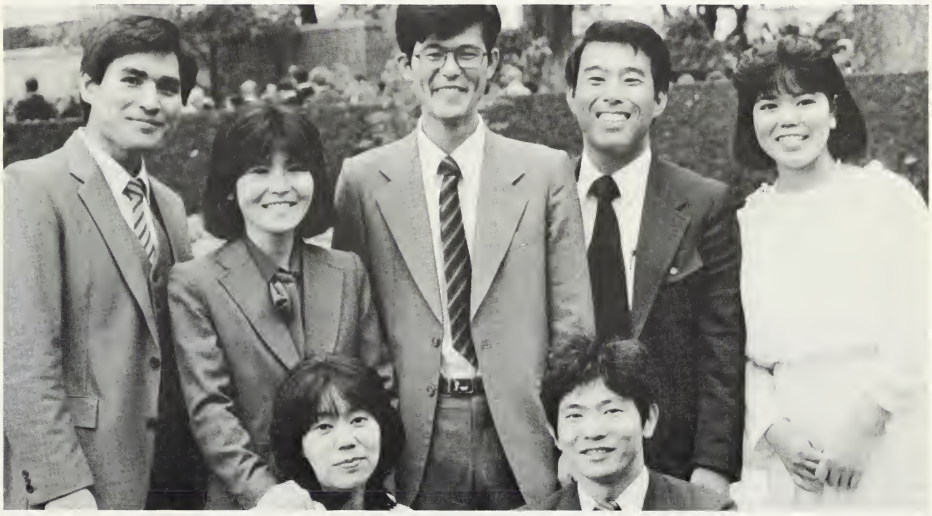

Evangeliet

Ældste Hartman Rector junior
De halvfjerds' første Kvorum

„Evangeliet er vejen *til frelse, og der findes ingen anden vej. Mennesket vil komme der gennem Jesu Kristi evangelium, ellers modtager det ikke frelse, hvilket betyder evigt liv."*

Mine brødre og søstre, jeg vil gerne bruge lidt tid til at tale om Guds kraft til frelse, eller Jesu Kristi evangelium. Jeg tror, at vor opfattelse er, at evangeliet er *vejen* til frelse, og der findes ingen anden vej. Mennesket vil komme der gennem Jesu Kristi evangelium, ellers modtager det ikke frelse, hvilket betyder evigt liv.

Ordet *evangelium* betyder bogstaveligt „gode nyheder". Hvis du fik nys om, at en længe savnet slægtning, som du aldrig havde hørt om, var død og havde efterladt dig 10 millioner, så kunne det sandsynligvis godt anses for at være gode nyheder, men det ville ikke være evangeliet. Evangeliet er altså en særlig slags gode nyheder. Det er de gode nyheder om Jesus Kristus og hans forsonende offer for vore synder og om overtrædelsen som fandt sted i Edens have.

Hvis vi skal forsøge at finde den bedste definition på hvad Jesu Kristi evangelium indeholder, kan vi næppe finde noget der er bedre end Frelserens, Jesu Kristi definition af hvad hans evangelium er. Vi læser i 3 Nephi 27, begyndende med vers 13: „Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig." Jeg går ud fra at vi – I og jeg – også kom til denne verden for at gøre Faderens vilje, for vor Fader sendte også os. Vi er ikke blevet sendt herned for at gøre lige netop det Jesus Kristus blev sendt herned for, men det er lige så vigtigt for os at vi også gør Faderens vilje.

Jesus fortsætter med at fortælle os nøjagtig hvad han blev sendt herned for at gøre: „Og min Fader sendte mig for at jeg kunne blive løftet op på korset, og efter at jeg havde været opløftet på korset, at jeg da kunne drage alle mennesker til mig, så at ligesom jeg har været opløftet ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller slette." (v. 14).

Jesus kom for at give sit liv på korset, for at frelse hele menneskeheden, på betingelse af at de ville acceptere det han havde gjort. Det er sikkert tilladt at spørge: Stræbte han efter at dø på korset? Det tror jeg ikke. Hvis han gjorde det, hvorfor skulle han så bede: „Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! Dog ske ikke min vilje, men din!" (Luk. 22:42). Det lader til at han ikke stræbte efter at dø på korset, men han ønskede at gøre Faderens vilje.

Jeg lærte dette af min far da jeg var ganske lille. Min far var klogere end jeg, da jeg var 7 år gammel. Jeg var naturligvis klogere end ham, da jeg var 17 år gammel, men det ændrede sig også senere. Han sagde engang til mig: „Du er ikke stor nok til at malke køerne."

Jeg vidste imidlertid at jeg var stor nok. Jeg var 7 år gammel, og jeg vidste at jeg kunne malke køerne. Så jeg beviste for ham at jeg kunne.

Min far sagde: „Ja, det ser sandelig ud til at du kan malke. Du har hermed fået dig et job." I de næste 10 år malkede jeg 8–10 køer hver aften og morgen. Vær sikker på, at jeg nåede til det punkt, hvor jeg ikke gad malke køer mere, så engang sagde jeg til far: „Far, jeg gider ikke malke mere." Han svarede: „Det er i orden. Du behøver ikke at gide malke, bare du gør det." Det lader til at være det Herren siger til os når tingene ikke går som de skal og vi tænker – „Jeg gider ikke rigtigt at tage til templet," eller „Det er lidt ubelejligt at betale tiende," eller „Jeg gider ikke tage ud som hjemmelærer." Jeg ved med sikkerhed, at Jonas ikke gad tage på mission. Men han gjorde det.

Jesus blev løftet op på korset så han kunne drage alle mennesker til sig. Man kunne spørge: Hvordan kan det at blive løftet op på korset drage alle mennesker til ham? Der er jo mange der er blevet korsfæstet uden at drage alle mennesker til sig. I det tilfælde, er det nødvendigt at forstå hvem han var og hvad han gjorde på jorden. Han var Guds syndfri Søn, som var blevet sendt til jorden for at betale prisen for synd (se 1 Kor. 6:20), både overtrædelsen i Edens have og personlige synder. Overtrædelsen i Edens have bragte døden ind i verden – både den fysiske død, adskillelsen af ånden og legemet, og den åndelige død, åndens adskillelse fra Guds nærhed. Med forsoningen for arvesynden tilvejebragte han opstandelsen, genforeningen af menneskers ånder og legemer. Ved at betale prisen for personlige synder, åbnede han døren til evigt liv for alle, så de kan vende tilbage og leve i Guds nærhed, hvorved den åndelige død blev overvundet. Mennesket kunne ikke selv have gjort nogen af disse gerninger. Kun Jesus kunne tilvejebringe muligheden og midlet til at frelse det faldne menneske. Han gjorde det, fordi han elsker menneskeheden. Han sagde: „Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner." (Joh. 15:13).

Når vi forstår dette, er det let at elske vor Forløser. Hans offer viser en uendelig kærlighed til os; det bevirker en uendelig kærlighed i os, til ham der gav sit liv som løsesum for alle. „Ingen anden var god nok til at betale syndens pris." (Ny salme, endnu ikke på dansk). Som han blev løftet op (korsfæstet) af mennesker, hvorved han gjorde opstandelsen mulig, skal alle mennesker, hvaden-

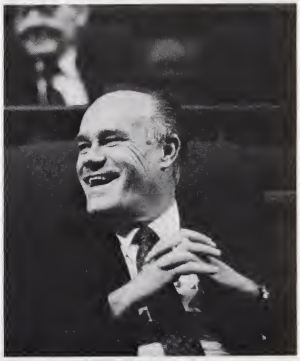

Ældste James M. Paramore fra De halvfjerds' første Kvorum.

ten de er gode eller onde, løftes op, eller opstå, af Faderen. Opstandelsen er en gratis gave fra Jesus Kristus. Der skal ikke gøres noget for at få denne gave, ud over at blive født på denne jord. Ikke desto mindre vil de der er urene stadig være urene efter opstandelsen; og de der er retfærdige vil stadig være retfærdige. Mesteren har sagt, at opstandelsen finder sted så vi kan blive dømt. Denne udtalelse viser at dommen kræver at ånden og legemet er ubrydeligt sammenføjet, for at modtage glædens fylde, dermed menes ophøjelse, eller forbandelse. Og hvad bliver grundlaget for denne dom? Det bliver de gerninger vi har gjort i kødet – ikke hvad vi gjorde før vi blev født eller hvad vi gør efter døden, men hvad vi gjorde mens vi var på jorden. (Se Alma 5:15). Vi blev alle født, og vi skal alle dø. Så Herrens ord lyder: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde . . .

I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden." (Alma 34:32, 34).

Det lader til, at vi ikke forandrer os når vi dør, hvilket betyder at hvis vi er afhængige af stoffer, ligger under for dårlige vaner og ugudelige ønsker når vi forlader dette liv, vil disse påvirkninger følge os. Derfor er det vor pligt i dette liv at omvende os og opnå tilgivelse, hvilket er er en del af at frygte Gud og holde hans bud. (Se Præd. 12:13). Jordelivet er i virkeligheden en ganske kort tid. Den er bogstaveligt talt som et knips med fingrene sammenlignet med evigheden. Det er så kort, at vi kan klare det. Vi kan holde ud. Man kan klare at have en skinne på benet et stykke tid, hvis man ved at den snart skal af. Det er først når man ikke kan se nogen ende på det hele, at det bliver uudholdeligt. Ja, den jordiske prøvetid er kort, sammenlignet med evigheden, men der er så meget der afhænger af hvordan vi klarer kødets prøvelser og fristelser. Det er, som Herren sagde til Joseph Smith: „Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud stå dig bi evindelig." (Se L&P 121:7–8, 122:4).

Det lader altså til, at en af årsagerne til at vi opstår er, at vi kan blive dømt. Mesteren fortsætter: „Og af denne grund er jeg blevet opløftet; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, for at de kan blive dømt efter deres gerninger." (3 Nephi 27:15). De gerninger Herren omtaler her, mener jeg, er de gerninger han inspirerer os til at gøre ved sin Helligånd. Engang da Paulus talte om dem der gennem evangeliet havde indgået pagt om at gøre Jesu vilje, sagde han: „For Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske." (Filip. 2:13). Og han sagde også: „Det er også det jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig." (Kol. 1:29).

De gerninger vi gør af os selv, er ikke nok til at ophøje os. Med kong Benjamins ord: „Jeg siger jer, at dersom I skulle tjene ham af hele jeres sjæl, ville I dog være unyttige tjenere." (Mosiah 2:21). Det lader ikke til at I og jeg kan gøre særlig meget selv, men gennem Kristus kan vi gøre alle ting. (Se Filip. 4:13). Når vi gør godt, får vi med andre ord belønning for hans værk. Nephi har sagt det således: „(Vi) forlader (os) på hans fortjenester, som er i stand til at frelse." (2 Nephi 31:19). Moroni er inde på det samme da han fortæller at medlemmerne alene skal stole „på Kristi fortjenester, på ham, som var deres tros ophavsmand og fuldkommengører." (Moroni 6:4). Mesteren fortæller os hvordan vi kan gøre hans forsonende offer gældende i vort liv og få belønning for hans retfærdige gerninger: „Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud til enden" – og jeg vil tilføje omvendelse, som indebærer lydighed og tilgivelse – „se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden." (3 Nephi 27:16). Så skal I og jeg altså være skyldfri på den yderste dag, og da vi er syndere, ville det være umuligt hvis ikke Kristus betalte for vore synder og hvis ikke vi accepterede hans betaling gennem vor egen tro, omvendelse og dåb.

Mesteren fortsætter: „Og de, som ikke holder ud indtil enden, skal også omhugges og kastes i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens retfærdighed." (3 Nephi 27:17). Alt for ofte synes Guds retfærdighed at stå i baggrunden, mens Guds nåde får broderparten af vor opmærksomhed. Jeg tror at det er fordi vi alle håber på nåde, og forsøger at undgå retfærdigheden, hvis det overhovedet er muligt. Det er dog et faktum, at Gud er retfærdig, og at nåden ikke kan afskaffe retfærdigheden. Retfærdigheden skal ske fyldest! Det er også et faktum, at selv om nåden ikke kan afskaffe retfærdigheden, så kan den dog tilfredsstille retfærdighedens krav i et enkelt tilfælde. Det siges meget smukt af Amulek:

„Se, det er hele betydningen af (Mose)loven; hver eneste del deraf henviser til det store og sidste offer; og dette store og sidste offer skal være Guds Søn, ja, det skal være uendeligt og evigt.

Og således vil han bringe alle dem frelse, der vil tro på hans navn; og hensigten med dette sidste offer er at tilvejebringe den inderlige barmhjertighed, som overvinder retfærdigheden og tilvejebringer det middel,

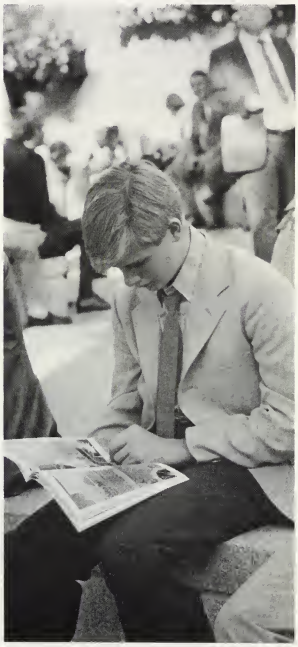

hvorved mennesker kan få tro til omvendelse.

Og således kan nåden *fyldestgøre* retfærdighedens krav og omringe dem med sikkerhedens arme, medens den, der ikke øver sig i tro til omvendelse, er udsat for hele lovens retfærdige *fordringer*; derfor er den store og evige forløsningsplan kun for den, som har tro til omvendelse." (Alma 34:14–16; fremhævelse tilføjet).

Så selv om nåden ikke kan afskaffe retfærdighed, så kan den fyldestgøre retfærdighedens krav, men kun i det tilfælde, at vi udøver tro på Kristus til omvendelse.

Mesteren fortalte nephiterne:

„Og det er det ord, han (Faderen) har givet menneskenes børn. Og af den grund opfylder han de ord, som han har givet, og han lyver ikke, men opfylder alle sine ord." (3 Nephi 27:18). Da Herren har talt det, kan du roligt tro på det. Han er en sandhedens gud, og kan ikke lyve. Mesteren siger videre, at „intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden." (3 Nephi 27:19).

Mesteren afslutter så sin bemærkning om evangeliet med disse ord:

„Og dette er befalingen: *Omvend jer*, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så I må blive herliggjort ved at modtage den Helligånd, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag.

Sandelig, sandelig siger jeg jer, *dette er mit evangelium.*" (3 Nephi 27:20–21; fremhævelse tilføjet).

Jeg siger som kong Benjamin gjorde: „Der (skal ikke) gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi Herren, den Almægtiges, navn." (Mosiah 3:17). Og det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu navn. Amen. □

Reaktion på et kald

Ældste M. Russell Ballard
De tolv apostles Kvorum

„Vi lærer alle lydigt, at vi skal komme frem som vi bliver kaldet, og forsøge at gøre vort bedste i vort kald, hvad enten det er som hjemmelærer, stavspræsident eller generalautoritet."

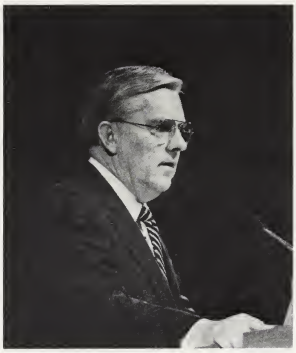

Mine brødre og søstre, jeg er meget ydmyg på grund af Herrens og mine brødres tiltro, og jeg lover jer, at jeg vil gøre mit bedste. I de sidste 9 1/2 år har jeg rejst over hele verden i Herrens tjeneste, og jeg har lært, at denne kirke er fyldt af retfærdige, gode og hengivne medlemmer. Vi lærer alle lydigt, at vi skal komme frem som vi bliver kaldet, og forsøge at gøre vort bedste i vort kald, hvad enten det er som hjemmelærer, stavspræsident eller generalautoritet.

Jeg forstår kilden til dette kald. Jeg har i løbet af de sidste 9 1/2 år lært at dette er vor himmelske Faders kirke. De opgaver jeg har været ude på, for at handle i Herrens navn, sætter mig i stand til at bevidne for jer i dag, at jeg ved, lige så sikkert som jeg ved, at jeg står her foran jer, at Jesus er Kristus, at han lever. Han er knyttet tæt til dette værk og knyttet tæt til alle os, der bliver bedt om at gøre hans gerning over hele jorden i hans navn. Jeg vil også gerne bære vidnesbyrd om, at i mit tilfælde er sløret mellem dette liv og det på den anden side meget tyndt. Jeg anerkender, at det har været en stor velsignelse i mit liv, at være født af retskafne forældre, bedsteforældre og oldeforældre, som har givet alt hvad de er blevet bedt om til opbyggelsen af Guds rige på jorden.

Mine brødre og søstre, jeg vil nu bede jer erindre mig i jeres tro og bønner. Jeg vil udtrykke min kærlighed til min hustru og mine børn, som støtter mig i alt hvad Herren beder mig gøre. Jeg er taknemlig for denne store velsignelse og beder ydmygt, at jeg må være jer, kirkens medlemmer til tjeneste på en måde der vil være til vor himmelske Faders tilfredsstillelse, og det beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Russell M. Ballard, til venstre, et nyt medlem af De tolvs Kvorum, bliver lykønsket af ældste Yoshihiko Kikuchi fra De halvfjerds' første Kvorum.

Ældste Russell M. Ballard, til venstre, et nyt medlem af De tolvs Kvorum, bliver lykønsket af ældste Yoshihiko Kikuchi fra De halvfjerds' første Kvorum.

Joseph Smith, det udvalgte redskab

Ældste Rex C. Reeve
De halvfjerds' første Kvorum

„Joseph Smith blev udvalgt af Herren før sin fødsel til at udfylde den vigtige mission at gengive Jesu Kristi evangelium. De fordums profeter kendte til ham og omtalte ham."

Jeg føler mig ydmyg og priviligeret over at deltage sammen med jer i denne dejlige konference, uanset om I har set den via satellit, eller hjemme, eller om I kommer til at se den på video. Jeg glæder mig meget og er meget rørt over de kaldelser, som er blevet bekendtgjort her i dag, og jeg opretholder Brødrene af hele mit hjerte. Jeg er taknemmelig over at tage del i Herrens værk.

Herren har sagt:

„Sandelig, sandelig siger jeg jer, ligesom jeg sagde til mine disciple: Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn for at tage stilling til en sag, dér vil jeg være midt iblandt dem, og således vil jeg være midt iblandt jer." (L&P 6:32).

Vi er i sandhed blevet velsignet med opfyldelsen af dette løfte ved denne dejlige konference.

Al sandhed og håb er centreret i Herren Jesus Kristus. Skriften definerer evangeliet med blot to små vers:

„Og dette er evangeliet, glædesbudskabet, hvorom røsten fra himlen bar vidnesbyrd for os:

At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed" (L&P 76:40–41).

I vor tid har han gengivet sit evangelium til jorden og ligeledes sin myndighed til at forkynde og administrere dets frelsende ordinanser.

Profeten Joseph Smith blev udvalgt af Herren før sin fødsel til at udfylde den vigtige mission at gengive Jesu Kristi evangelium. De fordums profeter kendte til ham og omtalte ham.

Josef, som blev solgt til Egypten, profeterede om ham – han kendte endog hans navn og hans faders navn.

„Thi Josef vidnede sandelig, idet han sagde: En udvalgt seer skal Herren, min Gud, oprejse . . .

Se, den seer vil Herren velsigne . . .

Og han skal kaldes efter mit navn, og det skal være efter hans faders navn. Og han skal være ligesom jeg; thi de ting, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk frelse" (2 Ne. 3:6, 14–15).

Når Herren ønsker at ændre verden, sender han ikke hære eller benytter magtfulde grupper.

Da det var tid at lede Israels børn ud fra det egyptiske fangenskab, sendte Herren ikke en hær. Han sendte en nyfødt dreng til et levitisk hjem. Dette drengebarn blev senere kendt som Moses, den store lovgiver, som førte Israels børn ud af fangenskabet.

I tidernes midte sendte Faderen sin egen Søn for at blive født af en jomfru i en ringe krybbe. Hele verden blev påvirket af hans korte livsmission, og han er stadig menneskehedens eneste håb, her og i livet herefter.

Da det var tid at gengive sit evangelium for at forberede verden til sin Søns andet komme, sendte han igen et drengebarn til en retfærdig faders og moders hjem. Den 23. december 1805 kom et drengebarn til Joseph og Lucy Mack Smiths hjem.

Han blev født af ædle og gudfrygtige forældre, som elskede Herren. Hans farfar, Aseal Smith, sagde år før Joseph blev født og jeg citerer:

„Jeg har i min sjæl erfaret, at en af mine efterkommere vil forkynde et værk, der vil revolutionere den religiøse trosverden" (Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, Classics in Mormon Literature, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, s. 25).

Joseph Smith har sagt: „Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i Det store Råd i Himlen, før denne verden blev til. Jeg mener, at jeg blev ordineret til selve dette embede i hint store råd" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 442).

Jeg vidner for jer, at han *var* og *er* Guds profet, og at han gengav Jesu Kristi evangelium i vor tid sammen med magt og myndighedsnøgler til at administere det.

Mine opgaver har ført mig til de områder, hvor han var født, hvor han levede og hvor han døde som en martyr.

I nærheden af South Royalton i Vermont står der er 38 1/2 fod høj og 50 tons tung granitsøjle (en granitsøjle i et stykke, en fod for hvert år af hans liv) for at markere hans fødested. Der er sandelig en hellig følelse der.

Det var interessant for mig at lære fra dette områdes historie, at der var tre vintre i træk, hvor det sneede ekstra meget, hvad der gjorde landbrugsarbejdet vanskeligt og næsten uproduktivt, hvilket fik familien Smith til at flytte til den øvre del af staten New York i området Manchester/Palmyra, hvor de håbede at kunne forbedre deres situation. Dette bragte Joseph til området omkring højen Cumorah, hvor det var nødvendigt for ham at være.

I sit behov for at vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til, læste han disse ord fra Jakobs Brev i Bibelen:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive givet ham" (Jakob 1:5).

I den hellige lund, hvor han gik ud for at bede, så og hørte han Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Og som svar på hans spørgsmål om, hvilken kirke han skulle slutte sig til, blev han svaret og jeg citerer hans ord:

„Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte . . . De drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud, og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft" (Joseph Smiths Skrivelser 2:19).

Det er noget specielt ved denne lund. Følelsen og ånden er anderledes der. En hellig ærbødighed gennemtrænger området.

Ikke langt fra den hellige lund finder vi højen Cumorah, hvori englen Moroni, er fordums amerikansk profet, i en stenkasse

havde placeret guldpladerne, som indeholdt en forkortelse af optegnelsen af Herrens handlemåde med et folk, som havde levet på det amerikanske kontinent mange år før.

Joseph oversatte ved Guds gave og kraft optegnelsen fra disse plader og udgav et helligt skrift, kendt som Mormons Bog, som er endnu et vidne om Jesus Kristus.

Denne bog blev udgivet i Palmyra i staten New York af E. B. Grandin. Grandinbygningen er nu et besøgscenter, hvor historien om Mormons Bogs udgivelse bliver fortalt. Fra denne spæde begyndelse er Mormons Bog blevet udgivet på 70 sprog, hvorved 73% af verdens befolkning har den til rådighed.

Det er en hellig optegnelse, som er oversat ved Guds gave og kraft. Dens forord, som er givet gennem åbenbaring udtrykker dens formål:

At overbevise jøder og ikke-jøder, om at Jesus er Kristus, den evige Gud. Den belærer og vidner om Jesus Kristus og indeholder en fylde af hans evangelium.

Joseph Smith har sagt om den: „Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden, og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter, end ved nogen anden bog" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 232).

Herren befalede de hellige at drage til Ohio. Jeg citerer hans ord: „(Derfor) gav jeg jer den befaling, at I skal drage til Ohio, og der vil jeg give jer min lov, og der skal I blive udrustet med kraft fra det høje." (L&P 38:32).

Når jeg har studeret de store begivenheder, som indtraf i Ohio, fandt jeg ud af, at der skete store vidunderlige ting der. Der var en hændelse i Whitneys forretning, da profeten Joseph og Emma for første gang blev kørt op til forretningen på en hestetrukket slæde, hvor profeten Joseph stod af og hilste på forretningens indehaver Newel K. Whitney med disse ord:

„Newel K. Whitney. Du er manden! . . . Du har bedt, så jeg er kommet her, hvad ønsker du af mig?" (*History of the Church*, 1:146).

Det øvre værelse i Whitneys forretning blev mødestedet for den første profeternes skole. Åbenbaringen om visdomsordet og mange andre åbenbaringer blev givet der.

Templet i Kirtland blev bygget af de hellige i deres frygtelige fattigdom. Det blev rejst med store ofre.

Joseph arbejdede selv i stenbruddet. Boremærkerne hvor stenene blev hugget ud kan stadig ses.

Efter indvielsen af dette det første tempel, og det var en storslået begivenhed, viste den opstandne Kristus sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery, da de knælede ned i bøn. Jeg citerer deres ord:

„Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen . . .

Lad jeres brødres og hele mit folks hjerte fryde sig, de, som af al evne har bygget dette hus til mit navn.

Thi se, jeg har antaget dette hus, og mit navn skal være her, og jeg skal åbenbare mig i miskundhed til mit folk i dette hus . . .

Og rygtet om dette hus skal sprede sig til fremmede lande, og dette er begyndelsen til de velsignelser, som skal udgydes over mit folks hoveder. Så ske det. Amen." (L&P 110:1–4, 6–7, 10).

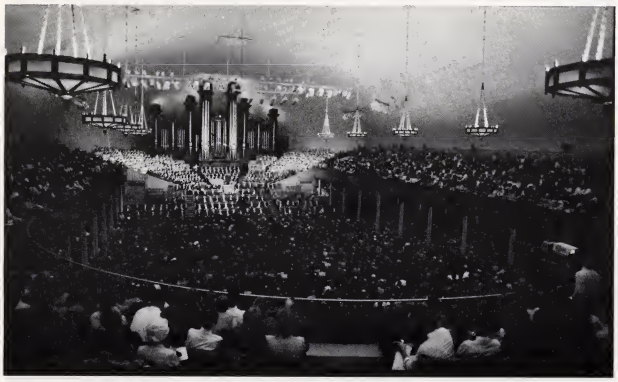

Efter dette viste Moses, Elias og Elijah sig for Joseph og Oliver for at bringe dem præstedømmets nøgler, som er af så stor værdi for os og hele menneskeheden.

De hellige blev tvunget til at forlade Ohio og deres tempel, som var blevet bygget med så mange ofre, og som havde kostet så meget, og flytte til Missouri, hvor de led igen. Nogle mistede livet, andre fandt tilflugt i Commerce i Illinois, et sumpet område på den østlige bred af floden Mississippi, hvor de med deres flid og tro byggede den smukke by Nauvoo, og hvor de opførte endnu et tempel til deres Gud. Nauvoo blev den største by i staten Illinois.

Men de kunne ikke finde nogen varig fred og alligevel blev de tvunget til at forlade Nauvoo og deres tempel og søge et sted i ørkenen, som ingen andre ønskede.

Dette drengebarn fra Vermont stod nu overfor fuldendelsen af sit arbejde. Han havde oversat og frembragt Mormons Bog, modtaget nøgler og myndighed fra Gud og organiseret Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Den jordiske scene for profeten Joseph Smith og Hyrum Smith kom til en afslutning ved Carthage i Illinois.

Under et foregivent løfte om beskyttelse fra guvernøren i staten Illinois, overgav de sig til lovens beskyttelse. De blev ikke beskyttet, og der sluttede deres jordiske liv ved den lovløse pøbels hænder. Som martyrer beseglede de deres vidnesbyrd med deres eget blod.

Det er vanskeligt med ord at beskrive de følelser, man har, når man står på dette hellige sted.

Guvernøren i Illinois, Thomas B. Ford, som havde lovet Joseph beskyttelse, sagde om ham efter hans død, og jeg citerer:

„Således faldt Joe Smith, den mest succesrige bedrager i vore dage" (*History of the Church*, 7:35).

Denne sommer da vi overværede grundstensnedlæggelsen til det andet tempel, som skal bygges i Illinois, og da vi så at mere end 100.000 af vore venner havde overværet åbent hus for det smukke Chicago tempel, fik disse profetiske ord fra Joseph Smith, i forbindelse med hvem det er, der styrer dette værk, ny betydning: „Ingen ugudelig hånd kan standse dette værks fremgang; måske raser forfølgelse, pøbelhobe slutter sig sammen, hære samles, og mennesker bagtaler hinanden, men Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædel og uafhængig, til den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt hvert himmelstrøg, gennemtrængt hvert land og lydt i hvert eneste øre; til Guds hensigter er udført, og den store Jehova skal sige, at værket er fuldbragt" (*History of the Church* 4:540).

Om dette vidner jeg i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Den eneste sande kirke

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

„I enhver alvorlig samtale om evangeliet vil man uundgåeligt (og højst passende) komme til at tale om den ‚sande kirke', for der er intet bedre at begynde en sådan samtale med end at tale om den første åbenbaring."

Vi tror, at en mand skal (ikke kan eller må, men faktisk skal) kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger" (5. trosartikel). Det er den måde hvorpå vi bemyndiges til at gå videre.

I dag har vi alle været med til at opretholde ældste M. Russell Ballard som nyt medlem af De tolv apostles Kvorum. Jeg er sikker på at bror Bruce R. McConkie, som bror Ballard dagligt arbejdede sammen med, fryder sig i dag, hvor dette finder sted.

Jeg tror ikke verden forstår ret meget af hvad dette hellige præstedømmekvorum betyder, men jeg tilslutter mig mine brødres velkomst til dig broder Ballard, i dette hellige broderfællesskab.

I fordums tid var det Peter, Jakob, Johannes, Andreas, Filip, Bartolomæus og de andre. Og det samme hellige forhold til Herren eksisterer lige så realistisk og bogstaveligt i det samme embede og den samme kaldelse i dag som det gjorde dengang. I vore dage er det Spencer og Marion og Gordon og Ezra og Thomas og de andre med de samme pligter, den samme støttende magt til at sørge for at arbejdet skrider fremad.

Jeg følte at det var mit ydmyge privilegium at række hånden op sammen med jer i denne hellige anledning.

Jeg vil gerne, i de par minutter jeg har fået tildelt, opmuntre dem der føler sig utilstrækkelige, når de oplever at én afviser en af evangeliets fundamentale lærdomme.

Herren har sagt at „enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser" (L&P 1:20). Det er derfor ydmyge mænd og kvinder, ja selv unge mennesker som ikke er professionelt uddannet til embedet, kan udbringe Herrens budskab – mange af os kun i kraft af vores overbevisning om at det er sandt.

Det er klart at vi til tider virker meget amatøragtige, når vi sammenlignes med professionelle præster fra andre kirker.

Der er en læresætning som især er en udfordring. Det er vor faste overbevisning om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som åbenbaringen siger det, er „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade" (L&P 1:30).

Denne læresætning øger ofte modviljen og kan støde en eventuel undersøger.

Nogen siger: „Vi vil ikke have noget at gøre med nogen der tager sig den frihed at påstå noget sådant."

De første sidste dages hellige blev bittert forfulgt fordi de håndhævede denne lære. De var offer for mange gode historier. Det slipper vi selvfølgelig heller ikke for i vore dage.

Burde vi så ikke nok så bekvemt tilsidesætte denne lære? Ville det ikke være bedre om vi fik flere til at acceptere det øvrige af evangeliet end de forholdsvis få der bliver omvendt for tiden?

Vore missionærer taler med tusinder før de finder én der vil omvende sig. Vores høst virker måske imponerende, men vi er kun opsamlere. Vi samler som skrifterne har forudsagt „én fra en by og to fra en slægt" (Jer. 3:14).

Nogle anbefaler at vi holder os strengt til det åbenbare i evangeliet: et lykkeligt familieliv, en moderat levevis og så videre.

Kan vi ikke benytte ord som *bedre* eller *bedst?* Ordet *eneste* er sandelig ikke det ord som er bedst til at indlede en samtale om evangeliet.

Hvis vi kun tænker på at være diplomatiske eller populære må vi hellere ændre kurs.

Vi må holde os strengt til sagen, også selv om nogle vender sig fra os.

Det er ikke noget under at vi somme tider synes at vore missionærer er lidt overbærende, selv om de bare er det af høflighed.

Hvis vi først og fremmest ønsker at blive accepteret og godkendt, så vil vi bestemt føle det ubehageligt når andre afviser evangeliet.

Jeg husker en oplevelse jeg havde da jeg var under flyveruddannelse under den anden verdenskrig. Luftværnets kadetter blev anbragt på kollegier, mens de havde deres øvelser på landjorden. Vi blev udstationeret på Washington State University i Pullman. Vi otte der fik tildelt samme sovesal havde aldrig før set hinanden. Den første aften præsenterede vi os selv.

Den første der præsenterede sig kom fra en velhavende familie i de østlige stater. Han beskrev forholdene i de privatskoler han havde gået på. Han sagde at han og hans familie hver sommer „rejste til kontinentet". Jeg anede ikke at det betød at de rejste til Europa.

Den næstes far havde været guvernør i Ohio og på dette tidspunkt sad han i præsidentens ministerråd.

Og sådan blev det ved. Jeg var yngre end de fleste, og det var første gang jeg var hjemmefra. Alle de andre havde gået på college, men det havde jeg ikke. Der var faktisk intet som helst særligt ved mig.

Da jeg omsider fik mod til at sige noget, sagde jeg: „Jeg kommer fra en lille by i Utah, som I sikkert aldrig har hørt om før. Jeg kommer fra en stor familie, vi er elleve børn. Min far er mekaniker og har et lille værksted."

Jeg fortalte at min oldefar havde tilsluttet sig kirken og drog vestpå sammen med pionererne.

Til min overraskelse og lettelse blev jeg accepteret. Min tro og ubemærkethed var ingen straf.

Siden da har jeg aldrig følt mig ubehageligt til mode blandt folk, om de var rige eller dygtige, havde en høj eller en lav status. Jeg har heller aldrig skammet mig over min herkomst eller over kirken, jeg har heller ikke følt trang til at undskylde nogen af dens lærdomme, selv dem som jeg ikke kunne forsvare tilfredsstillende for alle som eventuelt bad mig om det.

I enhver alvorlig samtale om evangeliet vil man uundgåeligt (og højst passende) komme til at tale om den ‚sande kirke', for der er intet bedre at begynde en sådan samtale med end at tale om den første åbenbaring. Og i denne første samtale Herren havde med mennesker i denne uddeling, fremstillede

han evangeliet så tydeligt at det ikke var til at tage fejl af.

Joseph Smith søgte svar på „hvilken af alle sekterne, der var den rette – og hvilken (han) skulle slutte (sig) til" (Joseph Smiths Skrivelser 2:18). Han troede helt sikkert at den „rigtige" kirke fandtes et eller andet sted. En enkel henvisning til denne kirke ville have gjort en ende på hans eftersøgning. Så kunne han have tilsluttet sig den, efterlevet dens forkyndelser og så havde det været alt.

Men sådan skulle det ikke være. Som svar på sin ydmyge bøn viste Faderen og Sønnen sig for ham. Da han kom så meget til sig selv at han kunne tale, spurgte han „hvilken af alle sekterne der var den rette – og hvilken (han) skulle slutte (sig) til" (JSS 1:18).

Han skrev følgende:

„Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte. Den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed for ham, og at disse lærere alle var fordærvede, at ‚de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft'" (JSS 1:19–20).

Det er et meget kontant sprog. Det er intet under at der opstod problemer da han begyndte at gentage det.

Hvis han nogen sinde følte sig fristet til at lade hånt om disse ord, blev de gentaget og støttet i efterfølgende åbenbaringer. Lidt over et år efter at kirken var organiseret blev første afsnit af Lære og Pagter åbenbaret. Her sagde Herren at vi fik Mormons Bog for at „få magt til at lægge grundvolden til denne kirke og bringe den ud af dunkelhed og mørke, *den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade*, hvori jeg, Herren, har velbehag. Dette siger jeg om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer". (L&P 1:30. Fremhævelse tilføjet).

Da Herren havde gjort det klart at han talte „om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer", advarede han: „Jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed" (L&P 1:31).

Vi ved at der findes ordentlige, respektable og ydmyge mennesker i mange kirker, kristne såvel som andre. Til gengæld er der sørgeligt nok også såkaldte sidste dages hellige, som i sammenligning ikke er nær så værdige, fordi de ikke holder budene.

Men det er ikke et spørgsmål om at sammenligne mennesker. Vi bliver ikke døbt kollektivt og vi skal heller ikke dømmes kollektivt.

En god opførsel uden evangeliets ordinanser vil hverken forløse eller ophøje menneskeheden. Pagter og ordinanser er nødvendige. Det forlanges af os at vi underviser i evangeliets lærdomme, også de upopulære.

Hvis du afviger fra dette vil du ikke kunne retfærdiggøre gengivelsen. Læren er sand, den er logisk. Det modsatte er ulogisk.

For et par uger siden kom jeg hjem fra Østen sammen med præsident Hinckley. Vi talte med en passager, som sagde noget i retning af at alle kirker fører til Himlen. Hvor ofte har I hørt denne filosofi om at der er flere veje der fører til Himlen?

De påstår at den ene kirke ikke er bedre en den anden, de er bare forskellige. Til sidst vil vejene løbe sammen og derfor er den ene kirke lige så god som enhver anden.

Selv om det virker meget rundhåndet, så kan det bare ikke være sandt.

Jeg synes det er interessant at de der fordømmer os, selv fornægter filosofien om at alle kirkeveje fører til Himlen, når det drejer sig om religioner som ikke er kristne.

For gjorde de ikke det ville de ingen grund have til at acceptere Herren som vor Forløser eller betragte forsoningen som en nødvendighed. Og hvad vil de stille op med Jesu udtalelse om at „Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt"? (Mark. 16:16).

Selv om teorien med de mange veje er meget tiltalende, så er der ingen fornuft i den.

Forestil jer at skoler blev administreret efter den filosofi at alle uddannelseslinier førte til den samme eksamen. Uanset om du studerer eller ej, om du klarer prøverne eller ej, så får alle det samme eksamensbevis – lige det de vælger.

Man kunne vælge en jura-, en ingeniør- eller en lægeeksamen, uden at kvalificere sig.

Der var nok ingen af jer der ville under kniven hos en kirurg, som havde et sådant eksamensbevis.

Men sådan virker det ikke. Det kan slet ik-

ke gå på den måde – ikke indenfor uddannelse og heller ikke i åndelige sager. Der kræves visse ordinanser, på samme måde som der kræves visse kurser. Der findes foreskrevne værdighedsstandarder. Hvis vi ikke deltager i dem, afviser dem eller ikke består dem, vil vi ikke komme ind sammen med dem der har fuldført kurset.

Kan I se at den forestilling om at alle kirker er ens ville betyde at den *sande* Jesus Kristi kirke ikke eksisterede noget sted?

Så er der måske andre der siger at *denne* ikke er den sande kirke. Det har de lov til. Men at påstå at den ikke eksisterer noget sted, at den end ikke *behøver* at eksistere, er at fornægte skrifterne.

I Det nye Testamente kan vi læse om „én Herren, én tro, én dåb" og der står også „indtil vi alle når frem til at være ét i troen" (Ef. 4:5, 13), og at „alt, skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid" (Ap.G. 3:21).

Det er ikke os der har opfundet den eneste sande kirkes lære. Den kommer fra Herren. Uanset hvilken opfattelse andre har af os, hvor indbildske de synes vi er, og hvilken kritik de retter imod os, så må vi undervise i denne lære til alle som vil lytte .

Herren har befalet sidste dages hellige at sørge for at kirken er „uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden, trods de trængsler, der skal komme over jer" (L&P 78:14).

Når vi adlyder vil vi forblive uafhængige. Hvis vi samarbejder med andre for at opnå fælles mål, gør vi det på vor egen måde. Vi anerkender ikke de ordinanser der udføres i andre kirker. Vi kan ikke udveksle dåb, en praksis der er blevet helt almindelig i den kristne verden.

Vi slutter os ikke sammen med præsteskaber eller andre kirkeråd. Vi holder os fra fælleskirkelige bevægelser. Det gengivne evangelium er midlet til at de kristne til sidst kan forenes.

Vi hævder ikke at de andre kirker ingen sandhed har. Herren har sagt at de har en „form for gudfrygtighed". Omvendte til kirken kan medbringe alle de sandheder de har og føje flere til.

Vi har ikke lov at ændre denne fundamentale lære i evangeliet, selv ikke når vi står overfor de trængsler der er profeteret om i denne åbenbaring (L&P 78). Verdslig popularitet og accept vil måske altid ligge uden for vor rækkevidde.

For nogle år siden blev jeg bedt om at tale til en gruppe ved Harvard universitetet. På det tidspunkt var der et af kirkens medlemmer der var med i kampagnen for et nationalt embede og det vakte megen interesse.

Der var både professorer og studenter til stede. Jeg håbede naturligvis på at evangeliets budskab ville blive accepteret og at mødet ville ende i harmoni med vore synspunkter.

Da jeg bad om at dette måtte ske, fik jeg en stærk inspiration om at denne bøn ikke ville blive besvaret positivt.

Jeg besluttede mig til, at ligegyldigt hvor latterligt de ville finde omtalen af engle, guldplader og evangeliets gengivelse, ville jeg tillidsfuldt belære dem om sandheden, for jeg har et vidnesbyrd om den. Hvis nogen ville være nervøse eller foruroliget når de forlod mødet, ville det i hvert fald ikke være *mig*. *De* kunne være foruroliget hvis de ville.

Det blev som Ånden fortalte mig. Nogle rystede på hovedet af forbavselse, de morede sig endda kynisk over at nogen kunne tro på noget sådant.

Men jeg havde fred i sjælen. Jeg havde undervist i sandheden, og de kunne acceptere den eller afvise den som de havde lyst til.

Der er dog altid et håb, og det er ofte således at én iblandt en flok ærligt og åbent gør en enkelt indrømmelse: „Mon det er sandt?" Hvis denne tanke kombineres med oprigtig bøn vil der være en sjæl mere der går alene ud i sin egen hellige lund og finder svaret på „hvilken af alle kirker der er sand, og hvilken en af dem skal jeg tilslutte mig?"

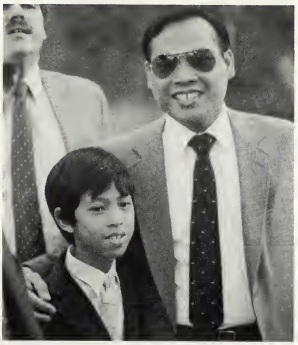

Efterhånden som jeg bliver ældre og mere erfaren, bekymrer jeg mig også *mindre* om hvorvidt andre er enige med os eller ej. Jeg bliver *mere* interesseret i at de forstår os. Hvis de forstår, har de deres handlefrihed til at acceptere eller afvise evangeliet som de har lyst til.

Det er ikke nemt for os at forsvare noget der bekymrer så mange mennesker.

Kære søskende, lad os ikke skamme os over Jesu Kristi evangelium. Undskyld aldrig evangeliets hellige lærdomme.

Føl jer aldrig utilstrækkelige og utilpasse fordi I ikke kan forklare dem tilfredsstillende for alle som beder jer om det.

Føl jer ikke elendige eller ubehageligt til mode fordi I kan fortælle lidt mere end I er overbevist om.

I kan være forsikrede om at dersom I vil forklare det I ved og bære vidnesbyrd om hvad I føler for det, vil I kunne så et frø som en dag vil vokse op og blive til et blomstrende vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.

Jeg bærer vidnesbyrd om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, således som Herren har erklæret det, og at han er godt tilfreds med den, idet han taler om kirken som helhed. Og hvis vi så hver især er ydmyge og trofaste vil vi blive godkendt af ham.

Hvis vi bare vil bære vidnesbyrd om at evangeliet er gengivet, at der findes profeter og apostle på jorden og at sandheden er tilgængelig for hele menneskeheden, uden at skamme os, uden at tøve og uden at blive flove, så vil Herrens Ånd være med os. Og en sådan sikkerhed kan virke overbevisende på andre. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Lad os føre dette værk fremad"

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Lad os nu tage hjem med en fast beslutning om at efterleve evangeliet mere nøjagtigt. Herren forlanger ikke noget af os som vi ikke kan gøre. Hans krav er i virkeligheden så lette at efterkomme."

Kære søskende, vi er nu nået til afslutningen af kirkens oktoberkonference 1985. Vi har nydt to berigende dage. Vi er blevet oplyst og velsignet gennem dem der har talt til os. Vi er blevet opløftet i hjertet ved den smukke sang og musik vi har lyttet til. Bønnerne har både været inspireret og inspirerende.

Vi er alle meget taknemmelige for at præsident Spencer W. Kimball kunne være til stede til alle fire hovedmøder. Og selv om han ikke har kunnet tale til os, har vi set hans ansigt, og det har været en inspiration. Vi ved at han endnu er Herrens profet i disse dage.

Jeg beder til at vi, når vi kommer hjem, vil være mere besluttet på at efterleve evangeliet og undervise vore børn ved forskrift og eksempel til at gøre det samme. Vi citerer ofte Nephis store ord til sin far, da han og hans brødre blev bedt om at tage tilbage til Jerusalem efter deres forfædres optegnelser. Vi kender dem allesammen. Ikke desto mindre vil jeg gentage dem og foreslå at vi alle, når vi kommer hjem, vil benytte disse ord som et motto i de kommende måneder: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem" (1 Ne. 3:7).

I de sidste to dage er vi flere gange blevet mindet om Herrens bud og befalinger. Vi har fået fremstillet hans profeters råd. Alle disse råd vil være forgæves, hvis de af os, som har hørt dem, ikke også beslutter os inderst inde til i større lydighed at efterkomme Herrens vilje.

Jeg ved at det ofte kan være svært at klare det der forventes af os. Mange tror at de ikke kan. Vi har brug for lidt mere tro. Vi bør vide at Herren ikke vil befale os at gøre noget som vi ikke har magt til. Han vil ikke bede os gøre noget som vi ikke evner. Vort problem ligger i vores frygt, og i vores appetit.

Det varer ikke længe før vi skal kalde 60 mænd eller flere til at præsidere over missioner. Vi giver dem noget mere tid end Brødrene gav missionspræsidenterne for mange år siden, da man blot læste deres navne op til en konference som denne. De, vi skal tale med indenfor de næste 2–3 måneder, skal ikke afsted før til juli næste år. Vi lever i et meget indviklet samfund, og vi ved at folk skal have tid til at få deres ting i orden.

De sidste par år har det været mit ansvar at bede en lang række mænd, deres hustruer og deres familie om at lægge alt bag sig og tage ud i missionsmarken. Dem vi skal tale med i de kommende måneder, vil give det samme svar, som deres forgængere gav. Det vil de. De vil sige: „Naturligvis, jeg er parat til at gå når som helst og hvor som helst Herren beder mig om."

De og deres hustruer vil samle deres børn omkring sig. Der vil blive fældet tårer når børnene tænker på at de skal forlade deres skole og deres kammerater. Familien vil knæle sammen i bøn, og når de rejser sig fra deres knæ, vil de have tårer i øjnene, men de vil alligevel enstemmigt sige: „Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud, over land og det skumklædte hav" (se *Sange*, nr. 159).

Jeg må indrømme at jeg somme tider er lidt tilbageholdende med at bede folk om at gøre noget i kirken, fordi jeg ved at de siger ja uden at tøve. Og jeg ved også at disse svar vil kræve store ofre. Men jeg ved også at når det drejer sig om missionspræsidenter og deres familier, så vil de udgyde endnu flere tårer når de forlader missionsmarken for at tage hjem, end de gjorde da de tog hjemmefra. Det samme gælder tempelpræsidenter og de mange andre som kirken kalder til at forlade deres hjem for at arbejde på verdens høstmark.

Jeg har aldrig oplevet at nogen har sagt nej til en sådan kaldelse. Der har været nogle få stykker som vi ikke syntes skulle tage afsted, i det mindste ikke på det tidspunkt, når jeg har undersøgt deres omstændigheder. Men selv i sådanne tilfælde er der sket noget mærkeligt. Når man engang har talt med en mand om en sådan opgave, selv om han ikke blev kaldet, synes han aldrig at komme over det. Inden længe skriver han et brev eller ringer for at sige at han er rede.

Ind imellem er der nogen der siger at der måtte ofres meget i kirkens første tid, og at der ikke ofres noget i dag. Den pågældende fortsætter med at sige at folk på pionerernes tid var villige til at sætte deres lykke på spil, ja endog deres liv. „Hvor er indvielsens ånd henne?" spørger nogle. Jeg vil gerne meget eftertrykkeligt sige at denne ånd er meget stærk iblandt os. Jeg har opdaget at intet offer er for stort for trofaste sidste dages hellige.

Det er kun en uge siden at en mand blev anbefalet til en opgave i et fjernt land. Da jeg havde kontrolleret hans værdighed og evner, kaldte jeg ham ind for at tale med ham. Jeg ville gerne vide noget om hans forhold. Jeg spurgte hvornår han skulle pensioneres fra sit job. Han sagde om ca. fem år. Jeg spurgte hvad der ville ske med hans fremtidige pension, hvis han tog afsted nu. Han sagde at det ville betyde et gevaldigt indhug i hans indtægt. Da han havde fortalt nærmere om denne og andre ting, syntes jeg at jeg måtte undskylde at jeg ikke kaldte ham.

Næste morgen ringede han og fortalte at han havde talt med sin hustru om det, og de var parate til at tage afsted når det skulle være. Han sagde at de ikke ville bekymre sig om fremtiden, at de havde tilstrækkelig tro på at der ville blive åbnet en udvej for at de kunne klare det nødvendige, hvis de var villige til at gøre som Herren bad dem om. Han fortsatte med at sige at Herren havde været så gavmild overfor dem og deres børn, at de var parate til at gøre hvad som helst, for at vise deres taknemmelighed. De var ikke velhavende på denne verdens gods, men de havde nok til at dække deres fundamentale behov, og hvad der var endnu vigtigere, de havde Jesu Kristi evangelium og alle de velsignelser som det giver.

Kære søskende, det er de færreste af jer der vil blive bedt om at yde sådanne ofre el-

ler som skal reagere på sådanne kaldelser. Men det er lige så vigtigt hvad I bruger jeres liv til dag efter dag.

Lad os nu tage hjem med en fast beslutning om at efterleve evangeliet mere nøjagtigt. Herren forlanger ikke noget af os som vi ikke kan gøre. Hans krav er i virkeligheden så lette at efterkomme. Han har f.eks. om visdomsordet sagt at det er „et princip med en forjættelse og afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt de hellige, som er eller kan kaldes hellige" (L&P 89:3).

Vi *kan* overholde visdomsordet. Vi får utallige breve med forespørgsler om dit eller dat er forbudt i henhold til visdomsordet. Hvis vi vil afholde os fra det som det er defineret vi bør afholde os fra, og derudover efterleve ånden i denne store åbenbaring, vil det ikke volde noget besvær. Det vil derimod være en velsignelse. Men glem ikke: Det er Herren der har givet dette løfte.

Vi *kan* betale vor tiende. Det er ikke så meget et spørgsmål om penge som om tro. Jeg har endnu ikke fundet en trofast tiendebetaler, som ikke kan bære vidnesbyrd om hvor pragtfuldt det har været, når Himlens sluser bogstavelig talt er blevet åbnet for ham eller hende, og velsignelserne er blevet udøst i overmål.

Jeg vil gerne opfordre jer, kære søskende, hver eneste af jer, til at tage Herren på ordet i denne vigtige sag. Det er ham der har givet befalingen og løftet. Jeg vender tilbage til Nephi, som engang han var bekymret sagde til sine brødre: „Lad os være tro i at holde Herrens bud; thi se, han er mægtigere end hele verden" (1 Ne. 4:1).

Det er ikke hårdt at undvære to måltider mad om måneden, for at give de penge vi derved sparer til hjælp for de fattige. Det er snarere en velsignelse. Det er ikke kun fysisk gavnligt at overholde dette princip, men det har også åndelig værdi. Vort program for fastedagen og fasteofferet er så enkelt og så smukt, at jeg ikke kan forstå hvorfor ikke folk overalt har taget det op. Der blev for nylig afholdt en høring i De forenede Staters kongres for at stille præsidenten et forslag om at indføre en fastedag for at samle penge ind til de sultne i Afrika. Vi oplevede selv sidste forår hvor let det var at gennemføre og hvor meget det betød og hvordan vort offer velsignede tusinder, uden at vi af den grund led den mindste overlast.

Vi *kan* deltage i nadvermøderne og nyde nadveren til minde om vor Frelsers offer. Når vi gør dette vil vi forny vore pagter og blive mindet om hvilken hellig forpligtelse der tilfalder os når vi påtager os Herrens navn. Til disse møder får vi råd som er til velsignelse for os. Vi kan nyde fællesskabet med vor næste og vore venner i evangeliet, og er det ikke en uvurderlig velsignelse?

Vi *kan* læse skrifterne, tænke over betydningen af det vi læser og blive kendt med dem, til evig velsignelse for os. Det samme kan vi gøre til vore familiehjemmeaftener, og når vi gør det vil vore børn udvikle kærlighed til Herren og hans hellige ord.

Vi *kan* række andre en hjælpende hånd – det være sig naboer og bekendte, også udover vore søskende i kirken, for at afhjælpe bekymringer eller behov hvor de end findes. Der er så megen sorg i verden.

Der er så mange ensomme og nervøse. Der er så megen had og bitterhed over menneskenes umenneskelighed overfor hinanden.

Lad os sidste dages hellige opelske en broderskabsånd i al vor omgang med mennesker. Lad os være mere barmhjertige i vore bedømmelser, mere sympatiske og forstående overfor dem der begår fejl, mere villige til at tilgive dem der forbryder sig imod os. Lad os ikke gøre det had større, som ind imellem fejer gennem verden. Lad os udstrække vor godhed til alle mennesker, selv til dem der taler dårligt om os og som ville skade os, hvis de kunne.

Lad os med andre ord leve nærmere Mesterens evangelium. Han hvis navn vi har påtaget os. Lad os føre dette værk fremad. Lad os leve således at vort eksempel er værd at følge.

Nu til slut hvor vi er færdige med denne konference, kommer jeg i tanke om det påbud, som den døende kong David gav sin søn, Salomo: „Vær nu frimodig og vis dig som en mand!

Og hold Herren din Guds forskrifter, så du vandrer på hans veje og holder hans anordninger, bud, bestemmelser og vidnesbyrd, således som skrevet står i Mose lov, for at du må have lykken med dig i alt, hvad du gør, og i alt, hvad du tager dig for,

for at Herren kan opfylde den forjættelse, han gav mig, da han sagde: Hvis dine sønner vogter på deres vej, så de vandrer i trofasthed for mit åsyn af hele deres hjerte og hele deres sjæl, skal der aldrig fattes dig en efterfølger på Israels trone!" (1 Kong. 2:2–4).

Hvis vi vil opføre os således som sidste dages hellige, vil dette værk aldrig slå fejl eller mangle noget. Det vil gå fremad til den skæbne som han, hvis navn det bærer, har bestemt. Vor Fader vil smile til vor gunst, og vi skal se ham og leve.

Jeg beder ydmygt om disse store velsignelser og vil samtidig gerne give udtryk for min anerkendelse, min kærlighed og min taknemmelighed for jer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

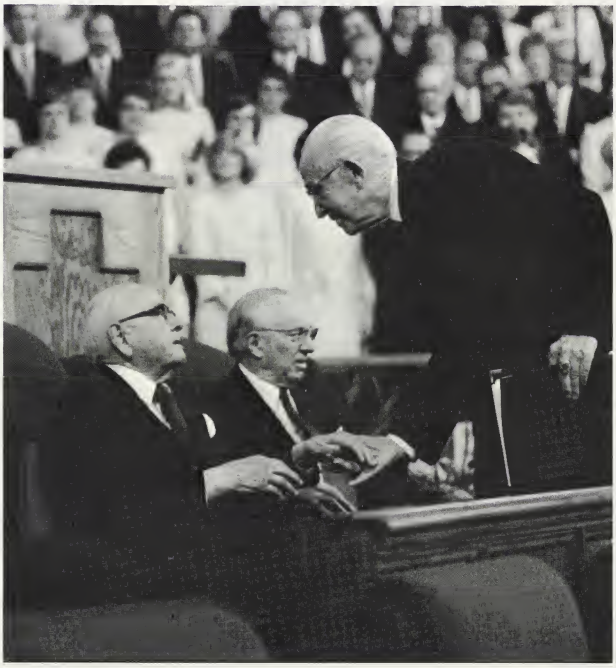

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det øverste Præsidentskab

Marion G. Romney
Førsterådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver

De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

De halvfjerds' Præsidium

Carlos E. Asay | Dean L. Larsen | Richard G. Scott | Marion D. Hanks | Wm. Grant Bangerter | Jack H. Goaslind, Jr. | Robert L. Backman

De halvfjerds' første Kvorum

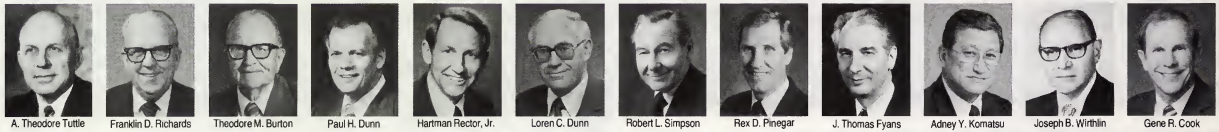

A. Theodore Tuttle | Franklin D. Richards | Theodore M. Burton | Paul H. Dunn | Hartman Rector, Jr. | Loren C. Dunn | Robert L. Simpson | Rex D. Pinegar | J. Thomas Fyans | Adney Y. Komatsu | Joseph B. Wirthlin | Gene R. Cook

Charles Didier | William R. Bradford | George P. Lee | John H. Groberg | Jacob de Jager | Vaughn J. Featherstone | Royden G. Derrick | Robert E. Wells | James M. Paramore | Hugh W. Pinnock | F. Enzio Busche | Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman | Derek A. Cuthbert | Rex C. Reeve, Sr. | F. Burton Howard | Ted E. Brewerton | Angel Abrea | John K. Carmack | Russell C. Taylor | Robert B. Harbertson | Devere Harris | Spencer H. Osborn | Philip T. Sonntag

John Sonnenberg | F. Arthur Kay | Keith W. Wilcox | Victor L. Brown | H. Burke Peterson | J. Richard Clarke | Hans B. Ringger | Waldo P. Call | Helio R.Camargo

Det præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Emeritus generalautoriteter

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Patriark

Eldred G. Smith | Sterling W. Sill | Henry D. Taylor | Bernard P. Brockbank | James A. Cullimore | Joseph Anderson | John H. Vandenberg | O. Leslie Stone

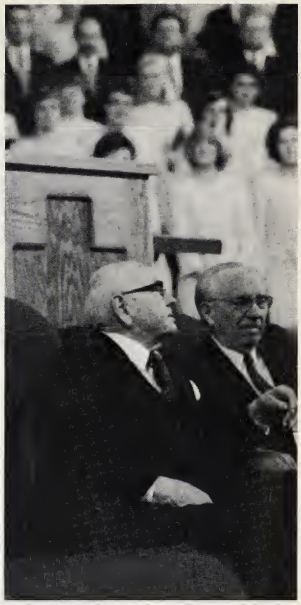

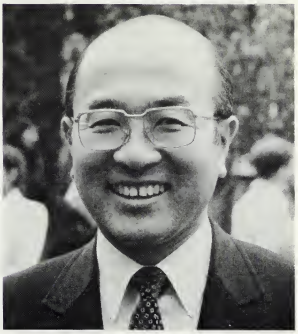

Gordon B. Hinckley

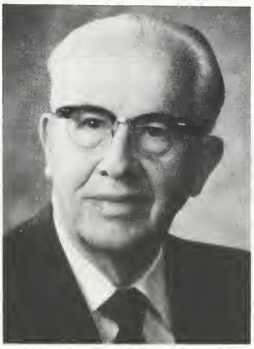

Ezra Taft Benson

Thomas S. Monson

Det nye øverste Præsidentskab

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv Apostles Kvorum, og medlem af dette kvorum siden 1943, blev den 10. november ved et særligt møde for De Tolv i Salt Lake templet indsat som kirkens præsident. Han valgte ældste Gordon B. Hinckley som sin førsterådgiver og ældste Thomas S. Monson som andenrådgiver. Præsident Hinckley tjente som andenrådgiver til præsident Kimball. Præsident Monson har været medlem af De tolvs Kvorum siden 1963.

Præsident Marion G. Romney, forhenværende førsterådgiver til præsident Kimball og nu seniormedlem af De tolvs Kvorum, er blevet udpeget til præsident for De Tolv. På grund af præsident Romneys sygdom, der gør ham uarbejdsdygtig, er ældste Howard W. Hunter, der kommer efter præsident Romney i anciennitet i kvorummet, kaldet og indsat som fungerende præsident for De tolv.

Marion G. Romney

Howard W. Hunter